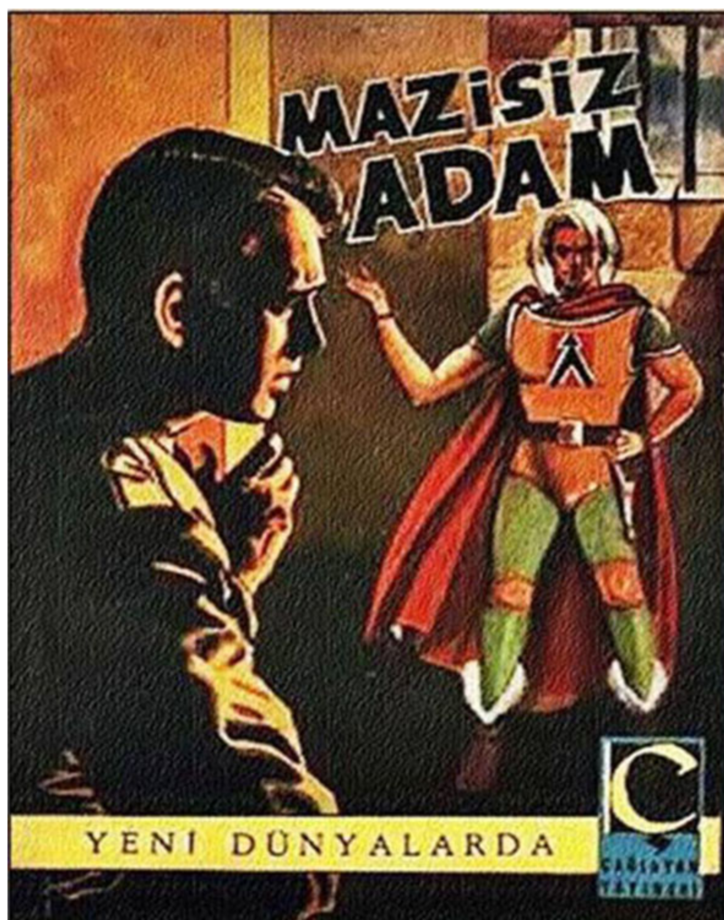

MAZİSİZ
ADAM
YENİ DÜNYALARDA

İçindekiler

YENIDÜNYALARDA

Mazisiz Adam

Çeviren: A.KAHRAMAN

ÇAĞLAYAN YAYINEVİ
Ankara Caddesi No. 48 — İstanbul

Çağlayan Yayınevi

I

MAZİSİZ ADAM

İnsanın bir şahsiyeti vardır. Değil mi ya?

Her insan, hakikî bir dünyada, hakikî bir muhit içinde, malûm şahsiyetiyle hakikî bir hayat yaşar. İnsan kendi muhiti içinde müspet ve müşahhas bir varlıktır.

Fakat günün birinde, daha doğrusu bir günün birkaç saati içinde insanın, etrafındaki bu muhit, hakikî olarak bildiği bu dekor, bu müspet dünya kumdan yapılmış bir şato gibi yıkılıverirse ...

Eğer günün birinde kendinizi, feza kadar geniş ve karanlık bir uçurumun koynunda, ne zamana ne mekâna ait olmayan, başlangıcı ve sonu, mazisi ve istikbali olmayan bir varlık olarak bulunursanız...

Ve tutunmağa çalıştığınız bütün hakikatler birer birer avuçlarınızda erirse...

İşte Nil Banning böyle bir âkibetin pençesinde kıvranıyordu.

Otuz bir yaşında sıhhatli, becerikli, muvazeneli bir sigorta prodüktörüydü. O işinden memnun olduğu kadar, çalıştığı şirketin patronları da ondan memnundular. Muhitinde sevilirdi. Ruhunda ne büyük kinlerin, ne de büyük ihtirasların damgası vardı. Günde üç öğün yemeğini yer, akşamları itidalle kafayı çeker, arada sırada da artık evlenmesi lâzım geldiğini düşünürdü. Kısa süren gayri samimi aşklardan bıkmış ti.

Fakat bütün bunlar Grinvil'e gitmeden evveldi.

Bu seyahat tamamen tesadüf eseriydi. Batı sahilinde bir prodüksiyon vazifesi almıştı. Trenin penceresinden yemyeşil arazinin şirin manzarasını seyrederken, doğuda küçük kasabadan ancak kırk - elli kilometre mesafede bulunduğunu dü-şünmüştü.

İçinden gelen heyecanlı bir arzuya kapıldı,..

Bir saat sonra, parlak bir bahar güneşinin neşelendirdiği küçük kasabaya ayak bastı.

Nebraska eyaletinin uçsuz bucaksız kırlarının ortasında, geniş vâdide bir kuş yuvası gibi duran bu kasaba da, sanki hiç değişmemişti. Sema aynı berrak mavilikte parlıyor, bembeyaz pamuk yığınlarını andıran bulutlar aynı kayıtsızlıkla uçuşuyorlardı.

Kasabanın ana caddesi oldukça tenha, caddede karşılaştığı birkaç kişi o tarafların halkına has bir kayıtsızlıkla, kendi hallerindeydiler.

Nil, gülümsemekten kendini alamadı.

Hey gidi Grinvil, hey.

Burası asırlar geçse değişmeyecek, küçük taşra kasabası çehresini muhafaza edecekti...

İstasyonda bekleyen bir taksi vardı: Nazar boncuğu gibi... Kasketini arkaya atmış olan genç şoför valizleri arabaya yerleştirirken:

— Ekselsiyor Oteline mi Mister? diye sordu. Her halde oraya inersiniz, en iyi otelimizdir.

— Evet! Siz valizleri otele bırakın. Ben yürüyerek gideceğim.

Şoför işin aslını kavrayamamıştı:

— Nasıl olsa bir tekliğinizi alacağım, iyisi mi tabanvaya yüz vermeyin. Gelin atlayın siz de bizim dört tekerlekliye...

Banning, şoföre istediği tekliği uzattı.

— Ben yürümeği tercih ediyorum.

— Sen bilirsin beyim, paracıklar senin. Nasıl istersen öyle harca.

Sonra arabaya atladı. Marşa bastı.

Banning tenha yolda, yavaş yavaş ilerlemeğe başladı. Kırlardan gelen ve kasabaya kırların kokusunu getiren rüzgâr, trençkotunun etekleriyle oynuyordu.

İstasyonun hemen ilerisindeki zahireci, onun yanında hırdavatçı, daha ilerde Praker'in berber dükkânı, daha sonra küçük meydana bakan, bodur ve yayvan hükümet konağı ve bütün diğer dükkân ve binalar, hep eski hatıraları canlandırıyordu.

Muhallebici tabelâsını değiştirmiş, fluoressan lâmbalar takmıştı.

Hem garaj ve tamircilik, hem de traktörler için yedek parçacılık yapan Minger de

dükkânı bir hayli büyütmüştü, vitrindeki makinelere bakılırsa şimdi traktör filân satıyordu.

Herkese, her şeye ayrı ayrı ve dikkatle bakarak yavaşça yoluna devam etti. Karşılaştığı adamların hiç birini tanımıyor yahut hatırlamıyordu. Şaka değil, on sene bu! Fakat bütün bu insanlar, da kendilerine dikkatle bakmasına hiç alınmıyorlar, mütebessim bir merakla onlar da onu süzüyorlardı. Bununla beraber tanıdık bir tek sima bile görmemesine akıl erdiremiyordu. Hani on sene az zaman değildi anladık ama, o kadar da uzun sayılmazdı...

Banka binasından sonra sağa saparak Holilins sokağına girdi. Orada hiç olmazsa doğduğu evi bulurdu, insanların hiçbirini tanımadığına hayret edebilirdi ama, doğduğu evi bulacaktı ya.

Aaaa!

Evin yerinde yeller esiyor... Doğduğu evin bulunduğu yerde şimdi boş bir arsa var.

Durdu, Yolun iki tarafına baktı. Yanılmış olamazdı. Evin yeri burasıydı, arsanın iki yanındaki evler, aynen hatırladığı gibiydi. Fakat evin yerinde... Otlarla kaplı boş bir arsa...

Kendi kendine:

— Yanmış herhalde! diye düşündü.

Belki de ev yıktırılmıştı. Ama niye?

Bu işe aklı ermedi. Ev dediğin, böyle hiçbir iz bırakmadan yeryüzünden silinir mi canım? Bir şeyler kalır herhalde geride... Bir moloz yığıntısı... Temellerin çukuru.. Ne bileyim ben?.. Bir şeyler, hiç olmazsa bahçenin duvarı filân... Yahut ağaçlar...

Burada ise hiçbir şey yoklu. Sadece otlarla kaplı boş bir arsa Bu işin içinde bir şey yardı, Anlaşılmaz bir şey vardı bu işin içinde.

Ruhunda bir boşluk hissetti. İnsanın doğup büyüdüğü ev kalbinde derin bir iz, bir hatıra bırakır, kolay kolay unutulmaz.. Bu çocukluk hatıralarını diş çıkartır gibi söküp atamazsınız.

Bu durum karşısında Nil sararmıştı. Hatta biraz da üzülmüştü.

— Greg'ler bilirler herhalde ne olduğunu, diye düşündü. Eğer hâlâ burada oturuyorlarsa...

Yan taraftaki eve doğru yürüdü. İki alçak basamaktan çıkarak sahanlığa vardı. Zili çaldı. Tanımadığı, ihtiyar bir adam kapıyı açtı. İhtiyarın yanakları pembe, göz kenarları kırışıktı. Arka taraftaki bahçeyi çapalıyor olacak ki, çapası hâlâ elindeydi. Gevezeliğine de diyecek yoktu. Banning'in suallerini hiç anlamıyor gibi gözüküyordu. Başını sallayarak:

— Yanlışın var delikanlı, dedi. Galiba bir başka sokağı arıyorsun. Burada Co Banning diye hiç kimse oturmadı.

— On sene evvel kadar... Belki siz buraya gelmeden...

İhtiyarın pembe yüzündeki tebessüm dağılıverdi:

— Bana bak delikanlı, dedi, bana Martin Vallas derler. Kırk iki senedir bu evde oturuyorum, kime sorarsan sor. Banning diye hiç kimseyi de tanımıyorum. Ne duydum, ne işittim. Ayrıca sana şunu da söyleyeyim: bu asırda hiçbir zaman ev mev

yoktu. Bunu benden iyi kimse bilemez. Çünkü arsa benim malım anladın mı? Bunca senedir benim olan bir arsada başkasının evi mi olurmuş?

Banning'in üzüntüsü yavaş yavaş bir korkuya inkılâb etmeğe başladı:

— Fakat nasıl olur yahu? Ben bu arsanın olduğu yerde bulunan bir evde doğup, büyüdüm, senelerce o evde yaşadım. O zaman siz burada değildiniz. Gregler otururdu burada. Sarı saçlı bir kızları, bir de oğulları vardı: Sam... Beraber oynardım Sam ile...

İhtiyar adamın tavrında artık dostluktan eser kalmamıştı, İhtiyar şimdi biraz kızıyor, fakat biraz da korkuyordu; Bana bak delikanlı, bu yaptığın şaka ise, artık tadını kaçırdın Kısa kes, Eğer şaka değilse sen ya sarhoşsun yahut delisin. Haydi yeter artık, çek arabanı,

Banning herife bakakaldı. Yerinden kımıldamadı.

— Rica ederim, dedi. Şu bahçenizin kenarındaki elma ağacından düştüm bir kere, bileğimi kırdım. Sekiz yaşındaydım o

zaman... İnsan böyle şeyleri unutur mu yahu!

İhtiyar adam olduğu yere çapasını bıraktı. Geri geri çekildi. İçeri girdi ve kapıyı kapatırken;

— İki saniye içinde evimi terk etmezseniz, polisi çağırırım! diye bağırdı ve kapıyı sürgüledi.

Banning kapalı kapıya bakakaldı. Kendi kendine içerliyordu, içinde doğan müphem korku büyümüştü. Adeta fizikî bir acı gibi yüreğini bastırıyordu.

— Bunak ihtiyar, diye söylendi. Herif bunadı da hafızasını mı kaybetti, nedir?

Tekrar boş arsaya baktı. Sonra karşı taraftaki kırmızı, tuğla binaya döndü. Bu evi de pek iyi hatırlıyordu. Orada da LevinsTer otururdu. LevinsTerin kızını kaç kere çaylara, pikniğe bisiklet gezintilerine götürmüştü. Hava kararınca bahçedeki nar ağaçlarının alçak dalları arasında sıkıştırır, gerdanını, memelerini öperdi. Eğer LevinsTer evden çıkmadılarsa onların NilT hatırlamaları lâzımdı.

O tarafa yürüdü.

Kapıyı açan şişman, kırmızı suratlı kadın:

— Levis mi dediniz? diye sordu. Hayır burada oturmuyorlar.

Nil ümitsizlenmeğe başlamıştı:

— On sene kadar evvel, diye ısrar etti. O zaman burada LevisTer oturuyordu. Karşıdaki, şimdi boş bir arsa olan yerde de BanningTerin evi vardı.

Kadın Banning'e acayip acayip baktı:

— Ben on altı senedir burada otururum. Ondan evvel de üç kapı ilerdeki, şu gri renkli evde oturuyordum. O evde doğdum. Bu mahallede Levis diye bir ailenin oturduğunu asla hatırlamıyorum. BanningTeri de tanımıyorum. O boş arsada da hiçbir zaman ev yoktu.

Kadın başka bir şey söylemedi Banning de başka bir şey sormadı, zaten,.. Yüzüne kapanan kapıya bakarak ağzı açık kaldı.

Yumruğunu kaldırdı. Kapıya vurmak, parçalamak, sonra kırmızı yüzlü şişman karıyı zorla dışarı çıkarıp konuşturmak, bu suretle kimin deli veya yalancı, yahut ne

bileyim... anormal olduğunu anlamak istiyordu. Fakat kendine hâkim oldu:

— Çocukluk etme yahu, diye söylendi. Sinirlerine hâkim ol. Bunun bir hal yolu, bir çaresi olsa gerek... Mutlaka bir sebebi vardır: Belki bir emlâk dalaveresi filân... Kim bilir? Belki de bizim eski ev üzerinde bir hak iddia edeceğimi zannediyorlar. Belki de onun için yalanı basıp, beni yanıldığıma ikna etmeğe çalışıyorlar.

Birdenbire aklına bir şey geldi. Bu işin esasını anlamak için en kolay usulü nasıl da düşünemememişti? Biraz evvel ihtiyarla konuşurken nasıl olur da dikkat etmemişti. İhtiyar bu arsanın kendisine ait olduğunu iddia ediyordu. Acaba? Bir yer vardı ki, her şeyin kaydı orada vardır...

Tapu dairesi!

Tapu kayıtları da yalan söylemez ya!

Acele acele ana caddeye doğru yürüdü. Hükümet konağına gitti. Tapu ve nüfus dairesinin birlikte çalıştıkları ofisteki kâtibe kıza ne istediğini anlattı. Kız kayıtları ararken beklemeğe başladı. Sebepsiz bir heyecana kapılmıştı. Fakat bu heyecanı

yenemiyor habire sigara içiyordu. Kız, tamamen kendi âleminde fütursuz ve acelesiz dosyaları karıştırıyordu. Niye acele etsin? Böyle basit bir iş için aceleye ne lüzum var ki?

Nihayet kız, elindeki kocaman bir defterle Banning'e yaklaştı:

— Hollins sokağı 344 numaralı ev filân yok, dedi. İşte kayıtlar burada. Arsayı...

Banning bekleyemedi. Uzanarak kızın elindeki büyük defteri aldı. Açık bulunan sahifedeki kayıtları yırtacakmış gibi gözden geçirdi:

Martin Vallas, Hollins sokağındaki 346 numarada kâin ve yanındaki 344 numaralı arsayı 1912 de Valter Bergstrander isminde bir adamdan satın almıştı. O zamandan beri bu boş arsaya hiçbir bina yapılmamıştı.

Banning'in vücudunu kaplayan ter bir an içinde buz kesildi. Sesi titreyerek:

— Rica ederim, dedi, çok rica ederim... Bu benim için çok mühim bir mesele: Lütfen şu isimleri nüfus kütüklerinde arar mısınız?

İsimleri kızın verdiği bir kâğıda karaladı: Ces Banning, Ayla Banning... Yanlarında ölüm tarihlerini de yazdı.

Kız kâğıdı aldı. Somurtkan bir tavırla arşiv odasına geçti. Aradan uzun, çok uzun dakikalar geçtiği halde kız dışarı çıkmıyordu. Banning, müracaat kısmını asıl ofisten ayıran uzun bankonun önünde sabırsız adımlarla dolaşıyordu. Kâtibe döndüğü zaman artık ona somurtuyor denemezdi. Çünkü somurtkanlık sınırını aşmış, açıkça içerlemiş bulunuyordu. İsimlerin yazılı olduğu kâğıdı NiFin önüne hiddetle attı:

— Siz benimle alay mı ediyorsunuz kuzum? Başka işiniz yok mu? Bu isimlerin bizde hiçbir kaydı yok. Rica ederim beni daha fazla rahatsız etmeyiniz. Maksadınızı anlamıyorum.

Bankonun iç tarafına geçmek için kullanılan kapı, Banning'in yanı başındaydı. Hemen içeri dalarak uzaklaşmakta olan kâtibenin peşine takıldı:

— Rica ederim, bir daha bakın, diye ısrar etti. Bu şahısların sizde bir kaydı

bulunması lâzım. İnanın bana, bu bir hayat memat meselesidir. Rica ederim tekrar bakın. Bir yanlışlık olabilir.

Kız şirret bir tavırla döndü:

— Buraya giremezsiniz. Ne işiniz var burada? Derhal dışarı çıkın!

Kız şirret şirret bağırırken, Nil'in yüzündeki meczup ifadeye de güvenemiyor ve yavaş yavaş geriliyordu. Nil kızın koluna tekrar yapıştı:

— Tekrar bakın! Bu isimlerin sizde kaydı olması lâzım...

— Yok, diyorum size, bırakın kolumu...

— Öyleyse dosyalarınızı gösterin, ben bakayım.

Kız şirretliği arttırdı. Çünkü şimdi cidden korkmağa başlamıştı:

— Bırakın beni, bırakın diyorum! diye bağırdı.

Anî bir silkinişle kolunu kurtardı; bir çığlık atarak kaçmağa başladı. Koridora çıktı. Hem koşuyor, hem de:

— Mister Harknes! Mister Harknes! diye bağırıyordu.

Banning kızı takip etmedi. Onun istediği burada, duvardaki rafları dolduran kütük defterlerinin, dosyalarının içinde bir yerdeydi. Ama hangisinde? Nerede? Klasörlerin üzerindeki rumuzlardan bir şey anlayamıyordu. Fakat içindeki hırs gittikçe büyüyor, bütün dosya ve defterleri kucak kucak raflardan indirmek, yere çalmak, parça parça, didik didik etmek pahasına bile olsa sinelerinde sakladıkları sırrı koparmak istiyordu.

Bu sır onun için çok mühimdi. Bu sır onun bütün geçmişini bir kalemde siliyor, onu mazisiz bir adam yapıyordu. Bu sırrı çözmesi lâzımdı, yoksa çıldırabilirdi. Ama nereden bağlasın?

Başlamağa bile fırsat bulamadı. Arkasında ağır ayak sesleri işitti. Bir el omuzuna vurdu. Döndü. İri yarı, soğukkanlı bir adam, ağzının bir kenarına sıkıştırdığı puroyu çiğneyerek:

— Delikanlı, dedi, nedir bu yaptığın kargaşalık? Anlatın bakalım maksadınızı.

Banning kendini kaybetmişçesine, hiddetle:

— Dur be! dedi, sonra bir an kendini toparlamak için bekledi: Siz kim oluyorsunuz?

— Harknes! Ror Harknes derler bana. Bu kasabanın polis müdürüyüm. Siz şöyle bizim merkeze kadar uzansanız.

Banning işi uzatmadı, herifin peşi sıra yürüdü. Fakat sinirliliği ve hiddeti geçmemişti.

Birkaç saat sonra Banning, polis müdürünün odasında oturmuş, hikâyesini kim bilir kaçıncı defa anlatıyordu. Bitirince:

— Besbelli, bu bir komplodan ibarettir, diye ilâve etti. Maksadınızı anlıyorum ama, bu işte hepiniz birliksiniz.

Ne polis müdürü, ne muavini, ne mahallî gazetenin muhbiri, ne de foto muhabiri açıktan açığa gülmüyorlardı. Fakat tamamiyle raptetmeğe muvaffak olamadıkları tebessümler gözlerinin içinde okunuyordu.

Polis müdürü;

— Pekâlâ dedi, iddianıza göre, bütün Grinvil kasabası halkı söz birliği edip, bililtizam kayıtları tahrif etmiş. Bu oldukça

ağıt bir itham. Yalnız, meçhul kalan bir nokta var: Bunu niye yapmışız Menfaatimiz nedir?

Banning midesinde bulantı hissetti. Ne diyeceğini bilmiyordu. Oynatmadığına yüzde yüz emindi. Fakat sanki bir anda her şey zıvanadan çıkmış, mantıksız bir ifadeye bürünmüştü. İki kere iki dört eder değil mi? Ya iki kere ikinin dört değil de yahut otuz dokuz ettiğine şahit olursanız?

Orasını ben de anlayamadım. Neden? Neden benim bütün mazimi bir kalemde yok edesiniz? Ne bileyim ben? Ama jo Vallas denen moruğun yalan söylediğine eminim. Belki bütün bunlar onun başının altından çıkıyor.

Polis müdürü güldü:

— Su kadar var ki, dedi, o moruk dediğiniz adamı, ben hatırlayabildiğim en eski günlerden beri tanırım. O boş arsanın da 42 senedir onun olduğuna şahadet edebilirim. Bundan başka o boş arsanın üzerine bir tavuk kümesi bile yapılmamış olduğuna yemin edebilirim.

— Öyleyse ben yalan söylüyorum. Ama ne mecburiyetim var yalan söylemeğe yahu? Onu bana anlatabilir misiniz?

Polis müdürü omuz silkti:

— Belli olmaz. Belki bir dolandırıcılık için zemin hazırlıyorsunuz. Yeni bir sızdırma usulü olabilir... Belki her hangi bir sebeple kendinize reklâm yapmak istiyorsunuz. Belki de biraz kafadan gayri müsellâhsmız. Ne bileyim ben?

Banning hiddetle yerinden fırladı:

— Tamam, diye bağırdı, Dekoru tam hazırladınız. Bir bu eksikti. Kazara yolum buraya düşer de karşınıza dikilirsem, yelek cebinizde koz ası hazır: Herif çatlak, diyeceksiniz. Ana o kadar uzun boylu değil sayın müdür. Bizim de sesimiz yük- sek çıkar. Görürüz bakalım. Yağma yok.

Kalktı. Hiddetli adımlarla kapıya doğru yürüdü. Polis müdürü bir baş işareti yaptı. Komiser yerinden fırlayıp Banning'in koluna yapışınca ortalık anî ve parlak bir ışıkla aydınlandı. Neye uğradığını anlayamayan genç adamı komiser tevkifhanede bir hücreye tıkarken foto

muhabiri, makine sindeki filmin pozunu değiştiriyor, projektörüne yeni bir flaş lâmbası takıyordu.

Gazete muhabiri, parmaklıkların arkasında kalan Banning'e bakarak:

— Herif kafadan kontak, dedi. Hiç de belli olmuyor değil mi?

Banning aptal aptal onları süzüyor, başına gelenlere inanamıyordu.

— Komplo, diye kekeledi. Namussuz herifler, komplo kurdunuz, hesapça başıma çorap öreceksiniz ha! Görüşürüz.

Polis müdürü hücreye yaklaştı:

— Komplo filân değil evlât, dedi. Kasabamıza gelir, resmî dairelerde gürültü çıkarır, bir sürü insanı sahtekârlıkla kayıtlarda tahrifat yapmakla itham edersin. Ama iş bu kadarla bitmez. Şöyle bir mazini iskandil edecek kadar da mı seni misafir etmeyeceğiz?

Komisere döndü:

— Çalıştığını iddia ettiği, şu Nevyork'taki sigorta şirketine bir tel çektirip. Bir de tarifini verin: Boy, 1.80

küsur; siyah saç; siyah göz vesaire... Belki lâzım olur...

Sonra arkasına bakmadan uzaklaştı. Komiser ve iki gazeteci müdürü takip ettiler. Banning hücresinde yalnız kalınca, orada bulunan gıcırtılı sedirin üzerine oturdu. Başını elleri arasına alarak düşünmeğe başladı. Parmaklık yüksek pencereden gelen parlak güneş ışığı hücrenin zeminine vuruyor, içerisini iyice aydınlatıyordu. Fakat Banning kendisini zifiri bir karanlıkta gibi hissediyordu.

Ne halt etmiş de, bu meret kasabayı ziyarete kalkmıştı?

On senedir bu tarafa ayak basmamıştı da sanki ne halt etmeğe şimdi gelmişti? Ne vardı sanki buraya gelecek?

Ama her şeye rağmen gelmişti işte! Olan olmuştu... Şimdi halletmesi lâzım gelen bir sürü muamma vardı: Yalan söyleyen kimdi? Kafadan çatlak olan kimdi? Ortalıkta neler, ne dolaplar dönüyordu?

Fakat Banning'in bu suallerin hiçbirine verecek cevabı yoktu.

Akşam üstü hücreye yiyecek getirdiler. Kefaletle tahliyesini istedi, fakat müspet bir cevap vermediler. Savsakladılar. Polis müdürü çıkmıştı. Bir avukatla görüşmek istediğini söyledi. Kendini üzmemesini tavsiye ettiler. Tekrar sedire çöktü, beklemeye koyuldu. Ve gayet tabii, bir sürü kötü ihtimaller düşünerek kendini üzmeğe, endişelenmeğe devam etti.

Hatırlayabildiği bütün teferruat ile mazisini gözden geçirdi. En eski, hatırlayabildiği en eski hatıralardan başladı. Vâkıâ arada, hafızasının aydınlatamadığı boşluklar vardı. Ama böyle hatıralar arasındaki boşluklar herkeste olur yahu! Herkes çocuklu hatıraları içinde bazılarını unutmuş olabilir. İnsan bütün geçmiş günlerini hiç istisnasız hatırlayamaz ya! Bütün insanların hayatında, sonradan hatırlayamadığı günler vardır. Fakat Banning, kendi mazisini umumî hatlarıyla mükemmelen hatırlıyor, Grinvil'de asla mevcut olmadığında herkesin mutabık olduğu bir evde geçirdiği günleri pekâlâ gözlerinin önüne getirebiliyordu.

— Bütün bunları ben uydurmuyorum ya, yahu! Senelerce bu hatıralarla yaşadım. Bu işin içinde bir halt var ama...

Fakat bu «Amanın» arkasını getiremiyordu...

Ertesi gün, polis müdürü Harknes, bizzat hücresine gelerek:

— Nevyork'tan cevap aldık, dedi. O taraftan temizsin.

Uzun uzun Banning'i süzdü. Sonra, tavlamak ister gibi sâkin, yumuşak bir sesle:

— Görünüşe bakılırsa, dürüst, düzgün bir gence benzersin. Bu işteki maksadının ne olduğunu açıkça anlatsana...

Banning meyus meyus içini çekti:

— Ben kendim anlayabilsem.

— Pit'in hakkı var. Harici görünüşten hiç de anlaşılmıyor. Evlât, seni aklî muvazenesizlik (dengesizlik) şüphesiyle bir müddet alıkoymak mecburiyetinde kalacağız.

— Dinle beni. Kasabayı ve kasabadaki bütün kayıtlan iyice eledim. Burada Banning adında hiç kimse oturmamış. Ne

kayıtlarda buna dair bir şey bulabildim, ne de hatırlayan var. Bulabildiğim yegâne Levis ailesi de otuz kilometre iler de bir çiftlikte yaşıyor ve seni tanıdıkları yok...

İki elini açtı, başını biraz öne sürerek, kaşlarını kaldırdı:

— Söyle delikanlı, benim yerimde olsan sen ne düşünürsün?

Banning herife arkasını döndü. Tükürürmüş gibi:

— Yalan söylüyorsun, köpek, dedi. Yıkıl şuradan

— Sen bilirsin.

Harknes uzaklaşmadan evvel, parmaklıkların arasından hücreye bir şey attı. Adeta üzüntüyle.

— Bu belki seni alâkadar eder, dedi.

Adam gittikten sonra Banning attığı şeye baktı. Bu, bir gazeteydi. İki yapraktan ibaretti. Birinci sahifede iri puntolu başlıklarla onun hakkında bir makale ve komiser koluna yapışıp hücreye götürdüğü zaman çekilmiş bir resmi vardı. Resimde taaccüple açılmış gözleri, haline hakikaten bir meczup ifadesi veriyordu. Yazı da bir

hayli enteresandı. Domuz gazeteci hikâyenin eksantrik tarafını tebarüz ettirmeğe muvaffak olmuş, mevzuuna çok orijinal bir ifade tarzı bulmuştu: NevyorkTu bir kaçık, Nebraska’nın küçük bir kasabasındaki halkı, mazisini çalmakla itham ediyor...

Yazı hakikaten o kadar orijinaldi ki, Banning bile ilgilendi. Bu havadisin, en geç bu akşam, bütün radyo servislerinde yayınlanacağı da muhakkaktı.

Hay Allah cezanı versin be!

Banning yazıyı üst üste birkaç kere okudu. Artık, bir sinir doktoruna ihtiyacı olduğuna kendi de kanaat getirmek üzereydi. Kim bilir, belki de bir deli gömleği...

Batmak üzere olan güneşin kızıl akisleri parmaklıklarda ışık oyunları yaparken, bir memur gelerek Banning'e bir ziyaretçisi olduğunu bildirdi. Genç adam ümitle yerinden fırladı. Muhakkak birisi onu hatırlamıştı. Gözleriyle gördükten sonra anlattıklarının doğru olduğuna şahadet edeeek3 onu, düştüğü bu baş belası

çukurundan kurtaracaktı. Gelen adamı hiç tanımıyordu. Koyu tenli, koyu siyah saçlı, orta yaşlı, iri yarı bir adamdı bu... Üstündeki elbiseler iğretiymiş gibi bir hali vardı. İri cüssesine rağmen çevik adımlarla ilerleyerek hücrenin kapısına vardı. Dikkatle Banning'e baktı. Siyah gözleri oldukça karanlıktı, fakat sanki bir ateşle parlıyordu. Esmer, sert yüzünün ifadesi haricen hiç değişmedi. Fakat gözlerinin ateşi biraz daha parladı, bakışındaki acayip karanlık bu ateşle biraz daha derinleşti: Senelerden beri beklediği bir şeyin, nihayet vuku bulduğunu gören, lâkin hissiyatını yüreğinin derinliklerinde saklayabilen heykel yüzlü, taş yürekli bir adam gibi,..

İşitilemeyecek kadar hafif, fakat heyecan dolu bir sesle:

— Valkar! diye mırıldandı. Kayla Valkar! Uzun seneler geçti aradan, fakat nihayet bulabildim seni.

Banning, adamın söylediklerinden hiçbir şey anlayamamıştı:

— Ne dediniz? anlayamadım. Kimsiniz siz? Sizi tanımıyorum.

— Tanımıyorsunuz öyle mi? Size öyle geliyor ama, beni iyi tanırsınız: Ben Rolf um... Siz de Valkar' smız. O acı senelerin sonu geldi artık.

Bunu söyledikten sonra, Banning'in hiç beklemediği bir hareketle, parmaklıkların arasından uzandı. Genç adamın elini yakalayarak eğildi, alnına dayadı.

II

MEÇHUL GEMİ

Nil Banning, bir an şaşkınlıktan kımıldayamadı. Yabancı adamın yüzüne baka kaldı. Kendine gelince derhal elini çekerek:

— Ne yapıyorsunuz yahu? diye sordu. Ne oluyoruz? Evvelâ ben sizi tanımıyorum bile. O, söylediğiniz adam da - Kalkar mı, Valkar mı her neyse - ben değilim. Benim ismim Nil Banning!..

Yabancı açıkça tebessüm etti. Karanlık, sert çehresinde Banning'i düşmanca bir bakıştan daha fazla korkutan bir ifade vardı. Bu, âdeta bir şefkat ifadesiydi. Bir insanın oğluna veya küçük kardeşine karşı besleyebileceği bir şefkat ifadesi... Bu şefkatte biraz da hürmet karışık gibiydi.

— Nil Banning, dedi. Evet. Beni buraya getiren Nil Banning'in macerasıdır. Şimdi modaya çok uygun bir delisin: Mazisini

çaldıran adam... Bir de herifler hakikati bilseler!..

Hafifçe güldü. Gözlerini Banning'ten ayırmıyordu. Genç adamın yüreğinde bir ümit şulesi parladı:

— Siz biliyor musunuz? Biliyor musunuz hakikati? Öyleyse bana anlatabilirsiniz... Şu mendebur heriflere anlatabilirsiniz, değil mi?

— Size anlatabilirim. Fakat şimdi burada değil. Bir iki saat sabredin. Sizi bu akşam, bu delikten kurtaracağım.

Adam (Size anlatırım) derken Siz zamirinin üstüne vuruyor, sanki onu başkalarından ayrı, bambaşka bir fertmiş gibi, bütün insanlardan ayırıyordu:

— Kefaletle filân tahliye ettirebilirseniz, size cidden müteşekkir olacağım. Fakat bu iyiliği neden yaptığınızı bildiğimi söylersem, doğrusu yalan söylemiş olurum. Belki sizi hatırlamam lâzım ama... Hem belki beni çocukluğumdan tanıyorsunuz!

— Evet! Çocukluğunuzu da bilirim. Erkekliğinizi de.,. Fakat siz beni hatırlayamazsınız.

Esmer yüzünde, kindar bir ifade dolaştı, sesine vahşi bir sertlik geldi:

— Domuz! dedi. Size yapabileceği her kötülüğün üstünde bir dimağ sürgünlüğü... Fakat hayır, daha kötüsünü de yapabilirlerdi: Öldürebilirlerdi sizi. O zaman her şey ebediyen sona ererdi.

Banning büsbütün afalladı. Bir sinema şeridi gibi gözünün önünden bir biri peşi sıra bir sürü sima geçti: İhtiyar Vallas, kırmızı yanaklı kadın, Harknes...

— Beni öldürebilecek olanlar kim?

Rolf kin dolu ve alçak bir sesle iki isim söyledi. Yabancı ve garip isimler... Bilinmeyen uzak memleket isimleri gibi:

—Taranya! Jommor!

Ve gözlerini müthiş bir dikkatle Banning'in gözlerine dikti.

Banning birdenbire anlar gibi oldu. Parmaklıktan gerileyerek uzaklaştı:

— Sen zır delinin birisin be!

Aralarında parmaklık, hem de sağlam bir demir parmaklık bulunduğuna memnundu. Bu herif çamur sıva gibi çatlaktı be! Zıvanasından dört kilometre dışarı fırlamıştı

bu herif! Boru gibiydi. Hay Allah belâsını versin.

Rolf iştahsız bir tebessümle:

— Böyle düşünmekte haklısın, dedi. Babacan polis müdürünün de seni deli sanmakta haklı olduğu gibi. Mamafih çok yüklenme zavallıya Kayla, onun bir kabahati yok. Çünkü o tamamen haklı: Nil Banning, diye bir adam mevcut bile değil.

Gayet vakur bir hareketle başını eğerek selâm verdi. Sonra dönerek çıktı, gitti.

Kapıdan çıkarken son bir defa başını çevirdi:

—Bu gece serbest olacaksınız, dedi. Anlamasanız bile bana itimat edin.

Banning'in aklına gelip de memuru çağırmcaya kadar, adam kapıdan çıkarak kayboldu. Genç adam kendi kendine küfrederek sedire çöktü.

Yahu ne oluyordu be?

Ya kendisi adamakıllı çıldırmıştı. Yahut cümle âlem topyekûn aklını kaçırmıştı. İri yarı, esmer herifin hakikati bildiğine bir an inanmıştı bile. Fakat sukutu hayalinden

sonra, hakikî durumunun fecaatini büsbütün idrak ediyordu.

—Galiba memleketteki bütün tımarhane kaçkınları beni amcazadeleri sanarak boynuma sarılacak.

O akşam, tahliyesi için kefalet verilmesi hakkında hiçbir söz geçmedi. Zaten böyle bir şey de beklemiyordu. Esmer herifin cidden deli olduğuna kanaat getirmişti. Getirdikleri yemeğin ucundan iştahsız birkaç lokma aldı. Hiç hareket yapmamış olmasına rağmen yorgun ve bedbindi.

Bütün Grinvil halkının, ihtiyar Vallas'tan başlayıp polis müdüründe bitirmek üzere, geleceklerini ve geçmişlerini zihninde hırsla sıraladı. Eline ilk geçecek fırsatta bu herifleri, bilâsebep tevkif suçundan dava edeceğini düşünerek sedire uzandı. Biraz sonra sinirli bir uykuya daldı.

Hücrenin demir kapısının açılırken yaptığı gürültüye uyanarak, yattığı yerden sıçradı. Gece iyice ilerlemişti. Hücrelerin önündeki koridorun çıplak ve zayıf ampulleri etrafı soluk bir ışıkla aydınlatıyordu. İri cüsseli, esmer adam,

hücrenin açık kapısı önünde, gülümseyerek bekliyordu:

— Gelin. Yol açık! Çıkabilirsiniz.

— Buraya nasıl geldiniz? Anahtarları nereden buldunuz?

Esmer adamın arkasından koridorun ucundaki açık kapıya baktı.

Nöbetçi gardiyan, masanın üzerine yıkılmış, sandalyesinde oturuyordu. Bir kolu ölüm hareketsizliğiyle sarkmıştı.

Banning dehşetle irkildi:

— Allah'ım! Ne halt ettiniz? Beni bu işe niye karıştırdınız? Şimdi bu cinayet yüzünden garanti hapı yuttum artık...

Hücrenin kapısına fırladı. Yabancıyı dışarı itip, kapıyı tekrar kapatmağa çalıştı. Bağırarak:

— Çık dışarı! Çık dışarı! Ben böyle adi katillerden yardım istemiyorum. Defol! diye çıkıştı.

Müteessir bir tavırla Koli sol elini göğsüne doğru kaldırdı. Elinde yumurta biçiminde fakat daha uzun ve ince, garip bir âlet vardı. Bir ucunda iri bir mercek görülüyordu.

— Kusura bakma Kayla! dedi. Şimdi uzun uzun anlatacak vaktim yok.

Mercekten soluk ve kısa bir ateş fışkırdı. Banning hiç acı duymadı. Sadece hafif bir darbe hissetti ve sanki bütün vücudu lâpalaşır gibi oldu. Ölçülmez bir karanlığın, bir ölüm karanlığının kucağına yuvarlandı, Düşerken, onu belinden yakalayan Rolf'un kollarının temasını fark etmedi, bile.

Tekrar kendine geldiği zaman kendini bir otomobilde buldu. Arka koltuğun bir tarafına uzanmıştı. Yanında Rolf vardı. Onu tarassut edebilecek şekilde yan oturmuştu.

Otomobil bir kır yolu boyunca son süratle gidiyor, sert darbelerle sarsılıyordu. Vakit hâlâ geceydi. Arabanın içi de oldukça karanlıktı. Şoför tablodan akseden müphem ışığa karşı sadece bir gölgeden ibaretti. Dışarıda arabanın farlarından ve semadaki parlak yıldızlardan başka hiçbir ışık görülmüyordu.

Bannig, karanlıktan istifade ederek, kımıldamadı. Konuşmadı da... Kendine geldiğinin belki Rolf farkında değildi. Birdenbire fırlarsa Rolfu gafil

avlayabileceğim düşündü. Nefes alışının temposunu bile değiştirmemeğe çalışarak, yavaşça toplandı, adalelerini gerdi.

Rolf un sesi karanlıkta bir tokat gibi patladı:

— Seni gene bayıltmak istemiyorum Kayla! Mecbur etme beni.

Banning tereddüt etti. Rolfun oturuşundan elinde bir şey, bir silâh olduğu seziliyordu. Tevkifhanedeki ince, uzun, madeni, yumurta biçimindeki âleti hatırladı. Daha müsait bir fırsat kollamağa karar verdi. Hani bu vaziyete gittikçe daha fazla içerlemeğe de başlamıştı. Bir punduna getirirse Rolfun anasını ağlatacaktı.

— Gardiyanı katlettin, dedi. Bu. kim bilir kaçıncı cinayetin. Sadece tımarhanelik bir deli değil, aynı zamanda tehlikeli bir katilsin.

Rolf sükûnetle cevap verdi:

— Sen ölü değilsin ya!

— Değilim. Fakat...

— Gardiyan da değil. Ne gardiyan, ne de başkası,., O zavallıların bizim işlerimizle

hiçbir ilgisi yok. Onları boşu boşuna öldürmek vahşet olur, niye öldüreyim?

Bir kahkaha attı:

— Bu sözlerimi Taranya duysa şaşkınlıktan ağzı açık kalır. Karı beni tamamıyla vicdandan mahrum bir canavar zannediyor.

Banning yerinde doğrularak oturdu:

— Taranya kim? Beni bayıltmak için kullandığın o âlet nedir? Beni nereye götürüyorsun? Ve nihayet bütün bu karışık dalaverelerden maksadın nedir?

Sesi titrek ve sinirliydi. Filhakika içinde bulunduğu meçhul durumdan, bedenî ıstıraplardan, ölümden herkesten daha fazla korkuyor değildi. Fakat geçirdiği son iki günün anormal ve izaç edici hâdiseleri sinirlerini bir hayli yıpratmıştı. Bedenen olmasa bile mânen pek yorgundu.

Gece yarısı, tımarhane kaçkını bir herifin elinde, bozuk bir kır yolu üzerinde, meçhul bir istikamete doğru son süratle giderken, sakin ve soğukkanlı olmak elinde değildi.

Rolf:

— Sana şimdi anlatsam bir netice elde edemeyeceğim, dedi. İyisi mi, hiç teşebbüs etmeyeyim. Yalnız şu kadarına emin ol ki, ben senin en eski ve en sadık dostunum ve korkulacak hiçbir şey yok. Ama zannederim sen bu sözlerime kıymet vermiyorsun.

— Gayet tabi!.

— Zaten ben de bir fayda ummuyorum. Sana izahat vermenin de senden bazı şeyleri sormanın da faydası yok. Jommor zehir gibi işlemiş seni. Bu kadar mükemmel bir iş yapabileceğine ihtimal vermiyordum.

Banning, kendine hâkim olmağa çalışarak:

— Bu Jommor da kim oluyor? diye sordu.

— Taranya’nın muavini ve en sadık adamı: Sağ kolu... Taranya ise yeni İmparatorluğun yegâne hükümdar ve ecesi... Sen Kayla Valkar'sm... Bana gelince: Ben de sen şu kadarcık bir bebek iken burnunu silen Rolf um.

Devam edemedi. Banning'in anlamadığı bir lisanda küfrederek:

— Boş ver! dedi. Bunlara da lüzum yok şimdi...

— Yeni İmparatorluk ha! Megalomani: Büyüklük cinneti,..

Banning, dudakları arasından mırıldanarak bunları söyledikten sonra, Rolf'a hitaben:

— Pekiyi ama, elindeki âletin ne olduğunu söylemedin?

diye ilâve etti.

— Serebro-Şok: Beyin sadme tabancası.

Rolf, gözünü Banning'ten ayırmadan, biraz evvel küfrederken kullandığı o acayip lisanla şoföre bir şeyler söyledi. Sonra hepsi sustular. Ortalığı sıkıcı bir sessizlik kapladı. Sadece motorun gürültüsü ve bozuk yolda arabanın tıkırtısı duyuluyordu. Az sonra yol büsbütün bozuldu. Otomobil mecburen biraz yavaşladı. Sonra yol büsbütün kayboldu. Şimdi doğrudan doğruya kırda gidiyorlardı. Banning, Rolf ile kendi arasındaki mesafeyi zihninden hesapladı. Herifin elindeki yumurta bozuntusu âleti hiç de ciddiye almıyordu. Beyin bilmem ne tabancası ha! Babana yuttur sen onu... Tevkifhanedeyken, kafasına görmediği bir

şeyle vurmuş olmalıydı. Görmediği fakat anlayabileceği; mevcudiyetini kabul edebileceği bir şey: Bir tabanca namlısı, bir muşta, yahut bir polis copu filân gibi... Hücre karanlıktı. Şimdi arabayı kullanan herif, gizlice hücreye girmiş ve o görmeden arkadan kafasına beklemediği darbeyi indirmiş olabilirdi, İlerde bir iki kilometre mesafede, dümdüz kırın ortasında acayip bir beyaz ışık, ani bir parlayışla yandı söndü. Hemen akabinde bir rüzgâr otomobili bir dalga gibi tokatladı ve hemen duruldu.

Şoför, anlayamadığı bir şey söyledi. Rolf aynı lisanla cevap verdi. Sesinde bir ferahlık vardı. Sanki Rolf, nihayet emeline kavuşmuştu. Ama bu emel neydi?... Banning kendini, arabanın sarsıntısına terk etti. Biraz bekledi. Araba istediği istikamette sarsılınca, yay gibi fırlayarak iri yarı, esmer adamın üzerine atıldı.

Fakat hedefine varamadı bile...

Çünkü, yumurta bozuntusu âlet hakkında yanılmıştı. Bu âlet çalışıyordu. Fakat bu sefer şuurunu tamamiyle kaybetmedi.

Görünüşe göre tabancanın verdiği şok tesiri ayar edilebiliyordu. Ve Rolf, onun büsbütün bayılmasını istemiyordu: Ancak uyanıklığını kaybedecek kadar... Nil, etrafını görüyor,söylenenleri duyabiliyor ve hareket edebiliyordu, Ama normal bir şekilde değil, uyku sersemi gibi,,. Sanki gördüğü, duyduğu şeyler onu ilgilendirmiyor, onları bir sinema filmi seyreder gibi objektif olarak, kendisi karışmadan seyrediyordu.

Arabanın penceresinden, yıldızlı semanın altında, karanlık kırların, süzülürmüş gibi geçtiğini görüyordu. Sonra otomobilin gittikçe yavaşladığını nihayet durduğunu fark etti. Rolf müşfik bir sesle çıkmasını ihtar ediyordu. Rolfun uzanan elini tuttu ve onun yardımıyla arabadan indi. Vücudu, adaleleri hareket ediyordu, fakat kendi iradesiyle ve kendi adaleleri gibi değil...

Dışarıda, şiddetli bir rüzgâr yüzlerini yaladı. Birdenbire yıldızları silen anî ve beyaz bir ışık parladı. Bu anî aydınlıkta etraflarındaki uçsuz bucaksız kırlar,

otomobil, Rolf, kendisi, şoför birdenbire bir ışıkla yıkandılar. Gölgeleri, sanki yerde mücessem bir cisim düşüyormuş gibi vurdu. Bu ani aydınlık, aynı zamanda, karşılarında şakuli olarak dikilen, fakat yükseldikçe onlara doğru dış kavisli bir satıh teşkil eden, bir ayna gibi parlak, madeni bir duvar meydana çıktı. Zemin üzerinde bu duvarın uzunluğu otuz metre kadardı. Duvarda gayrı müsavi açıklıklar vardı. Bunlar herhalde pencereler, lombozlar, büyük bir kapı idi. Sonra harici koridora benzeyen bir tesis. Koridor mu? Değil tabii. Fakat esas ismini bilen kim? Duvar da değildi zaten, bir geminin bordasıydı.

Gemiden birçok adamlar çıktı. Çok garip kıyafetleri vardı ve acayip bir lisanla konuşuyorlardı. Adamlar, onlara doğru geldiler. Rolf, Banning ve şoförü karşılarmış gibi ilerlediler. Garip kılıklı adamlar Rolf a bir şeyler söylediler, o da aynı acayip lisanla onlara cevap verdi. Banning, hâlâ bir rüyadaymış gibi, bütün adamların kendisine baktığını, fakat bu

bakışta büyük bir hürmet âdeta Allah korkusuna benzer bir hürmet vardı.

Hayretler içinde;

— Valkar! Valkar! diye bağırdıklarını işitti

İçinde bulunduğu, rüya hissinin gayrı tabiiliğine rağmen, adamların sesindeki coşkunluk, vücudunda tahmin edilmez bir ürperme yarattı, Rolf yardım ederek, onu geminin iskelesine doğru götürdü.

Sükûnetle:

— Seni nereye götüreceğimizi sormuştun Kayla, dedi, bin gemiye: Seni ana yurda götürüyorum.

III

VALKAR

Nil Banning, tamamiyle kendisine gelip şuuruna hâkim olduğu zaman etrafına bakındı. İçinde bulunduğu oda, tevkifhanedeki hücresinden çok daha geniş, çok daha lüks döşenmiş bir yerdi. Ama netice itibariyle burası da bir nevi hapishane sayılırdı. Bunu anlamakta güçlük çekmedi. Şuuru avdet eder etmez derhal kalktı ve kapıları denedi. Bunların bir tanesi garip tesisler bulunan garip bir banyoya açılıyordu. Diğeri kilitliydi. Odanın penceresi yoktu. Madeni duvarlar gıcır gıcır dümdüz ve arızasızdı. Odanın ışığı, tavandan görülmeyen bir yerden geliyordu.

Bir dakika odanın içinde dolaştı. Öteyi, beriyi tetkik etti. Eşyaları yokladı. Sonra düşünmeğe çalıştı. Kırlar ortasında birdenbire beliren beyaz ışığı ve gümüş renkli gemiyi hayal meyal hatırlıyordu. Bunun bir kâbus olduğu muhakkaktı.

Kendini Rolf diye tanıtan adamın uyandırdığı hipnotik bir hayal de olabilirdi. Bu Rolf denen herif de hangi iblisti, kuzum? Kim oluyordu? Ve, deli saçması hareketlerine kurban olarak neden onu, Nil Banning'i seçmişti?

Kırların ortasında muazzam bir gemi, garip kıyafetli adamlar... Ne diye bağırmışlardı ona? Valkar!..,

Yok canım, bu bir kâbustan başka bir şey olamaz... Sadece bir kâbus...

Acaba?

Bulunduğu yerde pencere filân yoktu. Hareket ettiğine dair hiçbir emare de yoktu. Ses de...Daha doğrusu bir ses var, fakat buna tamamen bir ses de denemez, çünkü vücudunuzu sükunete terk edince duyar gibi oluyorsunuz. Derinde çok derinde bir tempo, sadece dev bir kalbin için için atışı gibi. Havada da alışılmadık bir koku var.

Hisleri birdenbire keskinleşerek, Banning odada bulunan her şeyin yabancı ve garip olduğunu fark etti. Banyonun sıhhi tesisatından, kendisini içinde yatar bulduğu yatağa kadar her şeyin rengi, dokusu, şekli,

teması bile değişik... Hattâ kendi vücudu bile sanki yabancı: Ağırlığı değişmiş gibi.

Kilitli kapıya koşarak yumruklamağa başladı, avazı çıktığı kadar da bağırıyordu.

Rolf, derhal açılan kapıdan içeri daldı. Arabayı kullanan herif de beraberdi. Her ikisinin elinde yumurta biçimli âletler vardı. Sabık şoför, Banning'in karşısında hürmetle eğildi, Rolfun birkaç adım gerisinde kaldı. Böylece, Banning'in bir gaflet anlarını yakalayıp ikisine birden hücum etmesine imkân vermiyorlardı. Üzerlerinde NiFin kâbusunda gördüğü gemiden çıkan adamlarmkine benzer elbiseler vardı. Bu elbiseler vücuda yapışan, garip biçimli, dar bir pantalonla gene dar ve kısa, önü kapalı, gömlekle kazak arası bir ceketten ibaretti. Bu elbiselerin manzarası bile insanda anormal hisler uyandırıyor, bir rüyadaymış intibaını veriyordu.

Rolf odaya girerken, kısa zaman zarfında Banning duvarları kendi odasmmkiler gibi dümdüz dar bir koridor seçebildi. Rolf girer girmez kapıyı kapattı.

Banning:

— Neredeyiz? diye sordu.

— Şimdilik Antares istikametinde, Sol güneşinden uzaklaşıyoruz, sarih mevkiimizin senin için bir kıymet ifade edeceğini zannetmiyorum.

— Palavra atma! Söylediklerinin bir tek kelimesine bile inanmıyorum.

Banning doğru söylüyordu. İnanmıyordu. Bununla beraber içinde nereden geldiğini, nasıl doğduğunu bilmediği bir kanaat ona, bunun hakikat olduğunu fısıldar gibiydi. Bu kanaat feci, beyne durgunluk veren bir histi ve sanki dimağı imkânsız cambazlıklar yaparak, kapana kıstırılmış bir tilki gibi bu kanaatin pençesinden kurtulmağa çalışıyordu.

Rolf odanın dış taraf duvarına doğru ilerledi

_ Kayla, dedi, artık bana itimat etmeğe başlaman lâzım.

Her ikimizin de hayatı buna bağlı.

Duvarda Banning'in fark etmediği bir noktaya bastı, madeni duvarların bir kısmı kaydı ve bir pencere meydana çıktı:

— Bu hakikatte bir pencere değildir tabii, diye Rolf izahat verdi. Sadece bir

temaşa ekranıdır. Gayet karışık ve enteresan bir elektronik tertibatla, çıplak gözün göremeyeceği bir manzarayı seyretmeğe imkân verir.

Banning gözlerini ekrana çevirdi. Sanki ekranın hemen arkasında akla hayale gelmeyecek bir manzara vardı. Bu umulmadık manzara karanlıkla aydınlığın kaynaşmasından ibaretti. Karanlık kısım, çok korkunç, çok acı bir karanlığı ifade ediyordu... Sonsuz derinliklerin baş döndürücü bir tekrarla üst üste inmesinden doğan çılgın bir karanlık... Ama aydınlık kısım...

Gözlerinin önünde milyonlarca güneş çiçek açmış gibiydi.

Âşinâ olduğu yıldız burçlarından eser kalmamıştı. Semadaki sayısız yıldız kalabalığı, Banning'in üzerine sanki bir elmas çığ gibi dökülüverdi.

Ve Banning, mütemadi bir karanlık, aydınlık, karanlık, aydınlık, ışık-gece, ışık-gece boşluğuna yuvarlanır gibi oldu.

Ellerini yüzüne kapadı.

Sendeleyerek, yatağa doğru yürüdü. Kendini bırakıverdi. Rolf ekranın demir perdesini kapattı.

— Simdi bana inanıyor musun?

Banning sadece homurdandı.

— İyi. Hiç olmazsa feza gemisine inanıyorsun. Öyleyse, mantıken bir feza gemisi yapmağa muktedir bir medeniyetin ve feza gemilerini hem faydalı hem de lüzumlu kılan bir içtimai nizamın mevcudiyetine inanmalısın.

Banning yattığı yerde doğruldu. Şimdiye kadar asla görmediği bir maddeden mâmûl olmasına rağmen, yatağın elle tutulur hakikati, sendeleyen dimağına bir destek, bir takviye teşkil ediyordu. Muvaffak olmak ümidi sıfırdı, ama bir defa menfi iddiasını ileri sürmekten kendini alamadı:

— Kımıldamıyoruz ki yahu! diye parladı. Eğer ışıktan daha süratli hareket ediyorsak ki teknik bilgimin kifayetsizliğine rağmen o kadarının bile imkânsız olduğunu biliyorum, sürat artmasından mütevellit bir aksülamel olması icap eder.

— Fakat geminin hareketi mihaniki değil ki, geminin muharrik kuvveti, manyetik saha tipinde bir kuvvet... Biz de sahanın bir kısmını teşkil ettiğimize göre, bir bakıma yerimizde sabitiz. Bunun için hareket intibaı almıyorsunuz. Işık süratiyle harekete gelince, dünya üzerinde seni ararken, dünya bilgilerinin bu sürate, gaye sürat dediklerini öğrenince acıdım heriflere... Bir nazarî fizikçi, ışıktan süratli hareket eden bir takım maddecikler müşahede edince, derhal özür diler gibi bir tavır takınarak, bunların haddizatında madde olmayıp, foton oldukları ve kitleleri bulunmadığı şekilde izahlara girişmeleri bence sadece hakikate göğüs germe cesaretinin noksanlığıdır.

Banning, inanamayarak, tekrar itiraz eti:

— Fakat, feza gemilerine sahip bir medeniyet bulunsun, bu feza gemileri arza gelip gitsin de Arz üzerinde kimse bundan haberdar olmasın... İmkânı yok. İnanılmaz bir şey bu...

— Bu Arza mahsus bir kendini beğenmişliğin ifadesidir. Arz kenarda

kalmış ve bir hayli geri bir dünya. Siyasî bakımdan tam manasıyla bir çorba: Doksan dokuz çeşit millet birbirini boğazlamak için fırsat kollar. Yeni İmparatorluk bu gibi dünyalarla açıktan açığa temas etmeğe çekinir. Çünkü değmez.

Banning müphem bir el işaretiyle mağlûbiyeti kabul etti:

— Pekiyi öyle olsun. Feza gemilerinin mevcudiyetini kabul ettim. Bahsettiğin medeniyeti, ne diyordun, Yeni İmparatorluğu da kabul ettim... Fakat bu mevhumlar arasında benim işim ne?

— Fakat sen de bunların bir cüz'üşün. Hem de çok mühim, âdeta mihveri sayılabilecek kadar mühim bir cüz'üşün,

Banning yorgun ve bedbin bir tavırla inat etti:

— Yanlış adrese çattınız yahu! Size kaç kere söyledim,. Benim ismim Nil Banning. Nebraska eyaletinde Grinvil kasabasında doğdum.

Durdu. Devam edemedi. Rolf bir kahkaha attı.

— Bunu ispat etmek için ne kadar sıkıntı çektiğim unutma. Hani ispat edebilmiş de değilsin... Hayır, hayır! Bana inan. Sen Kay la Valkar'sm. Ve Antares'in dördüncü seyyaresinde, eski Kral sitesi Katuum'da doğdun.

— Fakat... Ya hatıralarım, ya arz üzerindeki hayatım.

— Sahte hatıralar. Yeni İmparatorluk bilginleri zihin üzerindeki çalışmalarda çok ilerlediler. Jommor da içlerinde belki en maharetli olanıdır. Seni esir edip Arz'a sürgün getirdikleri zaman kendi hafızanı tamamiyle silmişlerdir. Jommor mahallî insanların dimağından kapıp tertip ettiği sahte bir maziyi senin hafızana itina ile yerleştirdi. Böylece seni yeni bir isim altında, yeni bir lisan, yeni bir şahsiyet sahibi olarak, yeni bir hayata salıverdiler. Artık Kayla Valkar ebediyen yok olmuş, yerini Arz sakinlerinden Nil Banning almıştı. Ondan sonra sen kimse için bir tehlike teşkil etmiyordun.

Banning kavrayamadı:

— Tehlike mi?

— Tabii!..

Rolf'un gözleri birdenbire vahşî bir ışıkla parladı: _ Sen bir Valkar'sm. Sonuncu Valkar... Ve Valkar, İmparatorluğu çalarak Yeni İmparatorluğu kuran eşkiyalar için daima yabana atılmaz bir tehlike teşkil etmişlerdir.

Heyecanını zaptedemiyormuş gibi, hararetli hararetli odada dolaşmağa başladı. Banning gittikçe aptallaşan bakışlarla onu süzüyordu. Birbiri ardına, hem de gayet sık aralıklarla, şoklar altında kalmıştı. Artık bu iş tahammülünü aşmıştı. Ve birçok hususları dimağı hâlâ kabul etmiyordu. İşte bu kadar!

Rolf tekrar etti:

— Yeni İmparatorluk!

Bu ifade kullanıldığı «yeni sıfatını en şiddetli küfürü telâffuz edermiş gibi, müstekreh bir tonla söylüyordu. Bir beddua ifadesi vardı...

— Başında Taranya cadısı, cadının emrinde Jommor'un marifetleri; gayet tabii Valkarlar onlar için ciddî bir tehlike teşkil ediyor.

— Peki ama, neden?

— Çünkü ValkarTar Eski İmparatorluğun, bundan 90 bin sene evvel Galaksinin yarısını ihata eden yıldızlar İmparatorluğunun hakanlarıydı. Ve yıldız âlemleri meşru hakanlarını büsbütün unutmadılar.

Banning'in yeni şaşkınlığı ancak kısa bir an devam etti.

Önce yavaşça sonra daha hızlı, sonra kahkahayla gülmeğe başladı. Yooo! Bu kadarına pes vallahi! Bu masal, kurt masalını geçmişti, yahu! Hani böyle rüya, hayal bile olamazdı. İş çığırından çıkmıştı. Bundan ötesine zincirli deliler bile inanmazlardı,

— Demek ben Nil Banning, değilim ha! Yıldızların sâkinlerinden Kayla Valkar'ım.

— Evet.

— Üstelik bir Hakanım ha?

— Hayır Kayla, henüz değilsin. Fakat geçen sefer başarmana ramak kaldı. Bu defa başarabilirsek, hakan olacaksın.

Banning tebessümünü, bir perde çeker gibi sildi. Soğuk bir sesle:

— Bu kadar saçma yeter,dedi. Ben Nil Banning'im. Ondan ötesi palavra. Belki görünüş itibariyle Kayla Valkar'a benziyorum ama,.. O kadar. Belki de beni bu sebeple seçtin.
Haydi şimdi gidip gemideki diğer adamları görelim.

Rolf un siyah gözleri kısıldı. Sesinde müphem bir tehdit ifadesi vardı:

— Neden?

— Nasıl bir numara yutturmağa kalktığını onlara söyleyeceğim iri yarı, esmer adam dişlerinin arasından:

— Hayır! Dedi, söylemeyeceksin. Onlar senin Valkar olduğuna inanıyorlar. Bu hakikatin ta kendisidir. Fakat onlar hafızanın da avdet ettiğini zannediyorlar ki, bu masaldan ibarettir.

— Onları aldattığını kabul ediyorsun demek?

— Ama yalnız bir noktada. Hâlâ hafızana sahip olmadığını bilseler, bizimle beraber bu maceraya atılmazlardı, Kayla. Onları Varyoz'a götüremeyeceğini anlarlardı.

— Varyoz mu? Ne varyozu?

— Başka zaman anlatırım. Şimdilik şu kadarını kafanı iyice yerleştir. Eğer mazini hatırlamadığından bir an şüphelenirlerse, bizi derhal yüz üstü bırakır bu mâceradan el çekerler. Gene düşersin Jommor'un eline. Bu bu sefer sürgün etmekle yetinmezler, canını alırlar.

Rolfun bu sözlerinde tatmin edici bir samimiyet vardı. İnanarak, hakikati söylermiş gibi konuşuyordu. Banning kafasını toplamağa gayret etti. Bir müddet düşündükten sonra aklına bir şey takıldı. Başını doğrultarak:

— Sizin lisanınızı bile bilmiyorum, dedi.

— Doğru. Jommor işini yarım yapmamış.

— Şu halde kendimi nasıl Valkar diye yutturabilirim, senin adamlarına? Yabancı olduğumu hemen fark etmezler mi?

Rolf cevabını biraz dolambaçlı yoldan verdi:

— Kendini iyi hissetmiyorsun Kayla. Hafızanın avdeti sende ağır bir şok

uyandırdı ve seni iyice sarstı. Sinirlerin bozuk, yorgunsun. Onun için biraz kendine gelmek, zihnini toparlamak için dairenden çıkmıyorsun. Dinleniyorsun. Rahatsız olmayasm diye, kimse yanma gelmiyor. Yalnız ben seni yalnız bırakmamağa çalışıyorum.

Banning önce iyice kavrayamadı. Biraz durakladı. Sonra Rolfun maksadını anlayarak:

— Yani arkadaşlarına böyle söyledin. Onlar beni burada dinleniyor zannederlerken, sen de bana lisanınızı öğreteceksin öyle mi?

— Evet. Yeniden öğreteceğim.

Banning itiraz etmekle bir fayda görmüyormuş gibi:

— Pekâlâ öyle olsun, dedi. Madem ki başka çare yok!..

Sözünü bitirirken dönüyordu. Anını kollayarak, ani bir hareketle Rolf un arkasına sıçradı, kolunu boynuna kenetledi, var kuvvetiyle sıktı.

Rolf, nefesi, tıkanarak:

— Kusura bakma, Kayla! dedi.

Sonra birdenbire çelik adalelerini sıktı. Banning, korkunç bir kuvvetin tesiri altında, kollanma bir saman çöpü gibi çözülerek ayrıldığını hissetti. Kavramağa çalıştığı kuvvetli vücudun zorlu bir gerilmesiyle fırladı, kendini tutamayarak şiddetle odanın duvarına çarptı, muvazenesini kaybetti, yere yuvarlandı. Arkası ağrıyor, gözlerinde yıldızlar uçuşuyordu,

Rolf kapıya doğru yürüdü. Kilidi açtı. Banning'e dönerek:

— Bunu Eski Krallar Sitesinde yapmış olsaydım kırbaçla öldürürlerdi beni, dedi. Fakat bundan pişman olduğumu zannetme, bu işi büyük bir zevkle yaptım: Çünkü hakketmiştin... Şimdi biraz sükûnet bulsan fena olmaz.

Rolf çıktıktan sonra, Ranning bulunduğu yerden, madenî duvardaki kapıya uzun uzun uzun baktı. Aslında kapıyı filân görmüyor, düşünmeğe, soğukkanlılığını toplamağa çalışıyordu. Beyninin sarsıldığını, darmadağınık olmak üzere bulunduğunu hissediyordu. Etrafında sanki mantıken eser

kalmamış, müspet hakikat iflâs etmişti. Bir hakikat unsuru bulup ta muhakemesini o noktaya istinat ettiremezse oynatacaktı. Kendi kendini ikna etmeğe çalıştı. Yüksek sesle:

— Ben Nil Banning'im yahu! diye söylendi. Bu hakikattir. Bundan şüpheye hiç mahal yok. Sadece rüya görüyorum. Bütün bu hâdiseler rüya mahsulü.

Yumruğunu sıkarak madenî duvara vurdu. Kolu, bu sert darbenin acısıyla ta omuzuna kadar sızladı. Parmaklarının mafsal yerleri ezilerek ağrımağa başladı. Hayır olamazdı. Uykuda değildi. Rüya görüyor olamazdı.

— Pekâlâ öyle olsun, diye kendi kendine mırıldandı. Pekâlâ, rüya görmüyorum. Bu gemi hakikaten var. Bir feza gemisi... Antares yolunda... Rolf da hakikaten mevcut.., Yeni İmparatorluk dünyadaki insanların varlığından tamamen bihaber bulundukları bu meçhul imparatorluk ta hakikat... Kabul edelim. Fakat bu benim şahsiyetimi değiştirmez ki... Ben gene Nil Banning'im. İnsan kim olduğunu şaşırmaz

ya!' Ben Nil Bannig'im, Kayla Valkar değilim.

Hayır. Kayla Valkar değildi. Olamazdı. İnanamazdı buna.,. Kayla Valkar başka bir adamdı. Çok Uzak yıldız âlem terine ait mazisi ve şahsiyeti hakkında en ufak bir fikre bile sahip olmadığı, tamamen yabancı bir adamdı. Valkar olduğuna bir an için inansa, bu sefer kendi hayatı, kendi mazisi bir duman gibi savrulacaktı.

Yıldız İmparatorluğu mevcuttu. Feza gemisi hakikatti. Dünyanın bunlardan haberi bile yoktu. Ama onlar dünyayı biliyorlardı. Gizlice yaptıkları seyahatler neticesinde dünyalıların lisanlarına bile aşina idiler. İşte Rolf, bu gemiyle bu gizli seyahatlerden birinde bulunmuş ve onu, Nil Banning'i kaçırmağa fırsat bulmuştu. Şimdi de sıvışıyorlar, Yıldızlar âlemine dönüyorlardı. Bu şekilde hareket etmenin bir manası bir maksadı olamazdı.

Aklına yalnız bir tek ihtimal geliyordu: Galakside muazzam bir entrikanın muvaffakiyetle neticelenmesi için, Kayla

Valkar diye yutturacakları bir adama ihtiyaçları vardı.

—Valkar! Eski Yıldız Krallarının ahfadı... Anlaşıldığına göre, kendisi, Nil Banning ile Valkar arasında fizikî bir benzerlik vardı, Dolayısıyla onu entrikalarına âlet edecekler, kukla gibi kullanacaklardı. Gayet tabii Rolf onu hakikaten Valkar olduğuna ikna edebilirse, çok daha faydalı bir kukla olacaktı.

Banning ümitsizlik içinde, ne yapabileceğini, nasıl kurtulabileceğini tasarlamağa gayret etti. Bu hiç te basit bir iş değildi. Yepyeni bir hakikatin mevcudiyeti ve şimdi bir-feza gemisi içinde bulunması ile şok tesirinde kalmıştı. Henüz bu şoktan kurtulmuş değildi. Fakat durum ne olursa olsun mücadele etmeliydi.

Önce vaziyeti iyice kavrayalım, diye düşündü. Benden ne bekliyorlar, nasıl istifade etmeğe çalışıyorlar, evvelâ onu tespit etmeliyim. Sonra harekete seçerim. Fakat önce bilmem lâzım...

Saatler geçti. Kulaklarına gelen yegâne ses, o derin, belli belirsiz homurtuydu: bir

kalp atar gibi kesik kesik bir homurtu... Etrafındaki madenî duvarların dışındaki kâinatın ilk maddesi: sonsuz feza boşluğu vardı... Ve bu boşluğun içinde darmadağın yayılmış, binlerce, milyonlarca, milyarlarca güneş... Fakat o, zihnini, o tarafa kaçırmamağa çalışıyordu. Yoksa, cinnet getirecekti.

Bir müddet sonra Rolf geldi. Banning'e kendi giydiği elbiselere benzer elbiseler getirdi. Bunlar acayip olmakla beraber gayet rahat şeylerdi. Baştan geçme, beyaz gömleğinin göğsünde mücevherle işlenmiş bir güneş sembolü vardı. Banning hiç itiraz etmeden bu elbiseleri giydi. Kararını vermişti: uysal davranacaktı. Bir an evvel, mümkün olduğu kadar çok malûmat toplamağa, vaziyeti tam manasıyla kavramağa çalışacaktı.

Rolf, yeni kıyafetiyle oldukça değişmiş olan Banning'i tepeden tırnağa kadar tetkik ettikten sonra:

— Şimdi Valkar'a benzedin, dedi. Ama onun gibi de konuşman lâzım. Vaktimiz pek az...

Derse derhal başladılar. Bir aralık Banning:

— Rolf, dedi, ValkarTarm hakan olduğunu söylediğin bu eski İmparatorluk, 90 bin sene evvel mi vardı demiştin?

— Evet! Vakıa bu çok uzun bir zaman. Fakat Yıldız âlemlerinin çoğunda hâlâ hatırlardadır. Ancak vahşete rücu eden bazı dünyalarda unutulmuştur: meselâ Arz gibi...

— Arz mı? Arz İmparatorluğa dahil miydi?

— tabii. Galaksinin yarısından fazlası dahildi. Fakat eski İmparatorluk inkıraz edince, (çökünce), Galaksinin dış hududuna yakın kalan münzevî dünyalar, merkezle teması tamamen kaybettiler, tabii, o dünyaların sâkinleri de zamanla gerileyerek, âdeta vahşileşti, maymunlar gibi yaşamağa başladı Arzda da böyle oldu.

Rolf un o gün söyledikleri ve daha sonraki ziyaretlerinde anlattıkları, Banning'in zihninde birbirini tamamlayarak, Yıldızlar İmparatorluğunun akıllara durgunluk verecek kadar muhteşem tarihçesi hakkında fikir verdi.

Ne muazzam bir İmparatorluktu bu! İdare merkezi Antares'in Katuum seyyaresinden feza gemileri Galaksi semalarını sık sık şebeke halinde taramış, milyonlarca güneş cümlesi sakinleri, onların kudreti önünde eğilmişti. Fakat bu Galaksi hükümdarlarına karşı itirazlar, hattâ zaman zaman başarısız baş kaldıranlar olmuştu. Fakat netice ValkarTarm bizzat körükledikleri bir buhran baş gösterdi.

Galaksinin uzak bir köşesinde doğan bir rivayet yavaş yavaş büyüdü, bir yıldız âleminden diğerine atladı: Valkar'lar istikbalde mümkün olabilecek bütün isyanları bir yıldırım süratiyle bastırabilecek, korkunç bir sır hazırlamaktaydılar. Bu sırrın esasının neye ait ve neden ibaret olduğunu kimse bilmiyordu. Fakat ağızdan ağıza dolaşan rivayetlerde bu sırdan «ValkarTarm Varyozu» diye bahsediliyordu. Bununla ValkarTarm bütün Galaksi sâkinlerini mahvedecekleri iddia ediliyordu.

Bu rivayetler çok büyük çapta bir isyan kapısı açtı. Yıldız âlemleri sakinleri,

ValkarTarm kendileri üstünde bu kadar tesirli ve kati bir kudret sahibi olmaları ihtimaline tahammül edemediler. Başlayan isyan tahmin edilmez bir şekilde genişledi, bütün Galaksiyi kapladı. Dahilî harp İmparatorluğu kökünden sarstı ve eski İmparatorluk paramparça oldu. Binlerce uzak yıldız dünyaları feza gemilerinin temin ettikleri irtibattan mahrum kalarak Galaksi medeniyetiyle temaslarını kaybettiler ve kendi ihtiyaçlarını temin edemedikleri için yavaş yavaş vahşete rücu ettiler ve barbarlığın sonsuz karanlığında benliklerini kaybettiler.

Ancak pek mahdut bazı yıldız âlemleri medeniyetlerini ve benliklerini muhafaza ettiler, pek az sayıda feza gemisiyle faaliyetlerine devam ettiler. Bunlar Rigal(Rigel yıldızı) cümlesini (dizgesini,sistemini) merkez ittihaz ederekfkabul ederek) hep beraber çalıştılar. Zaman geçtikçe civardaki diğer yıldız âlemlerini de aralarına alarak kalkındırdılar ve umumî bir işbirliği yeni İmparatorluğun nüvesini kurdular.

Yeni İmparatorluğun iddiası, eski İmparatorluğun belini büken gurur, debdebe ve fetih zihniyetinden uzak kalarak, bütün yıldız âlemlerini sinesinde toplamak ve birlik kurmaktı.

Bu noktaya gelince Rolf hiddetle kükreyerek:

— Haydutlar. Çakallar, diye bağırdı. Bu sahte müsavat ve hürriyet vaadleri ve işbirliği teklifleriyle birçok yıldız âlemlerini kendi saflarına kazandılar. Fakat, muazzam yıldızları kendilerine basamak yapan Valkar'larm ihtişamı birçok yerlerde hâlâ gönüllerin şaşaasıdır.

— Fakat bu büyük isyana sebep olan sır ne oldu?

— Bütün bu uzun çağlar devâmmca unutuldu gitti. Yalnız Valkar'lar, Varyozun ne olduğunu ve nerede hazırlandığım biliyorlardı. Bu hakikat, eski İmparatorluğun inkırazından beri babadan oğula tevdi edildi. Bugün bu sırra sahip olan yegâne insan sizsiniz.

Demek Kayra Valkar'ın bu kadar mühim bir şahıs olmasının sebebi bu?

— Evet! Bir gün bana, yalnız bana, bu sırrın Signüs cümlesinde (Signus manzumesinde-dizgesinde-sisteminde)bir dünyada olduğunu, 90 bin sene evvelki Feza haritalarıyla o dünyayı bulabileceğinizi söylediniz. Az daha muvaffak oluyordunuz Kayla! Aradığınız haritayı Rigal arşivlerinde buldunuz, Signüs cümlesine doğru yola çıktınız. Fakat Taranya ile Jommor haber alarak peşinize düştüler. Sizi tuzağa düşürüp esir ettiler, hafızanızı tamamıyla silerek sizi cehennemin öbür bucağında kalan Arz'a sürdüler. Şimdi Varyoz'un saklı olduğu yeri hiç kimse bilmiyor.

Bütün bu hâdiseler Banning'e masal gibi geliyordu. Bunu Rolf'a açıkça söyledi:

— Böyle müthiş bir sırra vâkıf olan adamı öldürerek, sırrını ebediyen meçhule gömülmesini neden garantilemediler?

Rolf istihza ile kaşlarını kaldırdı:

— Jommor hiç tereddüt etmeden yapardı bunu, fakat Taranya mâni oldu. Kadın hassasiyeti... Bana kalırsa bir kadın,

Taranya kadar şayanı hayret bile olsa,bir İmparatorluğun başına geçirilmemelidir.

— Ve sen elindeki bir avuç adamla bu İmparatorluğu devirmek istiyorsun öyle mi?

— Hepsi bu kadar değil Kayla, başkaları da gelecek. Onlara bir mesaj göndererek vaziyeti bildirdim, Katuum'da toplanacaklar. Vâkıâ pek kalabalık değiliz ama, İmparatorluğun parçasını aşağı alabilecek kudretteyiz. Varyoz'u da temin etmek şartıyla tabii...

— Fakat Varyoz'un sırrını bilmiyorsunuz. Ben de size yardım edecek vaziyette değilim.

— Doğru Kayla. Fakat çok yakında yardım edecek duruma geleceğinize itimadım var.

Banning daha fazla bir şeyler öğrenmek istedi, sualler sordu. Fakat Rolf sözünü kısa keserek:

— Hepsini sonra anlatırım Kayla, dedi. Şimdi lisanı yeniden öğrenmeniz lâzım. Unutmayın ki, adamlarımıza, Arz'dan ayrılmadan evvel hafızanızı tedavi ettiğimi, fakat şok tesiri altında rahatsız ve yorgun

olduğunuzu ve dinlenmeğe ihtiyacınız olduğunu söyledim.

— Fakat otomobili kullanan adam dalaverenin farkına varmıştır herhalde.

— Eyra mı? Ondan çekinmeyin. O benim adamımdır. Ona işkence etseler bile beni ele vermez. Fakat diğerleri bilmiyor. Ve sizi görmek için sabırsızlanıyorlar. Yakın bir zamanda Kayla Valkar olarak onların karşısına çıkmanız lâzım gelecek.

Banning bu yeni lisanı süratle, hatta kendi kanaatine göre anormal süratle öğreniyordu.

Üstelik bu lisan gayet zor, muğlâk bir lisandı. Çok eski bir dil olduğu karışıklığından belliydi. Buna rağmen Banning bu karışık lisanı inanılmaz bir kolaylıkla kavrıyor, Rolf un telâffuzunu, beklemediği bir maharetle taklit edebiliyordu. Dil ve dudaklarının bu yabancı kelimelere aşina olduğuna, öğrendiği mefhumların zihninde esasen mevcut olup da sadece tazelendiğini ve bu lisanın dimağında unutulmuş ve muattal

kalarak sadece uyandırılmağa muhtaç olduğuna inanacağı geliyordu.

Bu düşünceleri de şiddetle reddetti. Bu his doğru olsa, Rolf un bütün iddialarının da doğru olması icap ederdi. O zaman Grinvil kasabası ahalisi de haklı olurdu... O takdirde Nü Banning isminde bir şahsın mevcut olmaması, onun yani kendisinin cidden mazisiz bir adam olması icap ederdi. Buna imkân yok inanmaz, inanamazdı... İnanmak istemiyor, bütün gayretiyle bu hisse mukavemet ediyordu. İnsan kendi varlığını, şahsiyetini, benliğini nasıl bırakır; nasıl mazisinden vazgeçebilirdi? Hayır, bu mümkün değildi. Nil Banning manen ve bedenen mevcuttu. Bu işin altında bir dalavere olmalıydı. Belki Rolf bütün Grinvil halkını toplu olarak ipnotize etti,belki hepsini kendi iradesine esir etti. Bu gibi şeyler inanılmaz şeyler değil ki! Bunlar olmuş şeyler,.. Bu heriflerin gayesi onu bir kukla gibi kullanmak,.. Elde etmek istedikleri şey bu kadar mühim olduktan sonra, her şeyi göze almaları, her çareyi göze almaları tabii değil mi?

Artık geceyi gündüzden, sabahı akşamdan ayıramıyor; yiyor, içiyor, yatıyor, kalkıyor, düşünüyordu.

Rolf dairesine girdi.

— Bekliyorlar! dedi.

— Kim?

— Adamlarım. Hayır senin adamların, Kayla! Artık lisanı oldukça kavradın. Dışarı çıkıp onlarla görüşeceksin. İyileştiğini bugün çıkıp onlarla konuşacağını bildirdim. Bekliyorlar Kayla.

Banning bu anı tahayyül bile etmek istemiyordu: o kadar çekiniyordu. Dairesinde kaldığı müddetçe, içinde bulunduğu anormal durumu kısmen unutabiliyor, bir rüya, bir hayal olarak kabul edebiliyordu. Fakat artık vakit gelmişti. Vaziyetin icaplarına göğüs germek mecburiyetindeydi.

Kendi kendine:

— Aldırma, diye düşündü. Uysal davran, Rolf un hakiki çehresini, hakiki maksadını öğreninceye kadar, ikna olmuş gibi görün. Elbette bir gün hareket zamanı da gelip çatacaktı...

Ve Rolf a dönerek:

— Pekiyi! dedi, gidelim.

Rolf, kapıyı açtı, kenara çekilerek ona yol verdi. Banning koridora çıktı. Rolf, bir fısıltı halinde:

— Bu tarafa, dedi, sağa... Başını kaldır, dik tut... Vakur yürü, sen Kralların Kralı, Hakan torunu, Valkarsm...

Nil rolüne uyarak, başını kaldırdı, çenesini ileriye doğru uzattı. Omuzlarını gerdi. Koridor boyunca yürüdü. Bu koridor subaylara mahsus istirahat salonuna açılıyordu. Kapıya gelince Rolf, tantanalı bir sesle:

— Valkar! diye bağırdı.

İçerdeki beş - altı kişi hep beraber fırladılar. Banning'e dikilen gözlerinde aç, haris bir ifade vardı. Onlara birkaç söz söylemesi lâzımdı. Fakat ağzını açmağa vakit kalmadan, zehir gibi bakışlı, sivri çeneli, kurt yapılı bir subay, bir adım ileri attı. Sert gözlerini Banning'e dikerek:

— Siz, dedi, Valkar değilsiniz!

IV

KATUUM

Sükût!

Sanki orada bulunan herkes nefes bile almıyormuş gibi, derin, sonsuz bir sükût...

Banning karşısındaki esmer yüzün yırtıcılığına bakarken bu sükûtun ebediyen devam edeceğini asla bozulmayacağını zannetti. Yüreğine binlerce tonluk bir buz yükü çöktü. Fakat bu his yüzüne aksetmedi. Sadece gözleri biraz kımıldadı:

— Hapı yuttuk! diye düşündü.

Herifler dalaverenin farkına varmışlardı. Şimdi ne yapacaktı? Karşısındaki herifin gözünün içinde öyle sert bir bakış vardı ki, Banning ensesinden aşağı soğuk soğuk titremeğe başladı. Bu herifler onu hemen oracıkta parçalayabilirlerdi. Vay anasını be! Ne yapacaktı şimdi?

Bir şeyler söylemesi, bu durumdan blöfle, palavrayla, nasıl olursa olsun kendini kurtarması lâzımdı. Haydi Ulan

sende! «Karşıma kim gelirse sigorta olmağa ikna» edebilirim diyen, becerikli prodüktör sen değil misin? Konuş, konuş, konuş be! Bir şeyler söyle... Dikilip durmasana heykel gibi. Konuş!

Fakat dili tutulmuştu. Hayır dili tutulmamış, bu dil birdenbire büyümüş, ağzından büyük olmuş, ağzının bütün boşluğunu doldurarak orada sıkışıp kalmıştı. Değil konuşmak, yutkunamıyordu bile... Gözlerini kısmış, bakışlarını karşısındaki adamın zehir gibi bakışlarına dikmiş, kımıldamadan, konuşmadan, yutkunmadan dimdik bakıyordu. Muazzam bir gayret sarf etti, kendini zorladı, dilini buldu, ağzını açıp konuşmağa bağlayacağı anda, kurt tavırlı subay coşkun bir hareketle kadehini kaldırdı:

— Fakat olacaksınız! diye bağırdı. Evvelce de sizin için dövüştük, gene de dövüşeceğiz. Sizi tahta oturtacağız. Var olsun Valkar!

— Var olsun Valkar!

Hep bir ağızdan hûşû ile bağırarak söyledikleri bu sözler, tabanca gibi patladı,

salonun madeni duvarlarında ihtizazlarla parçalandı. Bütün kadehler kalktı. Banning'in ruhuna bir ferahlık serpildi. Dik başlı, kartal bakışlı subaylar, ondaki bu değişikliği başka bir sebebe yorarak, tekrar seslerini yükselttiler, tekrar kadehlerini kaldırdılar.

Banning'in ruhunun derin bir köşesinden, mevcudiyetinden bihaber olduğu bir gurur hissi uyandı ve gözlerine aksetti. Bir an için, bu adamların, ona bir şef, bir lider hüsnü kabulü göstermelerini ve bunu askerce ve sert bir reaksiyonla yapmalarını tabii buldu. Valkar'a doğruldu:

— Valkarlarm gururu, fedakâr adamlarının azmiyle beslenir, dedi. Ben...

Devam edemedi. Varlığını bir an için saran ateş, ancak o kısa an için devam etti. O gurur patlamış bir balon gibi sönüverdi. Ve içini bomboş bıraktı. Ne söyleyeceğini bilemiyordu. Rolfun ona endişe ile baktığını hissetti.

Birdenbire gülümsemeğe banladı. Onu bu çıkmaza Rolf sokmuştu. Varsın düşünsün, endişelensin herif! Varsın terlesin

domuz! Varsın Valkar'a hizmet için yerlerde sürünsün!Sat anasını! Az mı üzdü beni? Sok herifin kafasını batağa!

— Şarap! dedi. Şarap verin bana. Subaylarım bana sadakat kadehini kaldırdılar, ben de onlarla beraber kadehimi kaldıracağım.

Rolfun gözlerindeki endişe büsbütün arttı. Fakat itiraz etmedi. Kristal kadehlerden birini doldurarak Banning'e uzattı.

— Arkadaşlar! Size Eski İmparatorluğu ve Yıldızlar âleminin hürriyetini vâadediyorum. Zafere içelim.

Ve kadehini kaldırarak bir nefeste dikti.

Subayların mukabelesi sanki hakiki bir zafer mirası oldu. Çılgına döndüler. Gözleri parlıyor, göğüsler heyecanla kabarıyordu.

— Zafere içelim!..

Banning hafifçe Rolf a döndü. Yavaşça:

— Blöf amma, fiyakalı değil mi? dedi.

Rolf bir kahkaha attı. Bu, samimî içten gelen bir kahkahaydı. Banning yaptığı şeyin Rolf u kızdıracağına, bilâkis hoşuna gittiğini sezdi. Canı sıkıldı.

Rolf subaylara hitaben:

— Jommor'un zekâsı fiyasko ile neticelendi, diye bağırdı. Bütün gayretlerine rağmen Valkar değişmedi. Herkesten iyi ben bilirim. Ona ilk derslerini ben verdim. Valkar, gene eski Valkar. Zafere içelim!

Ortalık biraz sükût bulunca Rolf, subayları birer birer takdim etti: Karan, Landok, Krot, Burri, Tafok... Hepsi sert bakışlı, sert sözlü, cesur ve kabiliyetli adamlara benziyorlardı. Banning, kendisinin Valkar olmadığını keşfettikleri takdirde, onlardan merhamet bekliyemeyeceğini ve aralarında ömrünün pek kısa süreceğini düşünmekten kendini alamadı. Herifler bayağı korkunç adamlardı. Bu düşünceler Banning'in zekâsını kamçıladı. Sözlerine sertlik, duruşuna biraz daha vakar verdi. Hakanlık taslamanın ne kadar kolay bir şey olduğunu hayretler içinde gördü...

Bu işi kolaylıkla atlatabileceğine kanaat getirmek üzereydi ki genç bir asker kapının önünde belirdi, kemiklerini çatırdatırcasma sert bir selâm çakarak:

— Kaptan Bahrent'in hürmetleri var efendim, dedi. Valkar'ın kaptan köprüsüne şeref verip vermeyeceklerini öğrenmek istiyor. Akıntıya girmek üzereyiz.

Salonun duvarındaki hoparlörden gelen kısa bir alarm sesi, askerin sözünü kesi. Alarm düdüğünün hemen arkasından sert bir kumanda duyuldu:

— Herkes posta başına!

Subaylar vazifeleri başına gitmek üzere davrandılar. Herkesin neşesi yerindeydi.

— Geliş seyahati biraz heyecanlı oldu. Fakat dönüş oyuncak olacak. Valkar kumandayı almaya görsün...

Banning:

— Aman Allah'ım! diye düşündü. Şimdi ne halt çıkaracaklar başıma?

Rolf a baktı. Herif gülümsüyordu. Fırsat bulur bulmaz Banning'e eğildi:

— Gayet tabii, dedi. Siz de feza pilotusunuz. Hem de en ustalarından biri... Yıldızlar Hakanı olabilmeniz için, fezayı zapt etmeniz lâzım. Ve, bütün Valkarlar gibi, çocukluğunuzdan beri bu gayeye

erişmek için gereken kabiliyette yetiştirildiniz.

Banning:

— Ben gemi filân kullanamam yahu! diye kekeledi.

Fakat konuşmağa imkân bulamadılar. Asker kapıyı açmış, çıkmalarını bekliyordu. Banning mecburen çıktı. İşler sarpa sarıyordu. İçinden bastı kalayı.

Kaptan köprüsüne çıktıkları zaman, Banning az daha küçük dilini yutacaktı. Karşılaştığı manzara, feza gemisinin hakikatini bir sille gibi yüzüne çarptı. O zamana kadar biraz değişik olmasına rağmen, neticede bir tek odanın içinde kalmış ve ancak kısa bir zaman için fezanın çıplaklığına göz atabilmişti. Feza gemisinin mevcudiyetini kabul etmek sadece bir hayal oyununu kabul etmekten ileri gitmemişti. Halbuki keyfiyet şimdi, korkunç bir realite halinde karşısına çıkıyordu.

Alçak tavanlı, geniş dairenin dört bir tarafı acayip âlet tablolarıyla doluydu. Bunların her birinin başında bir adam,

azamî bir dikkatle bekliyordu. Orta kısımda bir subay oturuyor, önünde yarım daire şeklindeki, toz camdan mamul ekranda sel halinde geçen bir sürü işaret ve alâmetleri takip ediyordu. Elleri gayet büyük bir daktilo makinesine benzer bir tablo üzerinde cehennemi bir süratle dolaşıp duruyordu. Banning, bu adamın yaptığı işi iyi biliyor olmasını canı gönülden temenni etti. Zira kaptan köprüsünün önünü ve iki yanını kaplayan muazzam kavisli pencerelerden görünen manzara cidden tüyler ürperticiydi.

Kırışık yüzlü, çatık kaşlı, geniş omuzlu, kır saçları gayet kısa kesilmiş bir adam Banning'e yaklaşarak selâm verdi. Siyah gömleğinin göğsünde, rütbesini gösteren bir işaret vardı; halinde hiç te gemisinin idaresini kolayca başkasına devredecek bir adam hali yoktu. Bilâkis... Bununla beraber tabii bir tevazu ile Banning'e:

— Kumanda sizindir efendim, dedi.

Banning başını salladı. Gözlerini, ona pencere gibi gelen seyir ekranlarından ayırmıyordu. Gemi dar bir zaviye takip

ederek, fezayı bir bulut gibi kaplayan karanlık bir satha yaklaşıyordu. Bu karanlık bulut, arkasında kalan yıldızlara perde çekmekle beraber, dahilindeki binlerce ufacık kıvılcımla kıvıl kıvıldı. Bunlar şeytanî ateş böcekleri gibi sert pırıltılarla göz kırpıyorlar, kısa süren bir ömürle ışıldayıp sönüyorlardı. Bu feza dahilinde serseri bir hareketle akıp giden muazzam kozmik bulutlardan biriydi. Parıldayan noktalar da, bulutun dış sathında bulunup ta bir an için milyonlarca güneşten bir tanesinin ışığını aksettirip dönen ve karanlıkta kaybolan, tekrar dönüp düz bir sathı ışığa çarpınca, tekrar parlayan iri parçalardı.

Ve feza gemisi bu korkunç bulutun içine girmek üzereydi.

Kaptan Banning'e baktı. Kumanda tablosunda oturan subay, muhtelif âlet tabloları başında terleyen teknisyenler, kısa ve kaçamak nazarlarla Banning'e baktılar. Kaptan müstesna hepsinin yüzünde bir bekleyiş, bir endişe okunuyordu.

Kumandayı onun almasını istiyor, bekliyorlardı.

Birdenbire Banning'in vücudundan buz gibi bir ter boşandı. Zapt edilmez bir korku yüreğini mıncıkladı, ezdi. Nereden geldiğini bilmediği, sözler, bir mucize kabilinden, dudaklarından döküldü:

— Bir kumandana gemisi, karısı kadar yakındır, kaptan! dedi. Her ikisinin de arasına girmek prensibim haricindedir.

Başını çevirdi. Seyir tablolarını, cam tozundan yapılmış ekranı tetkik ediyormuş ve sanki anlıyormuş gibi davrandı:

— Zaten kumandayı alsam bile, sizin esasen başarmış olduğunuz işin aynını başaracak değil miyim?

Bir adım geri attı. Eliyle herhangi bir mânaya gelebilecek bir hareket yaptı. Elinin fark edilecek şekilde titrememesine dikkat ediyordu.

— Kaptan Behrent'in kimsenin nasihat ve tavsiyesine ihtiyacı olmadığı malûmdur.

Behrent'in karışık yüzü tatlı bir gururla aydınlandı. Gözleri parladı:

—Hiç olmazsa, dedi, burada kalmak şerefini bahşetmez misiniz? Mevcudiyetinizin manevî takviyesi paha biçilmez bir değer teşkil edecektir.

— Bir seyirci olarak memnuniyetle kalırım.

Geminin sancak tarafında kalan dar bir sıraya oturdu. Rolf yanı başında ayakta durdu. Banning, sakin olmağa, heyecanını belli etmemeğe çalışıyordu. Rolfun yüzünde biraz çarpık ve müstehzi bir ifade sezdi. Herif sanki eğleniyordu.

— Hay baş belâsı, hay domuz hay! diye düşündü.

O herifi kızdırmak, müşkül mevkide bırakmak için uğraştıkça, gayri ihtiyarî her hareketi, her sözü ile Rolfun memnun olduğunu görüyordu. Dairesine kapanıp buradaki sıkıntılı, hattâ acıklı manzarayı gözleri önünden silmek istedi. Fakat hemen fikrini değiştirdi. Hayır, dairesinde, ha geldi, ha gelecek, ha çarptı, ha çarpacak diye evham içinde oturup yumruklarını kemirmektense, burada hiç olmazsa

felâketin geldiğini görmek daha iyi idi. Burada kalmalıydı.

Bulutun ön sathı, siyah bir dalga gibi üstlerine geliyordu. Dalganın taşıdığı kozmik tozlar bin bir şeytanî göz gibi anî parıltılarla yaşıyor gibiydi.

Rolf biraz öne doğru eğilerek İngilizce:

— İmparatorluğun radar şebekesinden sıyrılabilmek için, bu yegâne yoldur, dedi. Feza yollarını hiç şaşmayan bir dikkatle kontrol ederler. Mevcudiyetimizi hissederler de bizi yakalarlarsa, buralara gelmekteki maksadımızı anlatmcaya kadar akla karayı seçeriz.

Dalga süratle üzerlerine çullandı, Banning feci bir korkunun pençesinde avazı çıktığı kadar bağırmamak için kendini güç tuttu.

Dalganın içine mermi gibi girdiler.

Gayet tabii herhangi bir sadme vuku bulmadı. Bu bulut, sadece kozmik tozdan ibaretti. Bu bulutun içinde irice kayalar, meteoritler gayet seyrek bulunurdu. Bu kozmik toz o kadar inceydi ki, yeryüzündeki herhangi bir fırtınanın

kaldırdığı tozlar, toprak taneleri bu tozdan belki on defa daha iriydi... Fakat Banning sanki hakikî bir duvara toslayarak birdenbire müthiş bir kuvvetle ileriye doğru fırlayacakmış gibi oldu, adalelerini gererek sadmeye hazırlandı.

Fakat tabii herhangi bir sadme olmadı. Sadece, etrafı donuk bir karanlık bastı. Yıldızlar, bir perde çekilmiş gibi gözden kayboldu. Banning gözlerini kısmış, seyir tablolarını seyrediyordu. Birdenbire karanlık kitlenin ortasında kim bilir hangi cehennemi kuvvetin sökerek fırlattığı, belki bir ev kadar büyük bir cismin, müphem dış hatlarını seçebildi. Tam üzerlerine doğru geliyordu. Korku ile bağırmak üzereyken, kumanda tablosundaki subay, tuşlardan birine dokundu. Gemi zarif bir kavis yaptı. İri cisim gözden kayboldu.

Rolf sakin bir sesle:

— Bununla birlikte söyledikleri doğrudur, dedi. Burada en mahir pilot sizsiniz.

— Yo! Hayır! Hayır! Ben değilim...

Terleyen avuçlarım oturduğu sıranın arkasına yapıştırdı. Ona seneler kadar uzun gelen bir müddet, feza gemisinin, sanki bizatihi canlı bir varlık gibi, boy boy, çeşit çeşit kozmik enkazın arasından kıvrılarak, sıyrılarak, anî dönüşlerle manevra yaparak, karanlık bulutun içinden sıyrılışını seyretti. Bu meteorların kimisi ufak bir seyyare kadar, kimisi belki de sadece bir tenis topu kadardı. Fakat hepsi aynı derecede tehlikeliydi. Hepsi gemiye isabet ettikleri takdirde gemiye ve yolcularına bir ölüm darbesi vuracak kadar korkunçtu. Fakat hiçbir tanesi gemiye isabet etmedi ve Banning'in korkusu, şaşkın bir hayranlığa dönüştü. Bu gemiyi, bu keşmekeş içinde, bu kadar maharetle idare edebilen Kaptan Behrent, Valkar'ın önünde eğilirse, ValkarTn hakikaten eşsiz bir pilot olması lâzımdı. Valkar olabileceğine içinde en ufak bir şüphe bile olsa, o hayal bu manzaradan sonra uçup giderdi. Ne münasebet be? O, Nil Banning böyle bir marifete kadir olsun!. Geç beyim, geç!.. Alay mı ediyorsun?

Nihayet bir kanala vardılar. Bu, bulutun nihayet tarafında, gayri muntazam iki kuyruk gibi uzanan kolların arasında kalan temiz bir kısımdı. Behrent kumandayı terk ederek, Banning'in yanma geldi:

— Geçtik efendim, dedi.

— Tebrik ederim,

Şaka etmiyordu. Gayet samimiydi. Bu şaheser feza pilotunun önünde dize gelip hayranlığını ifade etmek istiyordu.

Rolf:

— Zannederim, hepimizin istirahate ihtiyacı var, dedi.

Banning'in dairesine vardıkları zaman Rolf:

— İşler yolunda, dedi. Jommor'un hafızanızla beraber, haleti ruhiyenizi de tarumar etmiş olmasından korkuyordum. Fakat sizi cesaret mefhumundan mahrum etmek onun bile haddi değil. İçinizdeki alevi söndürmeğe muvaffak olamamış.

— Lâkin bunu meydana çıkarmak için çok tehlikeli bir yol seçtin. Hiç olmazsa evvelden biraz hazırlaman lâzımdı. Ya

kendime hâkim olamayıp her şeyi berbat etseydim,

— Nasıl olsa, sizi her ufak teferruatı düşünecek kadar hazır lay amayacağım. En iyisi ipin ucunu başından bırakalım. Hem sinir kudretinizi ve cesaretinizi muhafaza edip etmediğinizi anlamam lâzımdı. Şimdi şüphem kalmadı. Bu hassalarınızdan hiçbir şey kaybetmemişsiniz. Tam Valkar'a yakışacak şekilde hareket etmesini bildiniz.

Kapıya doğru yürüdü. Çıkmadan, Banning'e dönerek:

— Dinlenirseniz, iyi edersiniz, Kayla! dedi. On üç saat sonra Antares'e varacağız. Oraya tam mânâsiyle dinlenmiş ve zinde olarak çıkmanız menfaatiniz icabıdır.

Banning'in içine yeni bir korku düştü.

— Neden? diye sordu.

— Bu da bir imtihan olacak Kayla. Size şimdi on bir defa olarak Valkar olduğunuzu ispat edeceğim.

Çıktı. Banning arkasından sunturlu bir küfür savurdu.

Yatağına uzandı ve gayet rahatsız bir uykuya daldı.

Uzun bir zaman sonra, Banning Rolf'la beraber gene kumanda köprüsünden, geminin inişini seyrediyordu. İçinde manevraya karşı duyduğu hayranlık hissine karışan, istikbalin sinesinde sakladığı felâketi okuyan bir ön sezi vardı. Antares onu teshir etmişti.

Muhteşem kırmızı güneş, eşi cüce güneşi ihtişamıyla soğuk bırakıyor, fezanın bu bölgesini acayip bir renge bürüyerek bir kan denizi intibaı uyandırıyordu. Feza gemisi sanki bu denizde yüzüyordu. Kaptan köprüsündeki insanların yüzlerinde ve ellerinde, bu al ışık akisler yaratıyor ve kanlı bir kavgadan çıkmış gibi gösteriyordu. Banning gayri ihtiyarî ürperdi.

Katuum'a inişini bir endişeyle karşılıyordu. Seyyareyi gördükten sonra bu endişe büsbütün arttı. Donuk kırmızı fezada onlara yaklaşır gibi görünen bu gölgeli, yarı karanlık dünyada, sanki insanlar tarafından uzun zamandan beri terk etmiş gibi, münzevi, metruk bir hal vardı.

Rolf, Banning'in düşüncelerini okur gibi, müşfik bir sesle:

— Vaktiyle muhteşem bir dünya idi, dedi. Eski İmparatorluğun, galaksinin yarısını idare eden beyni ve kalbi... ValkarTarm merkez dünyası. Başarırsak yine eski debdebesine kavuşacak. Ve başaracağız da...

— Varyoz'u bulup. Yeni İmparatorluğa karşı kullanabilirseniz tabii değil mi?

— Evet Kayla! Ve bu işi siz yapacaksınız.

Banning hayretle:

— Ben mi? diye bağırdı. Sen kaçıksın be! Ben Valkar filân değilim. Valkar olduğumu kabul etsek bile, bütün hafızam darmadağın olmuş vaziyette, istediğin o Varyoz'u nasıl bulabilirim? Sen garanti çıldırmışsın be!

— Hafızanı Jommor aldı. Gene iade edebilir.

Banning şaşkınlıktan cevap veremedi. Rolf un plânlarmdaki cesareti ve genişliği şimdi anlamağa başlıyordu.

Gemi süratle seyyareye yaklaştı. Atmosfer dahilinde ilerledikçe semayı kaplayan kan rengi daha donuklaştı. Banning içinde

sıkıntılı bir keder hissediyordu. Yavaş yavaş seyyarenin zemini de seçilmeğe başladı: Bütün kıtaları kaplayan karanlık orman sahaları, somurtkan dağlar, acayip okyanuslar ve ruhsuz gölgeler... Rolf, Katuum'un bugün hemen hemen gayrı meskûn olduğunu söylemişti. Fakat Arz'dan gelen bir insan için gayrı meskûn dünya meşumunu anlamak, görmeden tahmin etmek imkânsız bir şeydi . Banning, gayrı meskûn, şehirlerin gürültüsünden, hareketten, ticaretten, faaliyetten tamamıyla mahrum bir dünya tasavvur edemiyordu. Feza gemisi geniş bir helezon çizerek zemine yaklaştıkça seyyarenin manzarası daha garipleşiyor, âdeta somurtkan bir tavırla kaşlarını çatıyor, kendi kabuğuna çekiliyordu, bu ziyaretçilere sinesini kapatıyordu. Banning ifade edilmez bir his duydu. Bu belki kederdi...

Yaklaştıkça harabeler seçiliyor, taş üstünde taş kalmamış muazzam sahalar görülüyordu. Şehirlerden arta kalan bu beyaz harabeler Banning'e, hayatiyetini kaybettikten, çürüdükten sonra zamanın

tesirine uzun zamanlar tahammül eden kemikler gibi geldi... Sanki şehir iskeletleri... Esmer Okyanusların sahillerinden, karanlık ormanlara kadar uzanan, hatta ormanın yeniden istilâ ettiği kısımlarda bile nebatlara hayat hakkı tanımayarak, mermer harabeler halinde yayılan şehir mezarlıkları...

Bu harabeler arasında çok büyük bir düzlük seçiliyordu. Banning burasının ne olabileceğini derhal tahmin etti: Bir feza limanı. Vaktiyle sayısız Yıldız âlemlerinden gelen binlerce geminin bir saat intizamıyla inip kalktığı bir feza limanı! Şimdi bomboş... Tamamen ıssız ve ölü...

Karşılarında yüksek bir dağ silsilesi, demir renkli zirvelerinin heybetiyle baş kaldırdı. Gemi daha ziyade irtifa kaybetti. Dağların eteğinde bir düzlük, bir küçük yayla belirdi. Burası tabii bir hava limanı gibiydi. Gemi zemine yaklaştı ve hiçbir sarsıntı duyulmadan yavaşça oturdu.

Banning kendine gösterilen hürmet icabı, karaya ilk ayak basan yolcu oldu. Yanında Rolf vardı. Yavaş yavaş

yürüyorlardı. Kendini rüyada sanıyordu. Sema, ayaklarının altındaki zemin, bilinmedik kokular getiren soğuk ve sert rüzgâr... bir şey sanki ona yabancılığını hatırlatıyor, onu aralarına almağı reddediyorlardı. Bütün gayretine rağmen bu rahatsız eden hissi yenemedi.

Arkalarından feza gemisinin subayları da indiler. Kaptan Behrent endişe ile semaya bakarak:

— Ötekiler daha gelmemişler, dedi.

— Nerdeyse gelirler, diye Rolf cevap verdi. Onlar da buraya yaklaşabilmek için gizli yollar bulmak, saklanmak mecburiyetinde. Zaman ister tabii. Belki biraz gecikirler ama, geleceklerdir.

Banning'e döndü:

— Buradan öteye, dedi, siz ve ben yalnız gideceğiz...

Banning önüne baktı. Oldukça geniş, fakat zamanın tesirini silinmez yaralar halinde üzerinde taşıyan arızalı bir yol, aşağıdaki vadiye iniyordu. Vâdide bir göl ve gölün sahilinde bir şehir vardı. Orman, yaşayan şeylere has bir sebatla, her gün

biraz daha ilerleyecek şehrin istilâ edildiği kadarını istilâ etmiş; yabancı ve garip ağaçların kaim gövdesi, çirkin suratlı sarmaşıkların sık ağı, mermerler arasında kaybolmuştu. Fakat buna karşılık şehir de, cansız şeylerin inadıyla mukavemet etmiş, tabiatın bu istilâsını bir noktada durdurmuştu. Şimdi nebatlar mermer omuz omuza, kucak kucağa idiler, ne biri daha fazla ilerleyebiliyor, ne de öbürü gerilemeğe rıza gösteriyordu. Başlarını, geçmiş günlerin haşmetli vakarı ile semaya kaldıran muazzam sütunlar, harabeler arasında hâlâ seçilebiliyordu. Arkalarında geniş caddeler, mermer meydanlar, saray harabeleri vardı. Zamanın pençesine göğüs germiş zarif kemerler, sağlam duvarlar, kan rengi bir aydınlıkta yırtılmaz bir sükûtun bekçileri gibi bekliyorlardı. Sessiz, hareketsiz, vakur ve faydasız...

Göl de aynı hareketsizlikle durgundu ve semanın al rengini aksettiren aynasıyla, donmuş bir kan gölüne benziyordu. Kâinatın cenneti Katuum'un korkunç akıbetine ebediyete bir ibret dersi olarak

anlatan bir kan lekesi gibi.., Acı, meşum, esrarengiz...

Eski yoldan, hiç konuşmadan indiler. Rüzgâr arkalarında, tepelerde kaldı. Yalnız kendi ayak sesleri duyuluyordu. Antares semanın bir kenarına asılmış, muazzam bir lâmba gibiydi. Arz'ın küçücük sarı güneşine alışmış olan Banning bu devasa güneşi sanki omuzlarında taşıyormuş gibi bir baskı, bir yük altındaydı.

Vâdi daha sıcaktı. Havada ormanın kokusunu seçebiliyor, fakat insan mevcudiyetinin yarattığı her hangi bir koku sezemiyordu. Şehire bir hayli yaklaşmışlardı. Hiçbir ses ve hareket yoktu. Sadece sessizlik ve zamanın acı izleri.,.

—Burada hayat bulunduğunu söylemiştin.

Rolf cevap vermedi. Sadece:

— İçeri girin! dedi. Bu büyük kapıdan,,.

Banning bir gayri tabilik sezerek, durakladı:

— Bir şeyden korkuyor gibisin?

— Belki.,.

— Nedir korktuğun? Neden buraya yalnız ikimiz geldik?

Birdenbire uzandı, Rolfun yakasına yapıştı:

— Bana bak, ulan, Beni gene ne cehenneme götürüyorsun?

Rolfun yüzü bembeyaz kesildi. Kımıldamadı. Kolunu kaldırıp Banning'in elinden kurtulmağa çalışmadı. Ancak bir fısıltıdan ibaret titrek bir sesle:

— Bırakın beni, yalvarırım! dedi. Bırakın. Ölüm fermanımı imza ediyorsunuz. Bırakın şeyler...

Bakışı Banning'in arkasında meçhul bir noktaya dikildi:

— Dikkat et, Kayla! diye devam etti. Dikkat et Buradan öteye her hareketini son derece dikkatli yap... Yoksa her ikimizin de âkibetimiz çok feci olur.

V

ARRAKİLER

Rolf'un sesindeki son derece ciddiyet, Banning'i herifin palavra atmadığına inandırdı. Yakasını bıraktı. Ensesinde asâbi, anlaşılmaz bir ürperti duydu ve yavaşça döndü

Rolf teskin edici bir sesle, fakat sanki kendisi de korkarak:

_ Kendine hâkim ol! dedi. Soğukkanlılığını muhafaza et... Delice bir hareket yapma. Seni en son on sene evvel gördüler. Biraz zamana ihtiyaçları var, bırak alışsınlar. Ve ne yaparsan yap, Allah rızası için kaçma. Anlıyor musun; Sakın kaçayım deme. Sonra pişman olursun.

O konuşurken Banning yavaş yavaş dönüşünü bitiriyordu...

Kaçmadı... Kaçamadı.., Eli ayağı tutulmuş gibi olduğu yerde kaldı. Gözlerini karşısındaki manzaradan ayıramıyordu.

Şehrin kapısından acayip mahlûklar çıkmış ve o Rolf ile meşgulken sessizce yaklaşmışlardı. Arkalarında yarım daire şeklinde toplanmışlardı. Kaçmağa imkân yoktu. Bu mahlûklar insan değildi. Fakat tamamıyla hayvan da değildi. Banning, en feci, en korkunç kâbuslarında bile böyle mahlûklar görmemişti. Duruşlarından, çok süratli ve çok kuvvetli oldukları tahmin edilebilirdi. Bir insanı kolaylıkla ve kendilerini hiç sıkmadan öldürebilirlerdi.

Rolf kulağına:

— Onlar senin, ValkarTarm sadık ve cesur muhafızları, hizmetkârıdır. Konuş onlarla, diye fısıldadı.

Banning acayip mahlûklara baktı. Bir insan cüssesindeydiler, fakat şeklen hiçte insana benzemiyorlardı. Toplu, kambur vücutlarını taşıyan, örümcek ayağı gibi tüylü, ince ve çok çabuk hareketli birkaç bacakları vardı. Vücutlarında tüy veya kıl yoktu. Çırılçıplaktılar ve tabii renkleri gri veya buna benzer bir renkti... Bu rengin üzerinde acayip desenlerle süslenmiş

hâreler vardı. Bu renkler muhakkak ki çok güzel renklerdi.

— Ne diyeceğim onlara?

— Size ait olduklarını hatırlatın Valkar!

Bu mahlûkların küçük, yuvarlak, cascavlak kafaları vardı: çocuk yüzlü, toparlak çeneli, küçücük burunlu, iri ve yuvarlak gözlü kafalar... Gözlerinde Banning'e karşı bir his okunuyordu. Neydi bu his? Banning buna karar veremiyordu. Fakat emindi: bu bakışlar bir şeyler ifade ediyordu...

Mahlûklar oldukları yerde kımıldıyor, ince uzun kollarını kaldırıp indiriyorlardı. Yırtıcı pençeleri vardı. İçlerinden bir tanesi lider gibi, diğerlerinden biraz ilerde duruyordu. Birdenbire gayet tatlı, fısıltı halinde bir sesle:

— Bu kapıdan yalnız Valkar girebilir, dedi. Sizi ölüm bekler.

Banning:

— Dikkatli bak, dedi, hafızan bu kadar zayıf mı?

Neydi bu mahlûkların gözlerinde okunan his? Dikkat mi? Aklıselim mi?

Merhametsizlik mi? İnsan dimağının idrak edemeyeceği meçhul duygular mı?

— Unuttunuz beni demek! On sene gibi kısacık bir zamanda unuttunuz Valkar' ı ha?

Sükût

Kapının iki yanında duran dikili beyaz sütunların üzerinde yarı silinmiş oymalar vardı. Banning bu sükût içinde oymaların mermerden heybetini daha fazla hissetti.

Müteaddit ayakları zemin üzerinde belirsiz çıtırtılar yaparak kımıldandılar. Pençeli ellerini Banning'e doğru uzattılar. Bu pençeler onun kımıldamasına bile meydan bırakmadan, parçalayabilirler, lime lime edebilirlerdi. Kaçmak veya mücadele etmek diye hiçbir ihtimal yoktu.

Hayatını bir blöfe bağlayıp, devam etmekten başka çare yoktu.

Ellerini uzattı, sesine şefkatli bir ton vermeğe gayret ederek:

— Benim sevgili örümcek adamlarım, sadık hizmetkârlarım! dedi.

Biraz evvel konuşmuş olan lider, anî ve keskin bir çığlık attı. Diğerleri de bu çığlığa iştirak ettiler. Bu çılgın naralar, eski sarayın

harabelerinde, yıkık duvarlara çarparak aksisedalarla büyüdü, şirret ihtizazlarla dağıldı...

Banning bu mahlûkların bakışlarındaki ifadeye bir isim vermeğe ancak o anda muvaffak oldu: Bu, şefkatti... Sevgiydi... Aşktı... Bu ulvî duygunun tesiriyle bu korkunç mahlûklar daha az korkunç oluyordu. Örümcek adamların lideri, Banning'in elini tutarak gri ve serin alnına dayadı. Bu fizikî temas Banning'i iğrendirmedi. İşte bu hal, yani onlardan iğrenmiyor, korkmuyor olması, içine bir ürperti verdi.

Rolf a İngilizce sordu:

— Nedir bu kuzum?

Rolf alenî bir ferahlıkla güldü, içi rahatlamıştı:

— Somsei, siz küçükken beşiğinizi sallar ve sizi sırtında gezdirirdi. Ondan korkmanıza hiçbir sebep yok ki...

Banning inat etti:

— Olamaz dedi. İnanmıyorum buna. İnanamam.

Rolf un tebessümü derhal dondu:

— Ne diyorsunuz? Hâlâ şüphe mi ediyorsunuz? Fakat baksanıza tanıdılar sizi... Bir yanlışlık olmasına asla ihtimal yok. Dinle beni Kayla: binlerce sene evvel Valkar'lar Arrakileri Galaksinin ta dış hududunda bulunan münzevî bir yıldızın seyyaresinden getirdiler. O zamandan beri bu mahlûklar ValkarTarı severler ve canla başla hizmet ederler. Başka hiç kimseye boyun eğmez, sempati göstermezler. Bu dakikada hayatta bulunmam senin hakiki Valkar olduğunun en büyük delilidir. Herkesi, bütün insanları aldatmak mümkün olabilir. Fakat ArrakiTeri aldatmağa imkân yoktur. Hele bir yabancıyı Valkar diye onlara yutturmağa kalkmak en büyük deliliktir.

Somsei, şefkatle Banning'e sokuldu:

— Bu adamı tanıyorum, dedi, Rolf derler ona. Yaşamağa devam etmesini arzu ediyor musunuz?

— Evet!

Bu anda Banning'in kalbine derin bir şüphe yerleşti: bu mahlûkların ona karşı gösterdikleri muhabbet ve hüsnü

muamele... Bu yabancı ve güç lisanı bu kadar çabuk öğrenmesi... Müşkül durumlarda kendisi bile nasıl ve neden olduğunu anlayamadan, insiyaki olarak gereken sözleri söylemesi... Grinvil'deki muamma... Hepsi ayrı ayrı, şimdi doğan şüpheyi besliyor, onu aynı hedefe doğru çekiyordu. Yoksa, bu inanılmaz şey, hakikat mıydı? Kendisi hakikaten Valkar mıydı? Bu harabe şehrin bir zamanlar bütün Galaksi'ye duman attıran muazzam ve muhteşem imparatorluğun vârisi, hakanlar sülâlesinden Kayla Valkar mıydı?

İmkânı yok!

İnsan müspet bir realiteye istinat etmeli. Yoksa cinnetin karanlık yollarında kaybolur. Nil Banning hakikî bir varlıktı. Elle tutulur bir hayatı vardı. Arrakiler vakıa insan değillerdi ama, tabiatüstü mahlûklar olamazlardı. Onlar da belki aldatılabilirdi, insanlar gibi... Bir benzeyişe kurban gidebilirlerdi. Bütün bu hâdiseler Rolfun sahte Valkar'ını gayet isabetli bir şekilde seçtiğinden başka hiçbir şey ispat edemezdi.

Bu fikrini yüksek sesle fakat İngilizce ifade etti. Rolf başını sallayarak itiraz etti:

Kayla, eskiden beri en büyük kusurun inatçılığmdadır, istersen Somsei'ye sor.

Sonra kendi lisanına dönerek:

— Bu senin ana yurda dönüşündür, dedi. Seni hissiyatınla baş başa bırakacağım. Zaten diğerleri neredeyse gelirler, onları karşılamak için benim yaylada bulunmam lâzım. Hepsi toplanınca kaptanları buraya getiririm. Onlarla konuşursun.

Arrakilere dostane fakat çekingen bir selâm vererek, bozuk yolda uzaklaştı. Banning kısa bir müddet Rolfun arkasından baktı. Sonra karşısındaki garip mahlûklara döndü. Artık korkusu zail olmuştu. Harap, fakat buna rağmen hâlâ heybetli olan şehri merak ediyordu,

Somsei gene bir fısıltı halinde:

— Saraya gitmek istiyor musunuz, hakanım? diye sordu.

— Evet Somsei! Saraya gideceğim.

Yıkık kapıdan girdi, yanı başında, sağ tarafta Somsei yürüyor, diğer Arrakiler

hareketli, sabırsız ve fısıldaşan bir gurup halinde sevinçle arkasından geliyorlardı. Bu mahlûkların kendisine karşı besledikleri ibadete yakın sevgi hissini âdeta mücessem bir dalga halinde duyuyor gibiydi Eski Valkarlar, muhafızlarının intihabında büyük bir isabet göstermişlerdi. Arrakiler itimada lâyık mahlûklardı. Fakat bu itimadın derecesini şimdiden tâyin edemezdi. Bunu ancak zaman gösterecekti.

Şehir muazzam bir saha kaplıyor, Yıldız imparatorlarının saltanat ve debdebesini asırlarca sonra bile ifade edebiliyordu. O zamanlar, bugün çökmüş bulunan İmparatorluğun şaşaalı devirlerinde, akan servetlerle kim bilir nasıl göz alıcı, debdebeli bir hayatla kaynardı. Banning, hayalinde yıldız sefirlerinin muhteşem kıyafetleriyle, bu harap yoldan - tabii o zaman harap değildi - saraya doğru ilerleyişini tasavvur etti: Spika(Spica) prensleri... Beteljöz(Betelguese) kralları... Vakur ve zarif Herkül güneşlerinin yarı vahşi, yırtıcı Oba reisleri... Hepsi.

Valkarlarm ezelî şehrinde, haşmetli imparatorların önünde diz çöküyorlardı...

Bugün ise, Antares'in kızıl ışığı altında, mermerleri ışıldayan harap caddelerde, sadece sessizlik hüküm sürüyordu,

_ Siz yurda döndükten sonra, diyordu Somsei, her şey canlanacak. Şehir gene eski debdebesine erişecek.

Banning'in içinde anlatılmaz bir hüzün, bir aciz vardı.

Şehrin sütunlu kapısından girdikten sonra, geniş bir caddeden ilerlediler. Yer yer çökmüş, bozulmuş mermer yol kaplamasının çukurları üzerinden atlıyorlardı; Arrakilerin sert parmakları taşlar üzerinde yağmur sesi gibi gayri muntazam bir ses çıkarıyordu, tıpkı kayalık araziden ilerleyen bir koyun sürüsü gibiydiler... Karşıda, gölün sahilinde, büyüklüğü ve azameti ile şehri adeta ezen, beyaz mermer bir saray görünüyordu. Banning saraya doğru yürüdü. Takip ettikleri cadde bir meydan halinde açılıyor, oradan iyice genişleyerek bir resmi geçit alanı gibi saraya uzanıyordu. Her iki tarafta

gayet büyük, fakat gayet zarif heykeller dizilmişti. Bunlardan bir kısmı devrilmiş ve parçalanarak yolun bir kısmını kaplamıştı. Ayakta durmağa devam edenler de, zamanın merhametsiz elinin izlerini taşıyordu. Fakat bu heykellerin hepsinin başının göğe kalkık olduğu, o unutulmuş devirlerde, uzanarak yıldızları avuçlarcasma heybetle yükseldikleri zaman, İmparatorluğa sadakat yeminine gelen Yıldız Krallarını, bu azametleriyle cüceleştirir ve İmparatorluğun büyük kudretinin sembolü olurlardı.

Şimdi heykellerin yıldız toplayan elleri kırılmış ve yıldızlar avuçlarından dökülmüştü... Banning'in geçişini donmuş bir sebatla seyreden başlarda artık hiçbir ihtişam yoktu. Ve gözlerine toz dolmuştu.

Banning yavaş yavaş sarayın büyük merdivenlerinden çıkmağa başladı.

Somsei:

— Hakanım! dedi. Siz buraya gelmeyeli, cephe girişinin iç kemeri çöktü. Bu taraftan geçelim.

Banning, Arrakilerin liderini takip ederek, yan tarafta nispeten küçük bir kapıya vardı. Bu kapının içinde, dışarıdakinden daha acıklı bir harabe manzarası vardı. Büyük kubbe çökmüş ve iri taşlar zemine dağılmıştı Kubbenin orta yerindeki büyük yaradan, semanın kan rengi görülüyordu. Fakat daha küçük tâli kemerler zamana göğüs germiş, dayanmışlardı, bin bir orijinal desenle işlenmiş galeriler.. Eşine rastlanmaz oymalı duvarlar...

Girdikleri büyük salon, Banning'in tahminine göre, rahatça on bin kişi alabilirdi. Salonun karşı tarafında, kızıl ışığın iyice yaramadığı alaca karanlıkta, muhteşem bir taht görülüyordu.

Banning içinde acı ve şiddetli bir adaletsizlik hissinin doğduğunu fark etti. Somsei öne geçti ve Banning öteye beriye yuvarlanmış mermer parçaları arasından atlayarak onu takip etti. Yarı harap olmuş bir galeriden geçerek, doğrudan doğruya göle bakan bir daireye vardılar. Nil, burasının, Valkarlarm hususî dairesi

olduğunu tahmin etti. Bu kısım, sarayın diğer kısımlarına nazaran bakımlı sayılırdı. Döşeme, perdeler ve diğer tezyinat sanki büyük bir itina ile muhafaza edilmiş, her taraf pırıl pırıl temiz tutulmuştu.

Burasını daima hazır bulundurduk. Bir gün dönüp geleceğinizi biliyorduk.

— İyi ettiniz, Somsei.

Hiç acele etmeden, tenha salonları dolaştı. Ve burada,geçtiği bütün yerlerden daha fazla, mazinin tesirini hissetti. Asırlarca devam eden bozulmamış kaidelerin, geleneğin ve gururun ağırlığı... Bu geleneği kurarak devam ettiren insanların, cesur ve kudretli erkeklerin, vakur kadınların silinmez,unutulmaz hatıraları...

Bu karakter, salonları dolduran binlerce ufak tefek şeyde, silik portrelerde, ihtimamla muhafaza edilmiş şahsî eşyada, uzak yıldızlardan toplanarak biriktirilmiş, zarif ve paha biçilmez biblolarda ve her şeyde sarahaten okunuyordu. Bu servetin, onu muhafaza eden Arrakilerden başka herkesin görüşünden uzak, metruk ve unutulmuş yatması yürekler açışıydı.

Banning, göle bakan yüksek pencereli bir odaya girdi. Odayı dolduran eşya zengin fakat oldukça sadeydi, zamanla eskimişti. Kitaplar, feza haritaları, feza gemisi modelleri ve garip âletler vardı. Orta yerde zarif bir masa, masanın başında da eski bir koltuk duruyordu. Banning bu koltuğa oturdu, sanki uzun zamandır alıştığı bir koltuğa oturur gibi bir rahatlık hissetti. Sağ taraftaki bir kapıdan, içersinde büyük bir yatak olan diğer bir odaya geçiliyordu. Bu odada Büyük Güneş sembolünü taşıyan perdeler vardı. Sol tarafta...

Banning derinden kopup gelen bir korkuyla ürperdi. Gözlerine inanamadı: sol tarafta, yüksek kitap rafları arasında, duvarda kocaman bir portre vardı: kendi portresi...

Sanki bir perde aralanıp ta yeni bir çehre meydana çıkar gibi, Nil Banning'in hakikat sahnesinden süzülüp gitmekte olduğunu hissetti.

Yerinden sıçradı. Portreye arkasını döndü. Terasa doğru ilerledi. Orada derin bir nefes alarak zihnini toparlamağa çalıştı.

Somsei de onunla beraber terasa çıktı. Kan rengi semanın altında yapayalnızdılar. Aşağı, gole bakıyorlardı. Somsei, gene o aynı müşfik fısıltıyla:

— Siz de yıllarca evvel babanızın yaptığı gibi, yurda döndünüz. Ve biz, muhafızlar sevinç içindeyiz. Kaç nesilden beri Valkarlar bizden uzaktı. Bu uzaklık yüreklerimize ağır bir yük gibi çöküyordu.

— Yalnızlık mı dedin?

Sıcak bir merhamet hissi Banning'in yüreğini kapladı. Bu mahlûklar, insan bile sayılamayacak bu sadık mahlûklar, İmparatorluğun çökmesini takip eden uzun asırlardan beri, bıkmadan, dinlenmeden bu harap şehirde hakanlarını beklemişlerdi. Beklemişler ve ümitlerini kaybetmemişlerdi. Ve nihayet Valkar dönüvermişti. Dönen, Kayla Valkar'ın babasıydı. Ve Rolfun anlattığına göre: oğlunun, Valkarlarm unutulmuş azameti içinde yetişmesi için, herkesin korkuyla kaçındığı bu harap tahta dönmüştü.

Somsei:

—Hakanım, diye fısıldadı, doğduğunuz günün akşamı babanız sizi bana vererek: «Somsei, dedi, oğluma bakmak senin vazifen olacak. Onun gölgesi, sağ kolu ve kalkanı olacaksın.»

— Vazifende kusur etmedin Somsei!

— Hayır etmedim Hakanım. Anneniz, babanız öldükten sonra sizin her şeyiniz bendim. Rolf, size benim elimden gelmeyen insan maharetlerini öğretirken, onu kıskanıyordum. Fakat Hakanım, siz, bugün bambaşkasınız...

— Ne bakımdan bambaşkayım?

— Bedenen değişmemişsiniz, fakat dimağınız bambaşka, Banning, bebeklerinde sonsuz bir şefkatin yerleştiği insan gözlerine benzemeyen, karanlık, acayip gözlere baktı Gayri ihtiyarî ürperdi.

Semada belli belirsiz bir motor sesi duyuldu. Sonra ta uzaklarda, küçücük bir nokta belirdi. Bu nokta süratle büyüyerek yakınlaştı ve sarayın arka tarafında kayboldu. Gelen feza gemisi yaylaya inmiş olmalıydı. Diğer bir istikametten, biraz

sonra bir gemi daha belirdi. Onu da diğerleri takip etti.

Banning'in endişesi artmıştı. Sırtının orta yerinde soğuk bir titreme hissetti. Hava birdenbire soğumuş gibiydi. Sanki ayaklarının altında uzanan ve akşamın alaca karanlığında gölgelere bürünmüş olan kan rengi gölden soğuk bir nefes yükseliyordu.

Somsei, diye mırıldandı. Dimağımın değişik olduğunu diğerlerine söylememelisin. Meydana çıkarsa, bunu hayatımla ödeyebilirim.

Hiçbirinin öğrenmeyeceğinden emin olabilirsiniz hakanım.

Artık hava iyice kararmıştı. Banning'i saran soğuk titreme henüz dağılmamıştı. Anlaşıldığına göre Arrakiler'in, insanlarda bulunmayan bir ruhî hassaları vardı: karşısındakinin beyninden geçenleri okuyabiliyorlardı. Somsei, onun mânen Valkar olmadığını acaba bu hisle mi anlamıştı?

Biraz sonra kararan odada, seri bir ayak sesi duyuldu. Gelen bir Arrakiydi. Cüsse itibariyle Somsei'den daha küçük, bedenini

kaplayan desenler daha az renkli, daha az parlaktı. Somsei, yeni gelen Arrakiyi Banning'e takdim etti:

— Oğlum Kiyiş, hakanım. Henüz daha pek genç, fakat kabiliyetli. Ben hayata gözlerimi yumduktan sonra Arrakilerin başında Valkar'a o hizmet edecek.

Kiyiş Banning'in önünde eğilerek:

— Hakanım, dedi, Rolf ve başka birçok adamlar şehrin kapısına geldiler. Muhafızların, onları içeri almasını emrediyor musunuz?

— Evet. Bırakın gelsinler. Hepsi buraya gelsin.

Somsei atıldı:

— Burası olmaz Hakanım. Valkarlar, hizmetkârlarını taht üzerinde kabul ederler.

—Doğru Somsei, sen Kiyiş, kaptanları büyük merasim salonuna getir...

Kiyiş süratle uzaklaştı. Banning Somsei'nin peşinden harap salonlardan, karanlık koridorlardan geçerek merasim salonuna vardı. Somsei'nin yol göstermesi karanlıkta çok işine yarıyordu. Fakat büyük salon Arrakilerin taşıdıkları meşalelerle

aydınlanmıştı. Banning alçak merdivenleri çıkarak tahta oturdu.

Bu hareketini Arrakiler coşkun tezahüratla karşıladılar.

Banning oturduğu tahtın arkasına yaslandı. Meşalelerin göz alıcı dalgalı aydınlığı karşısında kendini uçsuz bucaksız bir İmparatorluğun hakikî hakanı tasavvur etti.

Hakan mı? Evet. Terk edilmiş bir dünyada, harap bir tahtın üzerine kurulmuş, eski Valkarlarm sadık hizmetkârlarının kum gibi kaynaştığı, bir gölgeler imparatorluğunun hakanı... Kadim imparatorluğu hortlatmağa, diriltmeğe çalışan sahte bir hakan...

Az sonra meşaleleri tutan diğer bir Arraki gurubunun teşkil ettiği iki kol ortasında Rolf ve kaptanlar geldiler. Yürürken korkulu nazarlarla yan yan acayip mahlûklara bakıyorlardı. Arrakilerin saçtığı dehşet aşikârdı. Bu metruk sarayın neden serseriler tarafından yağma edilmediği ve buralara gelmeğe neden kimsenin cesaret edemediği kolayca anlaşılıyordu.

Yeni gelenler yaklaşınca Banning, çehrelerini alâka ile süzdü. Kaptan Behrent ve kendisini Antares'e getiren feza gemisinde tanıdığı birkaç subaydan başka diğerlerinden hiçbirini tanımıyordu. Bunlar arasında birbirlerine hiç benzemeyen tipler vardı. Kimisinin çehresinde cesur ve namuslu subayların ifadesi, haklı bir gaye uğruna savaşanların gururu vardı.

Diğerleri ise sadece şahsî menfaatleri için tehlikeyi göze alan, ipten kazıktan kurtulmuş maceraperestlere benziyorlardı.

Tahtın on metre kadar dersinde durdular. Hepsi başlarını Banning'e kaldırdı.

Behrent gür bir sesle:

— Yaşasın Valkar, diye bağırdı.

Diğerleri hep bir ağızdan tekrar ettiler:

— Yaşasın Valkar!

Rolf ilerleyerek tahta yaklaştı. Alçak bir sesle, İngilizce: Bırakın, onlarla ben konuşayım. Çoğunu ikna ettim zaten...

Banning aynı alçak sesle ve zapt etmeğe muvaffak olduğu bir hiddetle:

— Neye ikna ettin? diye sordu.

Rigal'e (Rigel yıldızı) baskın yapacağız. Oraya gitmemiz lâzım Kaya. Jommor orada ve senin hafızanı ancak o iade edebilir.

Sen hafızana tekrar sahip olunca Varyoz bizim, demektir.

Bu karardaki cüret karşısında Banning afallamaktan kendini alamadı. Bu herif deliydi be! Rigal'e, yeni imparatorluğun merkezine gidecekti ha! Hem de bir avuç maceraperest herifle... Bu çılgınlıktı. Ellerindeki adamlara tam manasıyla itimat bile edemezlerdi. Şu halde Rolf onun Valkar olduğuna hakikaten inanıyordu. Yoksa herif bu kadar çılgınca bir teşebbüse geçmezdi. Belki de Rolfun oynadığı oyun, Banning'in tasavvur dahi edemeyeceği kadar karışıktı. Kararını veremedi.

Rolf tahtın önünde hürmetle eğilerek, mevcut kapanları takdime hazırlandı. Fakat tahtın arkasındaki gölgeliklere sığman Somsei, Banning'in kulağına eğildi:

— Hakanım, diye fısıldadı, dikkat edin. Size karşı birisi bir tuzak hazırlıyor, ölüm var bu tuzağın sonunda...

Banning, Arrakilerin zihin okuma hassasını hatırladı ve irkildi. Bütün dikkatini ve zekâsını teksif ederek, hâdiseleri takip etmeğe başladı. Rolf doğrulmuş ve yıkık kubbede boğuk aksisedalar yapan sesini yükselterek:

_ Kayla, diye başlamıştı, plânınızı kaptanlara anlattım. Eminim hepsi sizinle beraber savaşa katılacaklardır...

VI

İHANET

Rolf'un bu sözlerini coşkun bir hararetle tasdik ettiler. Kaptanlardan biri, uzun boylu, ince yapılı ve mütebessim yüzünde gayet aşikâr bir kalleşlik ifadesi okunan, çakal tavırlı bir adam ileri fırlayarak, dizini tahta çıkan ilk basamağa dayadı:

_ Bir İmparatoriçeyi kaçırmağa teşebbüs eden her adamla beraberim, terazinin kefesine Taranya'yı da koyunca, bu iş tam bana göre bir macera... Valkar! Bu kadar cesurane hayaller kurabiliyorsanız, yeni İmparatorluğun tahtını da devirmeğe lâyık bir adamsınız. Yolunuz cehenneme çıksa, sizinle beraberim.

Herif, coşkun ve küstah bir kahkaha atarak doğruldu. Bu inanılmaz haber karşısında, Banning'e sükûnetini muhafaza ettiren yegane sebep biraz evvel Somsei'nin ihtarından doğan ihtiyat hissiydi. Yoksa bu iş tahmin ettiğinden de çılgın bir şeydi.

Hem yeni İmparatorluğun başşehrine baskın yapacaklar, Jommor'u hafızasını iadeye mecbur edecekler, hem de İmparatoriçeyi kaçıracaklardı. Bu delilikten de aşırı bir şeydi be! Kelime bulunamazdı bu teşebbüsü anlatmak için... o bu ölüm teşebbüsüne atılmamalıydı. Hem neden atılsın? Rolf un entrikalarına âlet olmak için mi? Ne bekleyebilirdi böyle bir teşebbüsten?

Fakat benliğinin ta derinliklerinden meçhul bir iblis baş kaldırdı. O güne kadar mevcudiyetinden bihaber olduğu bir iblis;

— Taranya'yı bul! bul diye içini kemirmeğe başladı, Taranya'yı bul... Bütün muammaları çözebilirsin o zaman. Taranya senin istikbalinin anahtarıdır.

Tahtın önünde duran çakal suratlı adam:

— Ben Kaptan Horek'im, dedi. Emrimde hafif feza kruvazörü «Yıldız tozu» ve yüz cesur adam var.

Banning çaktırmadan Somsei'ye eğildi:

— Bu mu?

Arraki lideri başını iki yana salladı.

Banning, Horek'e döndü:

— Kaptan, dedi. Yeni İmparatorluğu baş hizmetine mukabil benden ne isteyeceksin?

Horek bir kahkaha attı:

— Takdir istemem Valkar, dedi. Ben kalpsiz adamım, takdir beni doyurmaz, Altın doyurur mıyız?

Banning kaptana elini uzattı:

— Anlaştık bile...

Horek guruptaki yerine dönünce Banning Rolf'a:

— Kaptanlara plânın teferruatını söyledin mi? diye sordu.

— Hayır, bu teferruatı hepimiz toplanarak kararlaştırmalıyız. Önce kaptanlar sadakatlerini bildirsinler.

Banning acı bir istihza ile:

— Kurnazsın, dedi.

aşağı edersek, ve vicdansız bir beni. Anlaşacak

Rolf hayretle ona baktı:

— Kurnazım Kayla! Ne kadar kurnaz olduğumu pek yakında anlayacaksın.

Bir diğer kaptan tahta yaklaşmıştı. Rolf:

— Vertis'i hatırlarsınız Valkar, dedi. Evvelce de sizin emrinizde savaşmıştı,

— Gayet tabii, hoş geldin Vertís.

Ve elini uzattı. Vertís, kaptanların içinde mert görünenlerden biriydi. Dik başında, inandığı gaye uğruna, ümitsiz bile olsa, çarpışan cesur askerlerin gururu vardı. Banning, kendi gayesinin ümitsiz olmamasını temenni etti. Gaye artık onun gayesi sayılırdı. Rolf, teşebbüsü kendi omuzlarından Banning'in omuzlarına maharetle aktarmayı bilmişti. Artık hayatta kalmanın yegâne yolu, bu delice teşebbüsü başarıyla bitirmekti. Vicdanen mustarip değildi. Zaten Jommor ve Taranya onun için gayri müşahhas iki isimden ibaretti.İşin esasına bakılırsa oturduğu tahta ve oynadığı role ısınmağa başlamıştı.

Kaptanlar birer birer tahta sokularak Valkar'a sadakat teminatlarını verdiler. Her seferinde Banning, Somsei'ye bir göz atıyor: fakat sadık Arraki, yaklaşan kaptanların ruhunu dinlermiş gibi sessiz ve hareketsiz duruyor, hiçbir ihtarda bulunmuyordu.

Nihayet sadece dört kaptan kaldı. Banning heriflerin çehrelerini dikkatle

süzdü. Üç tanesi münasip bir fiyat verirlerse analarını bile pazara çıkaracak tiplerdendi. Hainin bunlardan biri olduğu muhakkaktı. Geniş yüzlü, muntazam kıyafetli bir adam olan dördüncüsü ilerledi, ilk basamağa dizini dayadı. Rolf gür bir sesle:

— Zurdis, diye söze başladı. Aldebaran savaşında, arka...

Birdenbire damarlarda akan kanı durduran keskin bir çığlıkla Somsei fırladı Kimse ne olduğunu anlayamadı, yırtıcı pençeleriyle, eğilen kaptanın boğazını yakaladı. Kısacık süren bir hayret sessizliğinden sonra diğer kaptanlar şüpheyle bağırıştılar. Etrafta, gölgede kalan Arrakiler, sessizce fısıldanmış bir kumandaya uyar gibi, harekete geldiler ve kaptanlara biraz daha sokuldular.

Ortalıkta tahammül edilmez elektrikli bir hava vardı. Herkes harekete âmâdeydi. Fakat Arrakilerden başka kimse, kime saldıracağını açıkça kestiremiyordu.

Banning yerinden fırladı:

Susun! diye bağırdı. Arrakiiler, siz de sakin olun!

Ortalığı bir ölüm sessizliği kapladı. Banning, omuz başında Rolfun vahşi bir hırıltıyla nefes aldığını duyuyordu. Basamağa dizini dayamış duran Zurdis kımıldamamıştı. Yüzü bembeyazdı...

Somsei muzaffer bir fısıltıyla:

— Hain bu, Hakanım! dedi.

— Ayağa kaldırın.

Somsei, istemeyerek herifin boğazını bıraktı. Adamın esmer, kaim boynunda Arrakinin tırnaklarının temas ettiği noktalarda, yer yer küçük kan damarcıkları belirmişti,

— Demek, ihanet şerefsizliği kendi kaptanlarımdan birine düşüyor.

Zurdis cevap vermedi. Önce Somsei'ye, sonra yetişemeyeceği kadar uzak olan kapıya baktı. Tekrar Banning'e döndü; Banning gürleyerek:

— Konuş Zurdis, dedi. Hiddetimi tahrik etme Kellen, omuzlarının üzerinde iğreti duruyor. Çöz dilini sabrımı tüketmeden.

Zurdis önce inkâra teşebbüs etti:

— Yalan! dedi. Ben ihanet filân düşünmüyorum. Bu kuru bir iftiradan

ibaret. Bu pis hayvanı üstüme salmayın.

Somsei'nin gözleri kısıldı, tarif edilmez bir vahşetle parladı. Banning yumuşak bir sesle:

— Somsei! dedi.

Somsei pençesini uzattı. Bıçak gibi sivri ve keskin tırnaklan Zurdis'in boynuna dokundu. Herif korkunç bir çmlık atarak dizüstü çöktü:

— Hayır! Hayır! diye bağırdı. Yapmayın. Salmayın bu belâyı başıma. Anlatacağım, her şeyi anlatacağım. Evet size ihanet ettim.

Neden etmeyecek mişim? Sizin uğrunuzda savaştım da elime ne geçti? Bütün mükâfatım kapanmak bilmeyen yaralarla, kanun dışı edilmekten ibaret değil mi? Rolf bana toplantı haberini gönderince, ben de Jommor'a haber gönderdim. Bir ağır kruvazör: Katuum'un hemen dışında, haberimi bekliyor. Ben sizin plânlarınızı, kimlerin size ortaklık ettiğini, kuvvetinizin derecesini öğrendikten sonra onlara haber salacaktım. Fakat asıl vazifem sizin hakikaten Valkar’ın kendisi mi, yoksa

Rolf'un uydurup meydana çıkardığı sahtekâr bir kukla mı olduğunuzu meydana çıkarmaktı.

Banning'in kalbi şiddetle atmağa başladı. Sesini sakin tutmağa gayret ederek:

— Yaaa? dedi. Neye karar verdin bakalım?

Zurdis'in yüzü hâlâ bembeyazdı. Fakat ağzını çarpıtarak sırıtmağa çalıştı:

— Valkar olduğunuza şüphem kalmadı, dedi. Valkar olmasına Valkar'smız ve şimdi beni şu pis örümceklerinize teslim ederek canlı canlı parçalattıracaksınız. Fakat ölümüm size bir fayda sağlamayacak. Kruvazördekiler benim sağ salim dönüpte onlara durumu anlatmamı tercih ederler, fakat muayyen bir zaman zarfında benden bir işaret alamazlarsa, benim başıma bir şey geldiğini, yakalandığımı anlayarak harekete geçerler. Kurtuluş ümidiniz yoktur. Kruvazör A sınıfının en kuvvetli gemilerinden biridir; onunla başa çıkamazsınız. Hepiniz ya cehennemi boylar, yahut esir olur cezanızı çekersiniz.

Kaptanlar arasında hiddetli bağırışmalar oldu. Rolf yüksek sesle küfür etti.Kaptanlardan biri:

— Henüz vakit var! Kruvazör işaret beklerken kaçabiliriz. Gemilere koşalım! diye bağırdı.

Kapıya doğru koşanlar oldu.

Kaptanlar onu bırakıp giderse, hayatını kurtarmak ümidinin sıfıra düşeceğini biliyordu, Banning bunun üzerine derhal kararını verdi. Ya Valkar gibi, Valkarca hareket edecek yahut ta cehennemi boylayacaktı.

Sert bir sesle:

— Durun! diye bağırdı. Kaçıp ta nereye gideceksiniz? Heriflere fezada av mı olacaksınız? Bana itimat edip benimle kalmağa cesaret edenler kımıldamasınlar. Fakat beni terk edecek köpeği bu salondan çıkmağa fırsat vermeden parça parça ettiririm. Durun!

Rolf a döndü:

— Eski plâna falan boş ver! dedi. Yepyeni bir plânım var benim. Dinleyin kaptan diye geçinen korkak karılar,

dinleyin! Yeni İmparatorluğun tahtını ayaklar altına alıp Kraliçeyi zorla kaçıracak değil miyiz? Sorarım size: bu işi İmparatorluğun kendi harp gemilerinden biriyle yapmaktan daha kolay ne var?

Fikir kaptanların kafasına derhal girmedi. Yavaş yavaş anladılar. Hepsi birden anlayamadılar. Fakat teker teker hepsinin gözleri parladı.

Banning gür bir sesle devam etti:

— Buradan mesaj bekliyorlarmış, gönderelim bir mesaj köpeklere... Fakat bu, bekledikleri mesaj olmayacak. Ve bunu onlar fark edinceye kadar bir hayli kelleler gidecek.

Bir sıçrayışta tahtın merdivenlerini atlayarak salona indi.

— Somsei, diye bağırdı. Getir o köpeği, ama canını alayım deme. Canlı istiyorum onu Arrakiler! Hazır olun. Valkar için savaşmak zamanı geldi.

Bu son sözleri Arrakiler çılgın bir ıslıkla karşıladılar, acayip mahlûkların saflarında vahşi tepinmeler oldu. Hepsi birden

sabırsızlanarak onları harekete sürecek kumandaya kulak kesildiler.

Banning tahtın merdiveninde donakalmış Rolf a döndü, müstehzi bir sesle:

— Geliyor musun? diye sordu.

Rolf kubbede çm çm öten çılgın bir kahkaha savurdu:

— Valkar! diye haykırdı. Cehenneme kadar geleceğim senin peşinden Hakanım...

Banning'e ilk defa Hakan diye hitap ediyordu.

Çakal tavırlı, kalleş suratlı maceraperest kaptan:

— Hey heeeey! Yok mu fezadan armut toplar gibi kruvazör toplamak isteyen? Ne duruyoruz? diye nâra attı.

Kaptanlar hep bir ağızdan:

— Valkar! diye haykırdılar, seninle beraberiz.

Hep beraber bağırışarak, henüz kazanmadıkları zaferin tesiriyle sarhoş, dışarı, harabeler arasına fırladılar. Fakat onlara göre bu zafer kazanılmış demekti. Çünkü Valkar öyle buyurmuştu. Ve Valkar

tek başına bir feza donanmasına bedeldi. Zafer! diye bağırmıştı Valkar!

Fakat, Banning etrafındaki kaptanların naralarını, Arrakilerin keskin çığlıklarını duydukça, herkesin ruhunda tutuşan savaş ve zafer sarhoşluğunu sezdikçe, kendi kendine.

—Bu bir rüya yahu! diyordu. Çılgın bir rüya... Bir aralık gözlerimi açıp uyanı vereceğim. Yazık olacak.,.

Rolf a dönerek İngilizce sordu:

— Hakikaten bir plânın var mıydı?

— Gayet tabii! hem de en iyi hazırlanmış bir plândı. Muvaffak olunabilirdi. Fakat çok feza gemisi kaybederdik.

— Rolf!

— Buyurun,

— Bu heriflere neler söyledin de ikna ettin?

— Hakikatin yarısını. Varyoz'un sırrının Jommor da olduğunu, onu sizden çaldığını söyledim. Bunu geri almamız lâzım. Gayet tabii çalman şeyin hafızanız olduğunu ve bunu ancak Jommor'un iade edebileceğini

söylemedim. Kaptanlar hafızanızın tamamen avdet ettiğini sanıyorlar.

— Yaaa!.. Bana bak Rolf.

— Efendim.

— Bundan sonra benim namıma plân tasarlama.

— Bundan sonra sizin kendi plânlarınızı benden daha iyi tasarlayacağımıza ben zaten kanaat getirdim.

Banning ister sahte, ister hakiki Valkar olsun, rolünü büsbütün dikkatle oynamağa karar vermişti. Nil Banning'in hayatının kurtulabilmesi için Kayla Valkar'ın muvaffak olması, hiç olmazsa hayatını aptalca kaybetmemesi lâzımdı.

Şehrin büyük kapısının sütunları arasından çıktıktan sonra Banning arkasına bir göz attı: geniş giriş yolunun nihayetinde yıkık sarayın silueti bütün heybetiyle karanlıklar arasından seçiliyordu. Şehrin harap caddeleri ise Arrakilerin taşıdıkları meşalelerle gayri tabii bir şekilde aydınlanıyordu. Önce onlara emir vererek meşaleleri söndürttü, sonra kısaca kaptanlara talimat verdi. Birer birer herkes

dağıldı ve şehirle omuz omuza vermiş vahşi ormanın ağaçları arasında kayboldular. Banning'in yanında yalnız Rolf, Behrent, Horek ve iki asilzade Arraki kaldı: Somsei ve Kiyiş.İki Arraki, Zurdis'i aralarına almış göz açtırmıyorlardı.

Bozuk yoldan yaylaya doğru çıktılar. Banning, kendisini ciddiyetle dinleyen Zurdis'le sert bir konuşma yaptı.

Rolf:

— Dikkat et Kayla! dedi. Zurdis'in tayfası onu kurtarmak için dövüşmeyi göze alabilir,

—Biliyorum Rolf, fakat Behrent'le Horek işin o tarafını hallederler. Zaten diğer gemilerin tayfaları da onlara yardım eder. Kimse hoşlanmaz kalleşlerden.

— Zurdis kendi kendine söylenir gibi:

Benden başka kimse bilmiyor, dedi. Söylemedim onlara. Söyleyip te mükâfatı onlarla paylanacağımı mı zannettiniz? Tayfamm hepsi Valkar taraftarıdır.

—Güzel. Mamafih Behrent sen o tarafı garantiye alsan fena olmaz.

Yaylaya varınca Banning, yanmdakilerle beraber doğruca kendi feza gemisinin radyo dairesine gitti. Zurdis'i ana cihazın mikrofonu başına geçirdi. Somsei, hain kaptanın hemen arkasında duruyor, yırtıcı pençelerini hafifçe herifin boynuna dayıyordu.

— Açıkgözlük etmeğe kalkma Zurdis. Somsei, söyleyeceğin şeyi, daha söylemeden evvel dimağından okur. Bir kalleşlik yapacağını anlar anlamaz, tırnaklarını boğazına geçirecektir. Tasarladığın ihaneti sözle ifade etmeğe bile fırsat bulamadan cehennemi boylarsın.

Aradıkları istasyonu bulmuşlardı. Hoparlörden ne istediklerini soran bir ses yükseldi. Zurdis kelimeleri tane tane sıralayarak yavaşça;

— Ben Zurdis, dedi. Sesimi iyi alıyor musunuz?

— Evet Kaptan Zurdis, devam edin!

— Sözlerimi iyi dinleyin. Rolf un getirdiği adam Valkar filân değil. Sahtekârın birisi. Adamların yarısından fazlası bundan şüpheleniyor. Şimdi bu anda

sarayın kabul salonunda herifler münakaşa ediyorlar. Neredeyse boğazlaşacaklar. Disiplin, düzen namına hiçbir şey yok. Nöbetçi bile dikmediler, Hiçbir taarruz beklemiyorlar. Arrakiler de meydanda yok. Şehir kapısının dışındaki boşluğa inerseniz, topunu birden kolaylıkla enseleyebilirsiniz.

— Mükemmel! Bu adamın Valkar olmadığına emin misiniz?

— Katiyetle!

— Derhal Jommor'a haber göndereceğim, herhalde ferahlayacaktır. Bir bakıma müteessirim: Valkar diye yutturmağa çalıştıkları adam, hakikaten Valkar olsaydı. Onu yakalamakla istikbalim parlak bir safhaya girebilirdi. Mamafih boş verelim buna. Rolf ve diğer âsî arkadaşları da hatırı sayılır lokmadır. Onların icabına bakarız. Yirmi dakika sonra oradayız. Siz ortalıklarda bulunmayın.

Mikrofonu kapattılar. Zurdis, Banning'e baktı. Banning:

— Herif bir dalavere düşünmüyor ya, Somsei? dedi.

— Düşünüyor Hakanım,.. Kruvazör yere indikten sonra, karanlıktan istifade ederek elinizden kaçıp, onlarla birleşmeği tasarlıyor. Buna benzer daha birçok niyetleri var; hiç biri iyi niyetler değil.

Banning içerleyerek:

— Dışarı çıkarın köpeği, dedi.

Çıkardılar. Banning hiddetle Rolf a döndü:

— Gemi yere inince, lüzumsuz yere bir sürü adam öldü rülmesini istemiyorum. Bunu herkes iyice kafasına soksun! dedi.

Kamarasına giderek Rolfun vermiş olduğu atom tabancalarını aldı. Hesapça bunları kullanmasını öğrenmişti ama, hakikaten kullanmak icap ederse becerebileceğinden pek emin değildi.

Dışarı çıktığı zaman bütün gemilerin tayfaları toplanmıştı. Somsei ve Kiyiş iki yanma sokulmuşlar mûtad (alışılmış) yerlerini almışlardı. Zurdis meydanda yoktu.

— Hazır mısınız? Derhal harekete geçin. Haydi dağılm...

Sessizce vâdiye doğru aktılar, ağaçların arasında kayboldular.

Semada yaklaşan feza gemisi seçilince Banning gür bir sesle:

— Geliyorlar! diye bağırdı. Kimse gözükmesin.

Feza gemisi süratle yaklaşıyordu. Gerek gemi tayfaları, gerekse Arrakiler sanki yer yarılıp da onları sinesine almış gibi ortadan kaybolmuşlardı. Gemi derhal inişe geçerek, ağaçların arasına büyük bir çatırtıyla oturdu. Banning'in hesapladığı gibi, tam kendi adamlarının sardığı yerin civarına indi. Koca geminin husule getirdiği rüzgâr, başlarının üzerindeki dalları yaraladı. Bir sürü yaprak ve kuru dal hışırtılarla döküldü. Bu ani rüzgâr geçip de sessizlik avdet edince, Banning'in adamları ağaçlar arasından ilerleyerek gemiyi sardılar.

Kruvazörün tayfası, gemi yere iner inmez, çıkmağa başladılar. Hepsi tepeden tırnağa silâhlıydı ve gayet disiplinliydiler. Fakat burada bir çarpışma beklemedikleri için, gizlenmeğe, ihtiyatlı davranmağa çalışıyorlardı. Ve Banning'in adamları,

yerden biten ifritler gibi haykırarak fırlayıp ilk darbeyi vurdukları zaman, neye uğradıklarını anlayamadılar. Banning sert bir emir savurdu, bu emir üzerine Arrakiler, keskin çığlıklarla vahşi bir taarruza geçtiler. Kruvazörün tayfaları kapılardan sel gibi dökülüyor, büyük bir cesaretle karanlıklara dalarak, göremedikleri bir düşmana taarruza teşebbüs ediyorlardı. Fakat örsle çekiç arasında kalan demir parçası gibi iki taraftan vurulmuş, baskına uğramışlardı. Birdenbire kruvazörün bütün farları ve projektörleri yanarak ortalığı bir ışık seline boğdu. Bu anî aydınlıkta, karmakarışık bir hercümerç içinde çarpışan, boğazlaşan, bağırışan, kana susamış çılgınlar gibi öteye beriye koşuşan insanlar; şimşek gibi bir yerden başka yere fırlayan ve tüyler ürpertici çığlıklarla bir pençede bir adamı parçalayan Arrakiler dehşet masalından hortlamış gibi korkunç bir manzara teşkil ediyorlardı.

Banning, Somsei ve KiyişTe beraber feza gemisine saldırdı. Somsei'nin keskin bir kumandasıyla o civarda bulunan bütün

Arrakiler, tek bir iradeyle hareket edermiş gibi, çığlıklarına ve yırtıcı darbelerine ara vermeden peşlerini takip ettiler. Sanki zevkli bir oyuna koşan sıhhatli çocuklar gibi neşe içindeydiler. Gözleri kesif bir ışıkla yanıp yanıp, sönüyordu.

Geminin açık kapısından bir fırtına gibi girdiler ve koridorlara, makine dairelerine, salonlara şimşek gibi yayılarak, gözleri korkudan fal taşı gibi açılmış tayfaları süpürüverdiler.

Arrakilerin bu çabuk ve amansız zaferi karşısında Banning de şaşırmıştı. Bu kadar çabuk hareketli, amansız ordu yalnız emin bir savaş kudreti olmakla kalmıyor, ayrıca nesillerden beri insanlar üzerinde uyandırdıkları korku ile; alacalı renkleri, idrake sığmayan vücut yapıları, tüyleri ürpertici çığlıklarının doğurduğu dehşetle; zafere çok yardımı dokunan psikolojik bir faktörden istifade ediyorlardı.

Somsei'nin adamlarının, karanlığın kustuğu kâbus mahlûkları gibi, yerden bitercesine ve inanılmaz süratle hareket etmeleri, onların mevcudiyetini ancak ağızdan duymuş

tayfaların en cesurlarını bile korkudan, dehşetten kıvrandırıyor, atom silâhlarını kullanmağa fırsat bile vermiyordu. Esasen saniyenin onda biri kadar bir tereddüt, Arrakilerin cehennemi bir süratle saldırıp bir tek pençe darbesiyle askerleri yere sermesine kâfiydi. Arrakiler, Hakanlarının emrini yerine getirmekte de kusur etmiyorlar, öldürmeden hedeflerine varmak mümkün olduğu zaman, bu avantajdan derhal istifade ediyorlardı. İçlerinde yaralananlar, hattâ ölenler oldu... Fakat gayet kısa bir zamanda bütün gemiyi, ambarların dibinden kaptan köprüsüne kadar taradılar ve zapt ettiler. Somsei oğlu Kiyiş'le beraber, daha ilk gürültü anında rüzgâr gibi radyo dairesine dalmış ve operatör radyo ile bir imdat işareti salamadan, herifi gözleri korkudan dışarı uğramış bir vaziyette kıskıvrak yakalamışlardı

Banning, feza 'gemisinin kapısına çıktı. Nefes nefese ve kan ter içindeydi. Fakat ruhu, hiç şahit olmadığı, coşkun bir hisle yanıyor, kulaklarında baş döndürücü zafer

nağmeleri ötüyordu. Benliğinde böyle bir hassa bulmak onu hayretten hayrete düşürüyordu.

Rolf koşarak yanma geldi:

— Durum nasıl Kayla?

— Burası pırıl pırıl temiz...

Rolf bir kahkaha attı. Şakağından sızan kanı elinin tersiyle silerek:

— Burası da! diye bağırdı. Arta kalanları toparlıyoruz.

Banning de coşkun bir kahkaha savurdu. Elini uzattı.

Gülerek el sıkıştılar. Arrakiler gemideki esirleri toparlayarak dışarı çıkardılar. Rolfun adamlarıyla dışarıda kalan Arrakiler de, sağ kalan askerleri derleyerek bir araya getirdiler, Askerlerin çoğu neye uğradıklarını hâlâ anlayamamışlardı. Yüzlerindeki hiddet, hayretle karışıktı...

Rolf:

— Emriniz! Hakanım? diye bağırdı.

— Rigal'e! Rigal'e hareket ediyoruz... Jommor'a baskın yapacağız.

Banning başını semaya kaldırdı: Yeni İmparatorluğun kalbi ve beyni uzak Rigal

Yıldızı, küçük bir nokta halinde fezanın karanlıklarında parlıyordu.

VII

TARANYA

Ağır feza kruvazörü Mor ateş, yıldızlararası boşlukta son süratle yol alarak, Rigal'e doğru ilerliyordu.

Gemide dışarıdan bakılınca hiçbir değişiklik yoktu: Eskisi gibi, yüksek provasında Yeni İmparatorluğun armasını taşıyan, fezanın en süratli ve en kuvvetli savaş gemilerinden biriydi. Hepsi İmparatorluğun cakalı üniformasını giymiş ve İmparatorluk silâhları taşıyan subay ve mürettebat tam kadro ile iş başındaydı. Fakat bu haricî görünüş hakikatte hiçte gemideki normal hayatı ispat edemezdi. Mor ateş savaş gemisi aslında canlı bir ölüm tuzağıydı.

Rolf, muhabere dosyalarını tetkik ettikten sonra:

— Bütün şifre anahtarları, rumuzlar burada mevcut, dedi. Şansımız yardım ederse muvaffak olmamak için sebep yok.

Banning, itina ile bir mesaj hazırladı. Bunu en gizli şifreye çevirerek, feza üstü radyo sistemiyle Rigal'e gönderdiler:

«Asîlerle beraber geliyorum. Son derece ihtiyatlı olmanızı, durumu kimseye açmamanızı hürmetle rica ederim. Emirlerinizi bekliyorum.»

Bu mesaj Mor ateş feza gemisi kaptanının imzasını taşıyordu. Fakat kaptanın kendisi şimdi Katuum'da Arrakilerin nezareti altında bulunuyordu.

Mesajın cevabı birkaç dakika içinde geldi:

«Doğruca kış sarayına gelin. Yolunuz açıktır.»

Bu mesaj da Taranya'nın imzasını taşıyordu.

Rolf anî bir sevinçle haykırdı:

— Kış sarayı mı? Yaşadık! Talih bize yardım ediyor. Kış sarayı oldukça münzevi, kışlık sayfiye sarayıdır. Muhafızları azdır ve hususî hava limanı vardır. Oraya inmemiz çok daha kolay olacak ve muvaffakiyet ihtimalimizi arttıracak.

Birkaç adım ötede, diğer bazı kaptanlarla beraber vaziyeti takip eden Horek:

— Rolf, dedi, unutma ki, kış sarayının alınması çok güç istihkâmları da vardır.

Bu söze Banning cevap verdi:

— Mühim bir nokta değil Horek, benim plânım bambaşka...

Bir an çakal yüzlü kaptanı süzdü. Sonra gülümseyerek:

— Mamafih sen gemide kalsan, saraya gelmesen iyi edersin Horek, dedi. Senin namusu mücessem suratını görürlerse hiç düşünmeden hepimizi mahzenlere atarlar.

Rolf sakin ve takdirkâr bir sesle:

— Daima en zor, en tehlikeli ve başarısı zor olduğu kadar parlak ve şerefli olan yolu seçersin Kayla! dedi, Kendini üzme. Taranya bizi bekleyecek ve hiçbir şeyden şüphe etmeyecek, kim bilir senin hakikî Valkar olup olmadığını merak ederek ve sabırsızlıkla bekliyordur. Jommor da onunla beraberdir. İmparatorluk Baş Müşavirliği vazifesi onun Taranya'nın yanında bulunmasını icap ettirmese bile, kendi şahsî sebepleri onu getirecektir, O da Zurdis'in

hakikati söyleyip söylemediğini kim bilir ne kadar merak ediyordur.

Jommor'dan bahsedilmesi, Banning'i gayri ihtiyarî ürpertti. Onunla karşılaşmak istemiyordu. Jommor, Nil Banning'in varlığının son hakikat bağlarını çözebilecek yegâne adamdı. Jommor, Nil Banning'in hiç mevcut olmadığını, sadece bir gölgeden ibaret olduğunu ispat edebilirdi. Ve şimdi, bunları düşünürken Nil Banning bunlara haklı olarak isyan ediyordu. Kendi kendine hırslanıyor, küfrediyordu. Hayır! O, Nil Banning'ti. Vücudundan, şahsiyetinden şüphe etmiyor, onlardan vazgeçmek istemiyordu.

Fakat her şeye rağmen korkusunu da yenemiyordu.

Horek neşeli bir sesle:

— Onları kapana kıstırdıktan sonra, dedi, Varyoz'un sırrı bizim demektir. Bu eşsiz kuvvet ve onu kullanmasını bilen bir Valkar'la, önümüze çıkanın vay haline!..

Koluyla, sanki bütün kâinatı ihata eden bir hareket yaptı.

Mor ateş, Rigal yıldızına yaklaştıkça, geminin içindeki faaliyet gittikçe artıyor, hummalı bir şekil alıyordu. Vaktiyle Yeni İmparatorluk filosunda, Donanma Kol Komutanlığı yapmış olan Kaptan Behrent, geminin yeni subay ve mürettebatına mikro - kuantum topları üzerinde eğitim yaptırıyor, onları muhtemel bir hava harbine hazırlıyordu,

Banning nereye gitse, Somsei ve Kiyiş yanından bir saniye bile ayrılmıyorlardı. İki asil Arraki diğer hemcinsleriyle birlikte Katuum'da kalmayı reddetmişlerdi. Somsei:

— Hakanım, demişti, bir kere bensiz gittiniz, uzun seneler bir daha dönmediniz. Bize hiç bitmeyecek gibi gelen bu zaman zarfında, biz acı gözyaşları döktük. Bu sefer nereye giderseniz ben de beraber geleceğim.

Banning ısrar etmemiş ve iki Arraki bu suretle seyahate dahil olmuşlardı.

Taht Dünyası Feza Muhafaza Teşkilâtının dış çevre devriyeleri arasından geçip Rigal gölgesine varıncaya kadar üç kere devriyeler yollarını kesip radyo ile

parola sordular. Bu kontrolü usulen yapıyorlardı. Herhangi bir maksada müstenit değildi. Bununla beraber devriyelerin zihninde zerre kadar şüphe uyansa, Mor ateş tek kurtuluş ümidi kalmadan berhava edilebilirdi. Devriyelerin şakası yoktu, her seferinde bir falso yapmadan parolayı verdiler ve başlarına bir belâ gelmeden yollarına devam ettiler. Rigal'e iyice yaşlaşmca sürati kestiler, inişlerini saniyesi saniyesine hesapladılar ve koskoca mavimtırak güneşin üçüncü seyyaresine doğru yollandılar.

Rolf:

— Karanlıkta inelim, demişti. Bizim için çok daha elverişlidir.

Süratlerini, Kış Sarayının bulunduğu seyyareye ancak gece varabilecek şekilde ayarladılar. İç devriye halkasını da geçtikten sonra seyyare muhafaza teşkilâtının kontrolüyle karşılaştılar. Paroladan sonra mutad formülü verdiler:

— Mor ateş. B hedefi tutuyoruz. I A A rumuzu ile yol serbest aldık...

Ve devriyelerden gene mutad cevabı aldılar:

— Mor ateş, yola devam. Yol serbest. I A A sizi bekliyor...

Seyyarenin karanlık tarafını tuttular. Yakınlığından dolayı muazzam bir cesametteymiş gibi görünen seyyare koca güneş Rigal'i bile arkasında saklıyor, Mor ateş feza gemisini kendi gölgesine boğuyordu. Banning'in sabırsızlığı ve siniri o zaman son dereceyi bulmuştu.,

— Uçuş subayları ve teknisyenler gemide kalsın, diye emretti. Gemiyi harekete hazır bulunduracaksınız. Tek kumandayla gemi saniye kaybetmeden harekete geçebilecek durumda bekleyecek. Diğerleri benimle beraber gelecek. Ne yapacağınızı ana hatlarıyla biliyorsunuz. Plânın geri kalanını da zaman ve zemine göre uyduracağız.

Kendisi, Rolf, Horek ve gerek pek meşhur oldukları için gerekse çehre itibariyle asi oldukları hemen anlaşılabileceği için diğer bazıları esir rolü oynayacaklardı. Diğerleri, yani geri kalanlar

da kendilerini geminin subayları diye yutturacaklardı.

Umumî hoparlör sisteminde madenî bir ses:

— İnişe hazır olun! diye kumanda verdi.

Banning seyir ekranlarında, zemini tetkik etti: muazzam bir şehrin üzerinden geçiyorlardı. Koca bir kıtanın yarısından fazlasını işgal eden bu şehir o kadar parlak ve zengin bir şekilde aydınlatılmıştı ki, çok büyük bir saha gündüz gibi aydınlıktı. Semaya akseden bu ışık, şehrin üstünde sanki geceyi itercesine aydınlık bir hacim vücuda getirmişti. Banning bu şehir azmanını hayretle seyretti.

Şehrin ötesinde, epeyce uzakta, etrafı kaplayan karanlık gölgelerin ortasında, parlak bir şekilde aydınlatılmış küçük bir saha vardı.

Rolf:

— Kış Sarayı, diye mırıldandı.

Banning'in kalbi kısacık bir müddet gümbür gümbür etti.

Taranya! Kış Sarayı! Nihayet İmparatoriçeyi görecekti ha!

Sesinde soğukkanlılığını kaybetmemeğe uğraşarak:

— Hazır olun arkadaşlar, dedi. Silâhlarınızı iyi saklayın. Adam öldürmekten mümkün olduğu kadar çekinin. Ve tercihan serebro - şok tabancalarınızı kullanarak bayıltın herifleri. Bilhassa şunu unutmayın: Taranya ve Jommor'u sapasağlam istiyorum. Başlarına hiçbir şey gelmeyecek, anlaşıldı mı?

Hiçbir ses çıkmadı. Hepsi başlarıyla «evet» işareti yaptılar. Banning, Arrakilere döndü:

— Önce «siz görünmeyin, iyice saklanın gölgelere, ben çağırınca fırlarsınız.

Nihayet gemi, inişi tamamladı. Kapılar açıldı ve muhafızlar, ortada esirler olmak üzere, çakı gibi bir yürüyüşle ilerlediler. Sarayın muhafız kıtasına mensup bir gurup ta gelerek onlara katıldı. Hep beraber saraya doğru yollandılar. Banning, indikleri güzel hava limanını çaktırmadan gözden geçirdi. Ortalıkta Mor ateş'ten başka feza gemisi

görünmüyordu. Herhalde mevcut gemileri uzaklaştırarak, esirleri kimsenin görmemesini temin etmek istemişlerdi. Fakat bu, Banning'in de işine yarıyordu. Hiç olmazsa sıvışmak zamanı gelince Mor ateş'in havalanmasına kimse mâni olmayacaktı.

Ağaçlıklı, zarif bir bahçenin orta yerine oturtulmuş, sade fakat çok güzel bir yapı olan saraya güney kapısından girdiler. Banning etrafını sinirli bir merakla tetkik ediyordu. On sene evvel Valkar buraya esir olarak getirilmiş ve Jommor'un esrarengiz âletlerinin tesiri altında hafızası dağılarak Arza sürülmüştü. Şimdi aradan on sene geçtikten sonra, Arzdan gelen başka bir adam, Nil Banning, bu kapıdan giriyordu. Bununla beraber...

Yanında yürüyen Rolf kulağına eğildi. Başıyla bir işaret yaparak:

— Jommor'un laboratuvarı şu tarafta, batı tarafmdadır, dedi.

Banning'i anî bir titreme aldı. Cevap vermeğe fırsat bulamadan Tafok:

— Esirler arasında konuşma yasak! diye çıkıştı.

Horek bir küfür savurdu.

Uzun, oldukça geniş bir hole girdiler. Duvar soluk ve damarlı bir taştan yapılmıştı. Zemin ise zifiri siyah ve parlak mermerdendi. Her iki tarafta hole açılan müsavi aralıklı., yüksek kapılar vardı. Takriben holün orta yerinde, sağ tarafla gayet zarif kavisli muazzam bir merdiven, üst kata yükseliyordu. Holde, ayakta bir adam bekliyor ve merdivenin yarı yerinde sanki inerken, esir ve muhafızların anî girişleriyle olduğu yerde duraklamış gibi, bir kadın duruyordu.

Banning önce adamı gördü. Kızgın bir kin ve intikam hissiyle yüreği burkuldu.

Jommor'u bu kadar genç tahmin etmiyordu. Onu ak saçlı, uzun senelerin yüküyle omuzlan biraz kamburlaşmış, yaşlı bir adam olarak tahayyül etmişti. Bilginler hep o kılık ta kabul edilmez miydi? Halbuki Jommor gayet gençti. Senelerce süren çalışmalarla çökmüş, ihtiyar bilgin tipiyle hiçbir alâkası yoktu. Bilâkis uzun boylu ve

adaleliydi. Vücut yapısına ve kemikli çehresine bakılırsa eline bir tecrübe tüpünden ziyade bir silâh yakışırdı.

Jommor'un ilme yakınlığı ancak gözlerinden belli oluyordu. Parlak ve gri gözlerine bakınca Banning karşısındaki adamın bu kabiliyetleriyle kendisinden çok yüksek olduğunu anladı. Fakat bu his onda bir kırbaç tesiri yaptı. Meydana vurmadığı acı bir istihza ile:

«Görürüz bakalım...» diye düşündü.

Muhafızlar sert bir topuk çarpmasıyla ve hep beraber durdular. Banning başını kaldırdı ve merdivenin orta yerinde bir ilâhe gibi vakur ve dimdik duran kadını gördü, Jommor'u unutuverdi. Muhafızları, plânlarını, burada bulunmasmdaki gayeyi, her şeyi unuttu. Gözünün önünde ve beyninin içinde yalnız bir tek şey, bir tek şahıs, Taranya kaldı.

Gayri ihtiyarî bir kaç adım attı. Muhafızları yararak geçti. Az daha saray muhafızlarını da aşacaktı. Bu hareketi o kadar anî ve beklenmedik bir hareketti ki... Aynı zamanda yüzünü kısmen kapayan

pelerini atmış, bu suretle çehresi tamamen meydana çıkmıştı. Jommor kısık bir zafer nidası koyuverdi... Taranya anî bir hareketle, rüyadaymış gibi iki basamak indi. Bunning'in iyi duymadığı bir isim fısıldadı.

Ne kadındı be! Can kurbandı böylesine.

Yerlere kadar uzanan daracık bir elbise giymişti. Vücudunun hatlarını insanın gözüne sokarcasma belli eden bu elbisenin altında kalçaları müthiş bir şekilde kıvrılıyordu, incecik bir beli şahane bir göğsü vardı. Hayalinde Taranyanm bütün elbiselerini söküp attı, üzerinde yalnız saçları ve mücevherleri ile tasavvur etti.

Ne kadın be! Görülmemiştir böylesi.

Evet, Taranya güzeldi. Ve hiddet, güzelliğine bambaşka bir edâ veriyordu. Hiddet ve kin sakin ruhunu yakan iki ateşmiş gibi onu kavuruyor, gözlerine akseden bu hisler gözbebeklerini iki kıvılcım gibi parlatıyordu. Bununla beraber Banning, bu kin hissinin altında, ruhunun derinliklerine itilmiş fakat hâlâ çok kuvvetli olan bir ihtiras sezdi.

Taranya ateşli adımlarla merdivenin geri kalan kısmını da indi. Onun her hareketinde Banning'in beyni tutuşuyor, şakakları zonkluyordu. İleri atılmak istedi. Fakat muhafızlar mâni olarak zorla zapt ettiler. O da kızdı. İçinde müthiş bir kin, bir yanardağ gibi kabardı. Fakat bu büyük kine, iyice teşhis edemediği, hem daha tatlı, hem daha acı bir ihtiras karışıyordu.

Lâkin sen Nil Banning'sin. Adî, küçük, âciz Nil Banning! Yıldızlar İmparatoriçesi dilber ve ateşli Taranya'dan sana ne?

Taranya son basamağı da inmişti:

— Çılgın! dedi. Hayatını bağışladım sana. Bu kadar yetmiyor muydu?

_ Benim durumumda bir adam, sadece yaşamakla iktifa edebilir mi?

Taranya keskin bakışlarını dikti. Bu öyle zalimane bir bakıştı ki, elinde bir hançer olsa hiç tereddüt etmeden ve acımadan kınına kadar saplayacak gibi görünüyordu.

_ Bu sefer seni kurtaramam, Kayla. Bu sefer seni kurtarabilecek olsam da kurtaramam. Anladın mı?

Jommor ilerledi ve Taranya’nın yanma geldi. Banning, bu ikisinin arasındaki hisleri ve Kayla Valkar’ın hislerini hatırladı. Rolf anlatmıştı ona... Uzun uzadıya, bütün teferruatıyla değil ama, ana hatlarıyla her şeyi biliyordu.

Bir kahkaha attı:

— Fakat hayatımı kurtardın, küçük İmparatoriçe, hayatımı kurtardın... Beni öldürtmen icap ederken hayatımı kurtardın. Ve senelerce benim geri dönmemi bekledin. Ha! Ha! Beklemedi mi Jommor? Bütün ısrarlarına rağmen kendini sana vermedi değil mi? On senede ne bu şahane vücuda, ne de Taranya’nın tahtına sahip olamadın değil mi?

Jommor'un yüzünde parlayan soğuk bir kin, sözlerin tam hedefe isabet ettiğini gösteriyordu. Fakat hayır, tam hedefte değildi... Çünkü Jommor'un, yüzündekinden başka daha kuvvetli bir hissi vardı. Herif dürüsttü, namusluydu. Asla tahtı değil, Taranya’nın kendini istiyordu. Âşıktı...

Sözlerinin uyandırdığı tesirden istifade ederek, Banning kendisini tutan saray muhafızlarını arkaya itti ve bir nâra atarak Jommor'un üzerine saldırdı. Muhafızlar kendilerini toparlayamadan, Mor ateş tayfalarının eline düştüler. Banning narasına korkunç bir:

— Valkar! Yaşasın Valkar! feryadı cevap verdi.

Ortalık birdenbire karıştı. Saray muhafızları, Mor ateşten gelen muhafızlar ve esirler birbirlerine girdiler. Banning, fırlamasıyla Jommor'un üstüne çullanması arasında geçen, saniyenin onda biri kadar zamanda, herifin yüzünde sonsuz bir şaşkınlığın belirdiğini gördü. Fakat daha ilk yumruk çenesini bulmadan, zeki herif kendini toparlamış ve balını biraz yana atarak:

— Kaç Taranya! Kaç! diye bağırmıştı. Alarm! Onları biz oyalarız...

Banning'in ilk yumruğu çenesinin yanma isabet ederek, onu daha sözünü bitirmeden yere yuvarladı. Taranya bir kedi gibi sıçramış, koşarak merdiveni çıkmağa

başlamıştı. Yüzü bembeyazdı, şaşkına dönmüştü. Fakat güzel gözlerinde korkudan eser yoktu. Sert bir emirle üst kattaki muhafızları çağırarak, basamakları çevik bir hareketle aştı. Bir tayfa onun arkasından merdivene saldırdı. Merdivenin duvar tarafında muntazam aralıklarla açılmış küçük oyuklar vardı, bu oyuklara oymalı mermerden vazolar yerleştirilmişti. Taranya koşarken uzandı, vazolardan birini kavradı ve birdenbire dönerek peşindeki adama savurdu. Tayfa bu hareketi tahmin edememiş, gafil avlanmıştı. Kaçmağa fırsat bulanmadı. Vazoyu kafasına yer yemez, muvazenesi bozuldu. İki kolu havada acayip kavisler çizerek sırtüstü merdivenden yuvarlandı. Kafası mermer basamaklara çarparak yarıldı. Ölüm iaşeleriyle titreyen vücudu, kendi kanının kaypaklaştırdığı mermerin üstünde kayarak, yuvarlanarak merdivenin dibine kadar indi. Son bir ispazmozla orada hareketsiz kaldı.

Banning bir kahkaha attı. Taranya'nın saçları açılmış ve ipek bir şelâle gibi omuzlarına dökülmüştü. Koşarken bir aslan

yelesi gibi havalanıyordu. Alev gibi kıpkırmızıydı.,. Banning bu kadını istiyordu. Onu alacaktı. Ona sahip olacaktı. Bu işin başka çaresi yoktu. Kadın yukarı varıp ta, imdat istemeğe vakit bulamadan, bizzat, herkesten evvel onu yakalaması lâzımdı.

Fırladı. Fakat Jommor'u hesaba katmamıştı. Herif düştüğü yerden hafifçe doğrulmuştu. Banning koşarken iki koluyla bacaklarına sarıldı. Beraberce yuvarlandılar. Jommor'un silâhı yoktu. Olsa kullanacaktı. Banning ise, yuvarlanırken elindeki serebro - şok tabancasını düşürmüştü. İş yumruğa kalıyordu, Jommor da yumruk dövüşünde kolay kolay bertaraf edilecek bir rakip değildi.

O halde başlayan çarpışma tamamen yayılmış, küçük guruplar halinde koridorlarda da kavga başlamıştı. O ana kadar saray muhafızları sayıca üstündüler. Fakat birdenbire kapıda bir gürültü oldu. Banning'in esas kuvvetleri bağıraşarak hole daldılar, bir fırtına gibi çarpışan guruplara karıştılar, her şey lehlerine gidiyordu. Zafer

tahmin ettiklerinden daha parlak olacaktı. Fakat Taranya'yı elde etmeleri şarttı. Onsuz bütün plânları suya düşer, her şey berbat olurdu. Taranya merdivenin üst başına varmıştı bile... Bir kere üst kat koridorlarında kayboldu mu, sarayın bütün odalarını birer birer arayıp onu meydana çıkarmalarına meydan yoktu. Vakit çok kıymetliydi. Saniye kaybetmemeliydiler. Sonra, kim bilir birkaç tane gizli pasaj, saraydan kaçmağa imkân veriyordur.

Jommor biraz açılır gibi olmuştu. Banning bundan istifada ederek karnına bir diz çıkardı. Bunun ıstırabı geçmeden, kulağına bir Swing salladı. Jommor'un patlayan kaşından kan akıyor ama, Banning'i bırakmıyordu. Fakat tutuğu biraz gevşemişti. Banning son bir gayretle adalelerini gerdi. Sonra birdenbire, Jommor'u kendine doğru çekerek, herifin suratına dehşetli bir kafa attı. Sağ kolunu kurtararak sert bir kroşe vurdu. Jommor'un kafası kopacakmış gibi arkaya savruldu. Muvazenesini kaybederek gerisin geriye yuvarlandı. Merdiven parmaklığının alt

basamağına çarptı, yana yıkıldı. İki elinin üzerinde doğrulmağa çalıştı. Doğrulamadı.

Taranya merdivenin üst başında kaybolmuştu.

Dövüş her tarafta sona eriyordu. Banning'in adamları her tarafta muzafferdiler. Ötede beride sadece temizlik ameliyesi devam ediyor, son muhafızlar da silâhları alınarak esir ediliyordu. Rolf ve Horek koşarak Banning'in yanma geldiler. Her üçü de nefes nef eşeydi... Taranya’nın merdivenin üst başında kaybolduğunu Rolf ta görmüş, fakat üç saray muhafızıyla uğraştığı için herifleri bertaraf edip, takibe gidememişti.

— Çabuk, Taranya'yı yakalamamız lâzım! diye bağırdı.

Banning biraz daha sâkindi:

— Acele etme! dedi. Onu nasıl olsa kendimiz bulamayız.

Sonra gür bir sesle:

— Somsei! diye bağırdı.

Tekrar Rolf'a döndü:

— Birkaç kişi al yanma, dedi. Jommor'u da getirin, lâzım olur belki.

Ve merdivenlere doğru koştu. Daha ilk basamaklardayken Arrakiler yetiştiler,

Banning:

— İmparatoriçeyi bulun! diye bağırdı.

Somsei ve Kiyiş pire gibi merdiveni tırmandılar, Banning'i arkada bıraktılar.

Üst kattaki koridorlar sessiz, tehlikeli derecede sessizdi. Halbuki burada bir sürü muhafız, hizmetkâr, uşak, birçok adam olması lâzımdı. İki Arraki, şimşek gibi bir koridordan diğerine koşuyor, bir an havayı dinleyip:

— Burada yok!

— Burada yok!

— Burada da yok! diye bağırarak aramağa devam ediyorlardı.

Somsei birdenbire keskin bir çığlık attı:

— Burada!

Banning o tarafa koştu. Kapalı bir kapıyla karşılaştı. Denedi. Açamadı. Kapı kilitliydi. Derhal kapıyı omuzladı. Fakat kımıldamadı bile...

Kiyiş atılarak Banning'i tuttu, ikinci bir hamlesine mâni olarak:

—Durun! dedi. İçerde muhafızlar var. Bekliyorlar.

Banning etrafına bakındı. Kapalı oda bulundukları koridorun son odasıydı. Koridorun nihayetinde bir pencere vardı. Oraya koştu. Dışarı baktı. Kapalı odanın aynı cepheye açılan bir penceresi vardı. İki pencerenin arası sekiz, on metre kadardı. Pencerelerin altında on beş santim kadar bir çıkıntı, kuşak halinde bütün binayı çevreliyordu.

— Oraya gidebilir misiniz?

Somsei gülümsedi:

— tabii. Otuza kadar sayın, sonra kapıyı kırıp girin. Haydi Kiyiş!

İki Arraki pencereye fırladılar. Sağ taraftaki müteaddit ayakları düz duvarda, sol taraf ayakları on beş santimlik çıkıntıda, hakikî bir örümcek gibi öbür pencereye koştular. Banning tekrar kapının önüne geldi. Rolf ve Horek, arkalarında Jommor'u sürükleyen yarım düzüne kadar adamla koridorun başında göründüler. Koşarak yaklaştılar.

O zaman, odanın içinde dehşetli bir kadın çığlığı duyuldu. Daha birinci çığlık sönmeden, birkaç ağızdan birden cehennemi bir korkuyla titreyen, canhıraş, feci çığlıklar yükseldi. Sanki birçok kadın birden canlı canlı parçalanıyorlardı.

Banning, Rolf, Horek ve daha birkaç kişi, hep beraber kapıya yüklendiler. Kapı çatırdadı. İçerde çığlıklar kesilmiş, bir mezar sessizliği çökmüştü.

Jommor kendisini tutan asilerin elinden kurtulmağa çalışarak:

— Ateş edin! Ateş edin! diye bağırdı,

Fakat içerden ateş eden filân olmadı.

Tekrar arabaya abandılar. Koca kapı büyük bir çatırtıyla yere yuvarlandı. Tam orta yerinde bulunan Rolf, yıkılan kapıdan ileriye yuvarlanarak odanın içine düştü. Diğerleri muvazenelerini muhafaza etmeğe muvaffak oldular.

Odanın orta yerinde altı kadar muhafız ve bir o kadar da kadın vardı, Hepsinin gözleri korkudan fal taşı gibi açılmışlı. Pencere tarafında Kiyiş, yerde sırtüstü yatan ve korkudan yaprak gibi titreyen bir

muhafızın boynuna pençesini dayamış, ilk harekette parçalamağa hazır bekliyordu. Somsei biraz ilerde, gözleri ateş püskürerek, bir cehennem ifriti gibi sıçramağa âmadeydi. Askerlerin elinde şua tabancaları vardı. Fakat ateş edecek halde değildiler. Kadın, erkek herkes sanki korkudan taş kesilmişti. Yalnız yerde yatan muhafızın boğazından boğuk hırıltılar çıkıyor, herifin titremeleri kesilmiyordu.

Banning bir bakışta kadınları tetkik etti; aralarında Taranya yoktu... İç tarafta diğer bir odaya açılan bir kapı gözüne ilişti. Adamları, muhafızların silâhlarını alırken Banning o tarafa koştu. Fakat Arrakiler ondan evvel davrandılar. O kapıya vardığı zaman kapı ardına kadar açılmıştı. Burası bir yatak odasıydı. Beyaz kadife örtülü bir yatağın, beyaz kadife perdeleri açılmıştı. Zarif ve pastel renkli mobilyalar, bu odanın bir kadına ait olduğunu açıkça gösteriyordu. Duvarlarda aynı pastel renginde panolar vardı. Panolardan biri kımıldıyordu. Kapanmak üzereydi, Kapanıyordu. Bu bir gizli geçitti...

Pano kapanmadan yetişip o incecik aralığa parmaklarını geçirmek hiçbir insanın yapamayacağı bir işti. Fakat Arrakiler insan değillerdi. Banning kapıya varıp ta etrafa bir göz atmağa vakit buluncaya kadar, Somsei göz kamaştırıcı bir süratle panoya vardı. Kuvvetli parmaklarını henüz tamamıyla kapanmamış kapıya geçirdi ve bir hamlede kapıyı açtı. Her iki Arraki açılan geçitte kayboldular. Banning ayak seslerini duyuyordu.

Anide, korkunç bir kadın çığlığı dehlizin boşluğunu doldurdu. Dar geçidin duvarlarında titrek akislerle yayılarak dağıldı. Az sonra gizli geçidin ağzında Somsei belirdi. Kollarında Taranya’nın baygın vücudunu taşıyordu. Mahcup bir tavırla Banning'e baktı:

— Özür dilerim Hakanım, dedi. Canını almadık ama, insan dişileri umumiyetle bizi görünce sinirlerine hâkim olamıyorlar.

Baning gülerek başım salladı:

— Üzülme Somsei, dedi! Şimdi kendine gelir.

Uzandı ve Taranya'nın baygın vücudunu kendi kolları arasına aldı. Kalbi hızla çarpıyordu. İmparatoriçenin vücudunun sıcaklığını duyuyor, dolgun ve nemli dudaklarına atılmamak için kendini güç tutuyordu.

Taranya'nın başı biraz arkaya düşmüş, bembeyaz gerdanı açılmıştı. Kızıl saçları omuzlarına, kollarına dökülüyordu. Kapalı gözlerini örten kirpikleri sık ve uzundu. Banning âdeta kendinden geçmiş, bütün etrafmdakileri ve gayelerini unutmuştu. Güzel Taranya'yı göğsünde sıkmak, onu kolları arasında sarmak istiyordu.

Rolfun sesi, yakasından çekermiş gibi, onu hakikat âlemine getirdi:

— Haydi Kayla! Vakit geçirmeyelim. Daha yapılacak pek çok işlerimiz var.

Banning, Somsei'ye döndü:

— Kiyiş nerede?

— Gizli geçidin sonuna giderek bir tehlike olup olmadığını kontrol edecek. Neredeyse gelir.

Hakikaten biraz sonra gizli geçidin ağzında Kiyiş belirdi:

— Hiçbir şey yok burada, dedi. Buradan bir tehlike gelmez.

Rolf:

— Haydi gidelim Kayla, dedi. Arrakiler de gelsin. Onlara ihtiyacımız olacak.

VIII

FİRAR

Laboratuvar, Banning'in o ana kadar gördüğü tesislerin hiçbirine benzemiyordu. İri çapta muhtelif makineler, plâstik örtülerle kaplanmıştı. Ne maksat için kullanıldıklarını tahmin edemiyor, muğlak ve karışık şekillerini ancak tahmin edebiliyordu. Bu beyaz ve geniş laboratuvar, Banning'in üzerinde dinamolarla dolu temiz bir makine dairesi intibaı uyandırıyordu,

Rolf, Jonmor'u kenara çekmiş, alçak fakat sert, tehditkâr bir sesle bir şeyler söylüyordu. Jommor, çehresi tamamıyla ifadesiz, bir heykel gibi dinliyor, cevap vermiyordu. Horek, dışarıda arta kalmış muhafızları toparlayan asilere nezaret ediyordu. İki Arraki Banning'in yanmdaydılar. Oldukları yerde büzülmüşler, cin gibi gözleriyle etrafı kolluyorlar, herkesin dimağını okuyarak gelmesi

mümkün olan herhangi bir tehlikeyi, vukuundan evvel önlemeğe hazır bulunuyorlardı.

Taranya'da kendine gelmişti. Güzel yüzü hâlâ bembeyaz, iri mavi gözleri iki safir gibi parlaktı. Oturduğu koltukta başını Banning'e çevirmiş, sabit bir nazarla, yiyecekmiş gibi ona bakıyordu.

Rolf sözünü bitirince, Jommor kısacık bir tereddütten sonra:

— Demek maksadınız bu ha? dedi. Anlamalıydım.

Taranya hararetle söze karıştı:

— Hayır, dedi, kendinizi boş yere aldatmayın. Valkar'ınıza hafızasını asla iade etmeyeceğiz. İmparatorluğu altüst etmesine fırsat vermeyeceğiz.

Rolf hırçın bir tavırla:

— Hiçbir şey yapamayacaksınız, güzel İmparatoriçe! dedi.

Taranya'nın yanan bakışları Banning'ten ayrılmamıştı.

Bu sefer ona hitap ederek:

— Geçen teşebbüsünde de az daha muvaffak oluyordun, değil mi? dedi.

Babandan kalan bir iki ipucuyla buraya, bana geldin. Beni aldatarak arşivlerimizi karıştırdın, Varyoz'un yerini gösteren haritayı buldun ve benim halime gülerek gittin.

— Seni bırakıp gittim ha?

Bu sualdeki hayret gayet samimiydi. Böyle kadın bırakılır mıydı ulan? Bu, Valkar denen adamın damarlarındaki kan donmuş muydu ne?

Taranya devam etti:

— Maksadına erişmek için, bir erkeğin bir kadına karşı kullanabileceği en adî ve en eski bir usulü silâh olarak kullandın. Beni teshir edip kendine bağladın...

Jommor sözünü kesti:

— Taranya!..

Fakat Taranya oralı olmadı. Gözlerini Banning'ten ayırmadan devam etti:

—Fakat biraz geç kaldın, Kayla! Birazcık... Ve bu gecikme İmparatorluğu kurtardı, senin yakalanmana sebep oldu. Seni ele geçirdik ve Jommor hafızanı sildi. Hata etmişiz hafızanı değil, bizzat seni kâinatın sinesinden silmek lâzımmış.

— Fakat bunu yapmadınız.

— Hayır yapmadık. Yapamadık. Eski İmparatorluk Hakanlarının torununun anlayamayacağı bir his bu... Biz adam öldürmekten nefret ederiz. Sana sahte bir mazi verip, seni uzak bir diyara sürmekle kurtulacağımızı zannettik. Bu hata için kendimi asla affetmeyeceğim.

Rolf söze karıştı:

— Hem de onu o kadar iyi sakladınız ki, uzun seneler sonra ve çok müşkülâtla bulabildim.

Taranya yüzünü yavaş yavaş esmer, iri adama çevirdi:

— Evet. Onu buldun Rolf. Şimdi de hafızasını istiyorsun. Yarın da Varyoz'u ele geçireceksin.

Rolf içerlemeğe başlamıştı. Boşuna kaybedecek vakit yoktu. Taranya'ya küfredermiş gibi bir sesle:

— Evet! dedikten sonra Jommor'a döndü: bana bak Jommor, dedi, Kayla'ran hafızasını ancak sen iade edebilirsin ve bunu ister istemez yapacaksın. Yapmağa

mecbur olacaksın, çünkü Taranya’nın ölmesine rıza gösteremezsin.

— Böyle bir şey teklif edeceğinizi zaten biliyordum.

— Kararını ver, öyleyse!

Jommor İmparatoriçeye döndü. Omuzları çökmüş, başı öne eğilmişti. Sanki kısa zamanda uzun seneler yaşamış gibi, bir halsizlik, bir ihtiyarlık çökmüştü.

— Başka bir şey yapmama imkân var mı ki? dedi.

Banning'in kalbi heyecanla atmağa başladı:

— Ne kadar zaman sürer? diye sordu.

Jommor yavaş yavaş kalktı. Yüzü herhangi bir ifadeden mahrum, buz gibi bir sesle:

— Belki bir saat kadar, diye cevap verdi.

Taranya’nın gözleri büyüdü, sanki duyduklarına inanmıyordu. Birdenbire yerinden fırlayarak:

— Asla! diye haykırdı. Asla Jommor! Seni bundan menederim. Anlıyor musun? Menederim... Ne yapacaklarsa yapsınlar.

Somsei iri tırnaklı pençesini yavaşça İmparatoriçenin omuzuna dokundurdu. Kadın anî bir iç çekişiyle koltuğa çöktü. Dehşetle Arrakiye bakakaldı.

Somsei:

— Hakanım, dedi, bu kadının ağzı hiddet saçıyor, fakat kalbi ümitle dolu. İkisi de yalan söylüyorlar.

Rolf boğuk bir sesle ve dişlerini gıcırdatarak:

— Zaten Jommor'un bu kadar çabuk kabul etmesinden şüphelenmiştim, dedi. Belliydi bir dalavere düşündüğünüz.

Bir kadına, bir de Jommor'a baktı:

— Çıkarın baklayı ağzınızdan, diye bağırdı. Yalan söylemekle bir şey elde edemezsiniz. Arrakiler derhal farkına varır.

Taranya, yavaşça Somsei'den uzaklaştı. Fakat ağzını açmadı. Jommor yüzünde hâlâ ifadesiz bakışla, omuz silkti, Banning bu herifin soğukkanlılığına ve kendine hâkim oluşuna hayrandı.

Jommor:

Arraki iyi niyetli bir uşak, dedi. Fakat sahibinin gözüne girmek için hakikat

olmayan şeyler uyduruyor. Siz hafızanızı iade etmemi istemediniz mi? Ben de kabul ettim. Daha ne istiyorsunuz?

Banning'in aklına bir şey geldi. Kendi kendine:

— Bir saat! dedi. Belki de daha az,..

Taranya'ya doğru yürüdü:

— Bir saate kadar ne olacak? diye sordu. Ne bekliyorsunuz?

Taranya gözleri parlayarak mukabele etti:

— Hiçbir şey beklemiyorum. Ne bekleyecekmişim? Rica ederim saçmalama, bu iğrenç mahlûka da söyle bir daha bana sokulmasın.

Banning ısrar etti;

— Birisi gelecek. Birisini bekliyorsunuz. Hem herhalde tek başına gelmeyecek. Size yardımı dokunabilecek kadar kuvvet getirecek. Kim bu adam?

Somsei:

— Kadının dimağı kabardı, dedi. Bu sözler, kadının söylemek istemediği hakikatlerdir.

Banning hiddetini zaptedemedi. İmparatoriçeyi omuzlarından tutarak hiddetle sarstı:

— Cevap ver, kim gelecek?

— Bekle de görürsün!..

Jommor:

— Taranya diye bağırdı,

Somsei bir zafer çığlığı koyuverdi;

— Bir gemi düşünüyorlar!

Rolf küfrederek yerinden fırladı;

— Gayet tabii. Bizim yakalandığımızı öğrenince, impa ratorluğun diğer büyüklerine haber salıp toplantıya çağırdılar. Gelen de muhakkak A sınıfından, ağır ve seri bir kruvazördür. Kaptanı da uğursuz bir amiral olacak. Ne zamana kadar gelirler?

— Ne bileyim ben? Belki beş dakika, belki bir saat...

— Siz gene elimizde olacaksınız.

Doğru. Bana kalırsa enteresan bir durum olacak: biz sizin elinizde, siz onların...

— İşimize gelmez, dedi Banning. Rolf buradan sıvışıyoruz.

— Hayır Jommor hafızanızı yerine getirmeden hiçbir yere gidemeyiz.

— Jommor bu işi feza gemisinde yapar. Derhal gidiyoruz. Kiyiş, git Horek'e söyle harekete hazırlansınlar. Gelirken sekiz, on tane kuvvetli adam getir. Buradan taşınacak şeyler var. Jommor'un bu sevgili âletlerini götüreceğiz.

Jommor'a döndü:

— Hangi âletlerin gideceğini sen tespit et Jommor. bir şey unutmayasın demeyeceğim. Çünkü unutmazsın. En ufak bir hatanın İmparatoriçenin hayatına mal olacağını biliyorsun.

Jommor'un yüzü sarardı. Vaziyet vahamet kesbedince soğukkanlılığım kaybetmeğe başlamıştı. Endişeli gözlerle önce Somsei'yi, sonra Rolf'u ve Banning'i süzdü. Bu bakışta ölçülmez bir kin vardı. Nihayet Taranya'ya döndü:

— Bari onu götürmeyin, dedi. Yalvarırım.

— Onun başına, bizim başımıza gelenlerden daha fazla bir şey gelmeyecek. Kusura bakma Taranya, ama bu işi ben

böyle plânlamamıştım. Bu değişikliğe siz beni mecbur ettiniz.

Taranya dişlerinin arasından:

_ Ölmek bana vız gelir, dedi. Yeter ki ölmeden evvel senin can çekiştiğini göreyim.

Gülmesini henüz bitirmişti ki, birdenbire kapı açıldı.

Kiyiş içeriye dalarak:

_ Hakanım! diye bağırdı. Mor ateş'in radarı bir feza gemisinin yaklaştığını haber veriyor. Kaptan Behrent herkesin derhal gemiye dönmesini bildirdi.

Artık şüpheye mahal kalmamıştı. Banning, Taranya'ya baktı. Evvelce Valkar, Jommor, Taranya onun için sadece birer kelimeden ibaretti. O zaman aldırmıyordu. Ama şimdi, kendileriyle tanıştıktan sonra, vicdansız bir eşkiya gibi hareket etmek istemiyordu. Bilhassa güzel Taranya'ya karşı... Fakat elinden ne gelirdi? Kendi durumunu, hayatını kurtarmak için Taranya'ya ihtiyacı vardı. Taranya gemilerinde olursa, feza devriye halkaları arasından sağ salim geçebilirlerdi. Aksi

halde her şey bitmiş demekti. Kararını verdi:

— Kaptanlara haber verin! diye bağırdı. Kiyiş istediğim adamlar nerede?

— Buradalar Hakanım!

— Jommor acele et. Açıkgözlük etmeğe kalkma. Somsei, herifi kaçırma gözünden.

Pelerinini çıkararak Taranya'nın omuzlarına attı:

— Seni gemiye götüreyim.

Taranya durumun ümitsiz olduğunu anlamıştı. Hiç itiraz etmedi Banning'in hareketine mâni olmadı Başını kaldırarak vakur adımlarla onun yanında yürümeğe başladı. Sanki yapayalnızmış gibi yapıyor, Banning yokmuş gibi davranıyordu. Fakat genç adam, ellerinin altında kadının teninin için için yandığını, titrediğini hissediyordu.

Mor ateş'in yanma vardıkları zaman, Taranya'nın kolunu sıkıca yakalayarak feza gemisine bindirdi. Hava kompartımanının girişinde nöbet tutan Karan, Banning'i görünce:

— Kaptan Behrent sizi kaptan köprüsünde bekliyor, Valkar! dedi.

Sesi kısık ve hali endişeliydi. Banning, Taranya'yı iteleyerek bir kamaraya soktu. Kapısını kilitledi. Ayrıca bir emniyet tedbiri olmak üzere kapıya bir nöbetçi dikti. Kaptan köprüsüne çıktı.

Kaptan Behrent, her zamankinden daha ciddî, âdeta endişeli, kumanda odasını sağa sola arşınlıyordu. Haberciler birbiri üstüne mesajlar getiriyor, kumanda tabloları ve âletler başında bekleyen teknisyenler sabırsızlanıyorlardı.

Banning:

— Durum nasıl? diye sordu.

Behrent sağ elini havaya kaldırdı. Şiddetle sol elinin üzerine indirerek kumanda tablosuna yapıştırdı,

— Şimdi hemen kalksak bile, tam mikro - kuanto toplarının ağzına düşeriz. Nerede bunlar yahu? Niye gecikiyorlar? Oyun mu oynuyoruz zannediyorlar? Biraz daha gelmezlerse kapıları kapatıp, bas git diyor şeytan!..

Genç bir haberci koşarak geldi: Banning'e selâm vererek:

Rolf gemiye geldi, dedi. her şey yolunda gidiyor, esirle meşgul olacağını söylüyor.

— Güzel. Git söyle acele etsinler. İki dakika sonra...

Fakat sözünü bitiremedi. Radarcılardan gelen bir haberci, kan ter içinde kaptana koştu, kaptan mesajı okur okumaz sapsarı kesildi. Banning'e döndü:

— Seyir perdelerinden bakarsanız, gelen gemiyi artık gözle görebilirsiniz, dedi

— Gelsin varsın

— Fakat indikten iki dakika sonra, burada ne haltlar karıştırdığımızı anlayacaklar.

— İki dakika, gene de iki dakikadır. Acele edersek!

Ve zihninde tasarladığı plânı kısaca kaptana anlattı.

Behrent'in yüzünde bir ümit ışığı belirdi:

— Siz Valkar oldukça benim size itimadım var, dedi. Bu plânın muvaffak olması lâzım. Fakat biz aralarından sıyrılmcaya kadar bütün devriyeler harekete geçecekler.

— Devriyelerle karşılaştığımız zaman düşünürüz.

Banning dahili komuta şebekesine döndü:

— Bütün topçular savaş mevkiine! Makineler, harekete hazır ol!

Bu emri verirken bir taraftan da düşünüyordu:

— Ne demişti Behrent? «Siz Valkar oldukça...» demişti. Bu sözde acı bir istihza vardı. Siz Valkar oldukça! Ne Valkar'ı be? Ben sadece Nil Banning'im...

Evet! O sadece Nil Banning'ti. Ve savaşa hazırlanan bu feza devleri arasında kendisini haddini aşmış bir şımarık çocuğa benzetiyordu.

Kim Valkar be!

Rolf iri cüssesiyle yanlarına geldi. Yüzünde heyecanlı bir neşe vardı:

— Demek dövüşeceğiz, ha?

— Hayır. Sadece bizi takip etmelerine mâni olacağız. Jommor nerede?

— Bir kamaraya hapsettirdim. Âletleri de başka bir kamaraya kilitledim.

Rolf'un arkasından Somsei de gelmişti:

— Yanlış makine getirmedi Hakanım, dedi. Zihninden okudum. Aldatmadı sizi.

— İnşallah makinesini kullanmağa fırsat verecek kadar yaşarız.

Seyir perdelerinden semayı tetkik ediyordu. Behrent te yanındaydı. Gemide birdenbire bir sükût oldu. .Bütün personel özel mevkilerinde, nefes bile almadan hareket emrini bekliyorlardı. Sadece manyetik sahayı vücuda getiren jeneratörlerin derin ve boğuk gürültüsü duyuluyordu.

Semada, yıldızlar arasında bir karaltı belirdi. Akıllara durgunluk verecek bir çabuklukla büyüdü, muazzam bir hacim uzandı ve gökten üzerlerine düşen bir gök taşı gibi yaklaştı, Sonra, biraz yavaşladı ve Mor ateş'i sarsacak kadar şiddetli bir hava cereyanı husule getirerek yüz metre kadar ileriye indi.

Behrent bütün mürettebatı elektriklendiren bir sesle:

— Fayrap! diye bağırdı.

Daha öteki kruvazörün hareketi tamamıyla nihayetlenmeden, bir kurşun gibi fırladılar. Behrent ve Banning seyir

perdesinden zemini tetkik ediyorlardı. Saray ve kruvazör birdenbire küçülüverdi.

Behrent'in anî bir kumandası duyuldu:

— Ateş!

Mor ateş'in dört küçük topu birden ateş etti. Saray, feza limanı ve henüz inen geminin balık biçimindeki silueti birdenbire parlayan göz kamaştırıcı bir alevle aydınlandı. İkinci bir alev birinciyi takip etti. Yerdeki gemi şiddetli bir infilakla berhava oldu. Fakat Mor ateş'tekiler bu infilâkı duymadılar. Hattâ birinci parlamadan sonra, İkincisini ancak bir kibrit alevi gibi gördüler. Feza gemisinin muazzam süratiyle, saray ve civarı, yakındaki şehir birdenbire küçülmüş hattâ seyyarenin kendisi bile, karanlıkta kalan kısmı gözden silinip, gittikçe ufalan bir ay haline gelmişti,

Rolf, coşkun bir sevinçle:

— Tamam! diye bağırdı. Simdi bizi takip etmelerine imkân yok artık.

Mor ateş, seyyarenin gölgesini teşkil eden karanlık boyunca son süratle ilerlerken, radyo dairesindeki feza üstü

cihazının operatörü, heyecanlı bir sesle neşriyat yapıyordu:

— On sekizinci çıkış pasajını açın! On sekizinci çıkış pasajını açın! Müstacel özel vazifeyle çıkıyorum. On sekizinci çıkış pasajını açın!..

Gölge hunisinden dışarı çıktıkları zaman Rigal'in mavi hayali ufku tutuşturdu. Mor ateş kruvazörü dehşetli bir süratle mavi güneşten uzaklaşırken, Rigal yavaş yavaş küçülüyor ve fezayı değişmez nirengi noktaları gibi dolduran yıldızlar uzaktakiler sabit kalıyor gibi, yer değiştirir görünüyorlardı.

Rolf, heyecanını yenemeyerek Banning'in omuzuna vurdu:

— Başardık be! Hem de Taranya'yı, İmparatoriçenin ta kendisini de kaçırarak sıvıştık. Göstereceğiz onlara Eski İmparatorluğun yeniden dirildiğini!

Somsei, Banning'e yaklaşarak, yavaşça:

— Kaptan halinden memnun değil, diye fısıldadı.

Radyo dairesinden dönmekte olan kaptanın yüzünde hakikaten neşeden eser

yoktu.

— Zaferi tesit etmek için vakit biraz erkendir zannederim, dedi.

Ve Rolf'a döndü:

— Acele etme Rolf Alarm işareti verildi ve dış devriye halkaları, bizi radarla tespit edip, yolumuzu kesmek üzere harekete geçtiler.

— Ne olmuş yani? Yarıp aralarından geçeriz. Devriye gemileri hafif kruvazörlerden ibarettir.

Banning:

— Durun, dedi, bizim toplarımızın menzili daha uzun. Önümüze bir ateş barajı kurarsak, onlar mukabil ateşe geçmeden yolumuzdan uzaklaşmak mecburiyetinde kalırlar.

— Belli olmaz!

Fakat Behrent bu fikrin mantıki olduğunu kabul ediyordu. Hiç olmazsa tecrübeye değerdi.

— Henüz, niçin bizi yakalamaları icap ettiğini bilmiyorlar. Belki...

Sözünü tamamlamadı. Dahilî şebekeye eğilerek:

— Toplar ateşe hazır! emrini verdi.

Biraz sonra Kaptan Behrent batarya kumandanlarına plânı kısaca izah ettikten sonra devamlı ateş emrini verdi

Büyük toplar ilk salvoyu salıverdikleri zaman, gemi ancak hafif bir titreme yaptı. Sonra bu titreme de kesildi. Zira toplar herhangi bir mermi veya emsali bir cisim atmadıkları için geri tepme husule getirmiyorlar. Sadece mikro - kuantum enerji birimlerini açığa çıkartmaktan ibaret olan atomik bir reaksiyon husule getiriyorlardı, Feza gemisinin ilk titremesi de, ölçülemeyecek kadar kudretli enerjiler doğuran atomik reaktörlerin vücuda getirdikleri alanın, gemiyi ihata eden manyetik alana tesirinin neticeyiydi.

Banning, gidiş istikametinde, bir yarım küre şeklinde ufuklarını saran anî parlamalardan, ateş çemberinin gayet müessir bir baraj teşkil ettiğini görebiliyordu. Gemi ilerledikçe, her biri feza içinde muazzam bir hacim kaplayan fakat çok uzakta bulundukları için ancak iri bir kıvılcım gibi görülebilen bu parlamalar

yanıp sönerek geminin süratine ayak uyduruyordu.
Gemi kendi atışının kasıp kavurduğu sahaya vardığı zaman, mikro - kuantum şuaları o sahada dağılmış bulunuyor ve Mor ateş tehlikesizce ilerliyordu.

Şua barajının dışında kalmağa mecbur olan devriye gemilerinin atış menzili Mor ateş'inkinden az olduğu için, ne ateş edebiliyorlar ne de barajı aşıp taarruz edebiliyorlardı.

Radar dairesi, dahilî muhabere şebekesinden kaptan bir mesaj bildirdi:

«Devriyeler geri çekiliyor. İki parsellik bir mesafe boyunca yolumuz tamamen açıktır.»

Rolf, coşkun bir sevinçle kükredi:

— Atlattık! Atlattık herifleri! Yaşasın Valkar!

Fakat radar dairesinin mesajı devam ediyordu:

«... fakat 114 derecelik bir zaviyeden yaklaşan ağır birlikler var, bunlar tamamen A sınıfı ağır kruvazörlerden, feza savaş

gemilerinden, feza muhriplerinden müteşekkil.»

Kaptan köprüsüne derin bir sessizlik yayıldı.

Kimsenin ağzını bıçak açmıyordu. Behrent ümitsiz ve acı bir tebessümle:

_ Bu sefer, resmen hapı yuttuk! dedi. İmparatorluğun savaş güçlerine mensup herhangi bir gemi alarm bildirmiş olacak. İstikamet değiştirip bize taarruza geçiyorlar. Onları ne süratimizle atlatabiliriz, ne de uzun ateş menzilimizden istifade edebiliriz. Çünkü, şimdi onların gemileri de bizimkinin kudretinde ve sayıca bizden kat kat üstündürler En aşağı bire karşı yüz Evet! Hapı yutmuşlardı. Teşebbüse geçtiklerinden beri onlara gülen talih şimdi yüz çevirmiş ve karşılarına, sağ salim aşamayacakları bir mania çıkarmıştı. Kimsenin ağzını bıçak açmıyordu.

İçinde bulundukları fezada, milyonlarca güneşin ölçülmez aralıklarla kaybolarak ancak parlak noktalar halinde görülebildiği bu uçsuz bucaksız feza boşluklarında, bu fezaya nispeten namütenahi bir hacim işgal

eden metal ve plâstik külçesinden ibaret olan Mor ateş inanılmayacak bir süratle ilerliyordu. Cüssece kendisinden daha büyük olmayan diğer bir sürü feza gemisi, gene sonsuz küçüklükte metal ve plâstik külçeleri halinde ona yaklaşıyorlardı.

Şimdilik çok uzak mesafelerde anî kıvılcımlar yaratan savaş gücünün atışı az sonra menzil dahiline girecek ve bu kıvılcımlar büyüyerek küçük bir seyyareyi içine alacak kadar genişlik kazanacaktı.

O zaman Mor ateş'in ve geminin içindekilerin kurtulması ancak bir mucize sayesinde mümkün olabilecekti. Böyle bir mucize mümkün müydü? Bu mucizeyi kim başarabilirdi ki?

Kayla Valkar mı? Belki.

Nil Banning mi?

Asla!..

IX

MAZİDEN GELEN SESLER

Banning'in aklına bir kurtuluş çaresi gelmişti.

Yegâne kozumuz Taranya'dır, dedi. Bizi bu hengâmeden ancak o kurtarabilir.

— Taranya’nın bizimle beraber olduğuna savaş gücü komutanını inandırabilirsek. Somsei! Taranya ile Jommor'u getirin buraya...

Rolf'un bu sözlerine Banning müdahale etti:

— Hayır! Hayır! Dursun. Bekleyin biraz. Somsei! Sen ve Kiyiş bu işe karışmayın. Kadıncağız sizi görünce şeytan görmüş gibi oluyor. Onu böyle korkutursak işler büsbütün tersine gidebilir. Onu ben getireceğim.

Kaptan köprüsünden alelacele çıkarak Taranya İle Jommor'un hapsedildikleri

kamaraya gitti. Muhafızlara kapıyı açmalarım söyleyerek bekledi.

Önce Taranya çıktı.

Hemen arkasından Jommor takip etti, İmparatoriçe yorgun görünüyordu. Gözlerinin altı biraz morlaşmış, dudaklarının kenarları bedbin bir şekilde aşağı burkulmuştu. Fakat tavırları hâlâ vakarını muhafaza ediyor, yürürken başını dik tutuyordu.

Taranya, Banning'in ihtiyaten elinde bulundurduğu Serebro - şok tabancasını görünce, dudaklarındı müttehit bir tebessüm belirdi,

Banning hiç aldırmadı:

— Öyle, öyle! dedi. Gayet tabii ihtiyatlı davranıyorum Siz bu işin ehemmiyetini kavrayamadmız galiba. Hele şöyle bir önüme düşün.

— Nereye götürüyorsun bizi?

— Acele etme. Görürsün, Sen yürümene bak.

İmparatoriçe böyle hitap edilmeğe alışmamıştı. Fakat Taranya'nın çehresinde

beliren hayret ve hiddet Banning'in hoşuna gidiyordu.

Güzel İmparatoriçe, kıvrak vücudunun boyu dolgun kalçalarıyla önünde yürürken gözlerini onun vücudundan ayıramıyordu.

Kaptan köprüsüne vardıkları zaman Jommor önden girdi. Onun arkasından yürüyen Taranya, kapının tam eliğinde sendelermiş gibi oldu ve vücudunu bütün ağırlığıyla Banning'e dayandı.

Bu bir kaza değildi. Fakat Banning hakikati ilk anda kavrayamadı.

Ancak neden sonra, Taranya kollarına sarılıp

— Jommor! Tabanca diye bağırdığı zaman işin ne olduğunu anlayabildi

Hâdise o kadar çabuk oldu ki, kaptan köprüsündekilerde ne olduğunu pek anlayamadılar,

Arrakilere gelince, Banning'in emri üzerine, ortadan kaybolmuşlardı.

Ve böylece Banning, gafil avlanmıştı, fakat Jommor sanki bir ihtar bekliyormuş gibi, derhal döndü ve atıldı.

Banning bütün bunları müşahede ederken, behemehal harekete geçmesi icap eden saniyenin onda biri kadar kısa bir zamanda, kararını verdi. Tabancayı kullanmasına imkân yoktu. Taranya’nın var kuvvetiyle abandığı kollarını, İmparatoriçe ile beraber kaldırdı.

Ayakları yerden kesilen Taranya'yı bir çuval atarmış gibi Jommor'un üzerine savurdu.

Bütün ümidi, Jommor'un sevdiği kadının düşerek bir yerini incitmesine mahal vermemek için onu yakalamasında idi...

Hakikaten de öyle oldu.

Jommor bir an bile tereddüt etmedi. İlk tasavvurundan tamamen vazgeçerek Taranya'yı havada yakaladı.

Bu esnada sürprizin bütün avantajı kaybolmuş Banning tabancasını doğrultarak onlara çevirmişti.

— Doğrusu, cesaretine hayranım Taranya, dedi.Fakat bir daha böyle delice işlere teşebbüs etmemeni temenni ve tavsiye ederim. Nene lâzım? Tehlikeli bir oyun bu... Olurda başın derde girer.

Her ikisi de zehirli bir yılan, iğrenç bir mahlûk görmüş gibi ona bakıyorlardı. Bu bakışta ona karşı besledikleri kin açıkça okunuyordu. Fakat Banning esirlerinin bu teşebbüsünü haksız görmüyor, onlara kızmıyordu.

Halbuki onlara kızmak istiyordu. Onlara kızabilmeyi tercih ederdi. Böyle bir his, işleri ilerisi için çok iyi hallederdi

Kapının önünde vuku bulan bu anî ve kısa hâdise, diğerlerinin de nazarı dikkatini çekmiş, fakat ancak her şey olup bittikten sonra harekete geçmek imkânını bulabilmişlerdi

Rolf fırlayarak o tarafa koştu. Esmer yüzü zaptedemediği bir hiddetle buruşmuştu.

— Dikkat et Kayla Bu kalleşlere güven olmaz. Bir de küçük hanım korkar diye Arrakileri yanma sokmak islemiyorsun. Aldın mı mükâfatını?

Banning başını salladı:

— Evet! Korkar diye, Arrakileri yanma sokmuyorum. Fakat galiba bu karardan vazgeçmek mecburiyetinde kalacağım.

Derhal Arrakilerin yanına gelmesini emretti Sonra imparatoriçeye döndü:

— Eğer onları mecbur etmezseniz size dokunmazlar, dedi.

Behrent, henüz yerinden kımıldamamış, esas seyir perdesinin başından ayrılmamıştı. Fakat nihayet o da yanlarına gelerek:

— Acele edin, diye ikaz etti. Savaş gücünün kruvazörleri menzil dahiline girmek üzere. Daha şimdiden teslim olmamızı istediler bile.

Taranya'nın yüzü birdenbire aydınlandı.

Banning çok sert bir sesle:

— Anlayamadm galiba Taranya, dedi. Savaş gücü bize ateş açmayacak. Çünkü sen radyo dairesine gidip bunu onlardan bizzat isteyeceksin. Gemide sen bulunduğun için onlar da bombardımandan vazgeçecek, yolumuza mâni olmayacaklar.

— Katiyen!

Banning, Jommor'a döndü:

— Jommor, imparatoriçeyi ikna etmelisin. Bu teklif onunda menfaati icabıdır. Reddedemez.

Jommor:

— Onu öldürmeğe cesaret edemezsiniz, diye cevap verdi

— Ben mi? Doğru, bu hususta haklısın. Ben onu öldürtemem, fakaaat... Ya ötekiler?

Rolf dişlerini gıcırdatarak:

— Evet! diye parladı. Ya ben?

Jommor yumuşamağa başlamıştı. Taranya parladı:

— Hayır Jommor! Böyle bir şey yapmayacağım.

Sonradan Jommor da imparatoriçenin hattı hareketine uydu ve her zamanki metin ve iradeli tavrını tıkmarak dişlerini sıktı.

Arka taraflarındaki seyir perdeleri birdenbire, yıldızların ışıklarını soluk bırakan parlamalarla aydınlandı.

Sanki sema mücessem bir duvar gibi baştan başa tutuşuyordu. İmparatorluğun savaş gücü kruvazörleri ve diğer savaş gemileri ateşe başlamışlardı. Kaptan Behrent:

— Menzil tespiti yapıyorlar, dedi. Şimdi topyekûn taarruza geçecekler. Biz savaşabiliriz, fakat bu gayri müsavi şartlar içinde mahvolmamız muhakkaktır.

— Taranya durduracak onları. Radyo dairesine bir mesaj gönderin İmparatoriçenin tebliğini neşre başlasın.

Banning'in bu emri üzerine Somsei bir hamlede gözden kayboldu. Emri radyo dairesine bildirdikten sonra hemen döndü. Halbuki bu emri dahilî muhabere sistemi ile radyo dairesine ulaştırabilirlerdi. Emrin böyle ağızdan gönderilmiş olması kimsenin dikkatini çekmedi

Banning Taranya'nın koluna yapıştı:

— Nazlanma Taranya, dedi. Şu gemilere bir şeyler söyle, Bize çok asılmasınlar. Yoksa imparatoriçeleri de bizimle beraber güme gidecek. Sen durumu münasip bir lisanla anlatıver.

Taranya bir kahkaha attı, halinden ve durumdan çok memnun görünüyordu.

— Hayır Kayla! dedi. Sonunuz tahmin ettiğin gibi olmayacak, Böyle fezada bir savaş sonunda kahramanca ölmeyeceksiniz, teslim olunacak, şerefsizce idam edileceksiniz,

Banning, Jommor'a döndü:

— Ahbap! dedi Biraz da sen dil dök de, İmparatoriçeyi ikna etmeğe çalış. Kendisine anlat ki, biz ölmeden evvel bu gemide siftahı o yapacak ve öbür dünyanın yolunu gösterecek bize.

Seyir perdeleri semayı kaplayan korkunç parlamalarla tekrar tutuştu. Fakat bu seferki parlamalar eskisinden çok daha yakındı. O kadar yakındı ki, sanki Mor ateş'in etrafında semanın tamamı alevleniyordu

Jommor:

— Taranya... diye başladı.

Fakat imparatoriçe dinlemedi. Sözünü keserek:

— Anlamıyor musun Jommor, dedi, budalalar mağlûp olduklarını kabul ediyorlar. İşi blöfle yürütmeğe çalışıyorlar. Beni bu tebligatı yapmağa icbar edemeyeceklerini biliyorlar.

Seyir perdelerini yakından tetkik eden Behreni, hayretle haykırdı:

— Savaş gücü süratini kesti, geri kaldı. Bizi takip ediyorlar ama, artık ateş etmiyorlar.

Taranya:

— Yalan! Yalan! diye haykırdı. Neden sanki? Neden kessinler ateşi?

Kahkaha atmak sırası Banning'e gelmişti:

— Sağ ol! Taranya, az daha başaramayacaktık bu işi. Ama gene de başardık. İmparatoriçenin aramızda olduğunu öğrendikten sonra artık bombardımana teşebbüs etmezler. Olur mu ya? Değil mi? Kendi imparatoriçelerini kendi toplarıyla mı öldürecekler?

Jommor hayretler içindeydi:

— Fakat Taranya’nın burada olduğunu biliyorlar mı ki?

— Nasıl bilmezler yahu! Baktım ki sayın İmparatoriçe bu işi gönül rızasıyla yapmayacaklar. Somsei ile haber gönderip, kaptan köprüsü dahilî muhabere mikrofonunu, ana radyo cihazının neşir tertibatına bağlattım. Burada konuşulanların hepsini savaş gücünün bütün gemileri duydular. Gayet tabii Taranya ile Jommor'un sesini de hemen tanıdılar.

Sözlerini bitirdikten sonra yeniden bir kahkaha attı.

Taranya ve Jommor hırslarını güç zaptedebiliyorlardı, fakat ikisi de hiçbir şey söylemediler. Sadece kin dolu nazarlarla yiyecekmiş gibi Banning'e baktılar.

Genç adam, elindeki silâhla kaptan köprüsünün kapısını işaret ederek:

— Artık kamaralarınıza avdet edebilirsiniz, dedi. Lâkin ben sizin yerinizde olsam deminki gibi açıkgöz davranmağa kalkışmam. Ne olur, ne olmaz, belki bir kaza çıkı verir. İyisi mi...

Kamarasına girip de kapı arkasından kilitleninceye kadar İmparatoriçe ağzını açıp tek bir kelime söylemedi fakat bitişik kamaraya kapattıkları Jommor. Banning ve Rolf'la yalnız kalınca:

— Seninle anlaşabiliriz Kayla, dedi. Taranya'yı serbest bırak, bir feza tahlisiye gemisiyle savaş gücüne gönder, buna mukabil hafızanı iade etmeyi kabul ederim.

— Beyhude yere kendini üzme Jommor. Böyle bir teklifi kabul edeceğimi zannediyor musun?

Jommor ısrar etti:

— Rolf a sorabilirsiniz. Ben sözümün eriyim. Bir şeyi vaad ettim mi, yaparım.

— Bu sözüne başka şerait altında inanırdım Jommor, fakat bu durumda imkân yok! Taranya'yı serbest bırakırsam verdiğin sözü tutacağını zannetmiyorum,çünkü işin içindeVaryoz var. Onu elde etmeme mani olmak için yalan bile söyleyebilirsin.

Jommor cevap vermedi fakat ters ters Banning'e bakmasından, ona her an biraz daha fazla içerlediği kolayca anlaşılıyordu.

Rolf:

— Daha vaktin var Jommor, diye ilâve etti. Sıkma kendini. Düşün, taşın biraz. Fakat şuna emin ol ki yakında istediğimizi yapacaksın. Hem de memnuniyetle...

— Pek eminsin.

— Evet; eminim... Buna sebep de gittiğimiz yerin hususiyeti. Pek merak edersen çıtlatıvereyim: Signüs Nebula'sına gidiyoruz, hem de ta içine kadar gireceğiz.

Signüs Nebula'smm, Banning için herhangi bir mana ifade eyitmemesine mukabil, Jommor için çok derin manalar

ifade ettiği aşikârdı. Yüzü birdenbire sarardı.

— Galaksi'nin en tehlikeli astronomik bulutu içine gireceğiz, öyle mi? Delirdiniz mi siz?

—Bilâkis. Delilikle hiçbir alâkamız yok. Ne yaptığımızı pekâlâ biliyoruz.

— Demek, Varyoz Signüs Nebula'smda;

— Hele şükür, nihayet akim erdi. Varyoz, Galaksi'nin en tehlikeli mıntıkası, Signüs Nebula'sı denen gayya kuyusunda bir dünyada. Hangi dünya üzerinde olduğunu ben şahsen bilmiyorum. Zaten bilsem bile bir feza gemisini bu ölüm bulutu içinden geçirip o dünyaya ulaştırmam. Denesem, daha ilk anlarda Mor ateş bir yanardağın lâv yağmuruna tutulmuş bir kuş gibi mahvolur. Fakat aramızda gemiyi oraya götürebilecek biri var. Biri var ki...

Jommor'un gözeri Banning'e kaydı ve Rolf'un sözünü keserek:

— Valkar götürebilir demek istiyorsun değil mi? dedi.

— Evet. Valkar götürebilir. Gayet tabii, bu işi nasıl yapacağını henüz hatırlamıyor. Şimdi denese o belki Mor ateş'i benim götüreceğim yere kadar da götüremez. Fakat bir kere hafızasını elde etti mi, artık hepimiz müsterih olabiliriz. Siz den ben de, Taranya'dan da...

Jommor bir an hayretten dona kaldı.

Kısa bir müddet sessizlikten sonra kendini toparladığı zaman öyle galiz bir küfür savurdu ki, Banning az daha herifin üzerine atılıp tepeleyecekti.

Rolf genç adamı tutarak:

— Üzme kendini bu kadar Kayla. Gel sana dinlendirici bir içki vereyim de biraz kendine gel.

Her ikisi birlikte Banning'in dairesine gittiler. Rolf, söylediği gibi bir kadeh içki hazırlayarak Banning'e uzattı. Genç adam, buruk fakat lezzetli bir şey olan içkiyi içerken kendi istikbalini, Taranya'yı Signüs Nebula'sı dedikleri o menhus ve korkunç ölüm bulutunu düşünüyordu. Bardaktaki içkiyi bitirir bitirmez başı ağırlaştı. Ne

olduğunu kendi dahi anlayamadan derin bir uykuya daldı.

Daldığı bir uyku değil, korkunç bir kâbustu.

İki adamdı.

Fakat öyle, kendisini iki ayrı şahsiyet zanneden, bölünmüş şahsiyetli ruh hastaları gibi değil. Ayrı ruh ve aynı bedende birbirinden ayrı iki kişi...

O, bunların her ikisi birdendi.

Biri gri kaşe elbiseli,koyu yeşil kravatı ve iyi taranmış saçlarıyla Nil Banning,.. Öteki vahşî bakışlı, kükreyen bir arslan gibi korkunç kahkahalar savurarak gittikçe kabaran büyüyen, acayip kıyafetli, savaşçı Kayla Valkar...

Ve Kayla Valkar büyüyor, büyüyor... Muazzam bir cesamete sahip oluyor. Aksine Nil Banning kendi hacminin içine göçerek küçülüyor, küçülüyor...

Bir dev cüssesine varan Kayla Valkar'ın avucunda Nil Banning kaçmağa çalışan, küçücük, zavallı bir tahtakurusu gibi. Göğsünde tahammül edilmez bir korkunun acısını duyuyor. Koşuyor, koşuyor... fakat

devin avucu koca bir ova kadar büyük ve derisinin kırışıklıkları derin uçurumlar gibi.

Koşuyor, düşe kalka yuvarlanıp ellerinin üzerinde sürünüyor, kalkmağa çalışıyor. Valkar'ın korkunç yüzü, dehşet saçan nefesi ensesini okşuyor... Bütün tüyleri diken diken oluyor.

Banning uyandığı zaman ter içindeydi, fakat bu korkunç kâbustan kurtulduğuna memnundu. Somsei başucunda bir heykel gibi hareketsiz, onu bekliyordu. Banning uyanır uyanmaz sordu:

— Çoktan beri mi uyuyorum?

— Evet Hakanım. Çok uzun zamandan beri uyuyorsunuz. Bunu Rolf yaptı. İçtiğiniz içkiye bir ilâç katarak uyuttu sizi

Banning hiddetle doğruldu:

— Demek hain bana uyku ilâcı verdi ha! Gösteririm ben ona...

— Sizin iyiliğiniz için Hakanım. İstirahate ihtiyacınız vardı. Çünkü şimdi, her şey halledilinceye kadar size istirahat yok artık.

Arraki'nin sesinin garip bir tonu vardı. Bu, Banning'in vücudunda ürpermeler

doğuruyordu.

— Somsei, dedi, siz Arrakilerde insanlara bahşedilmemiş kabiliyetler var. Bunların arasında istikbali okumak kabiliyeti de var mı? Yarının nasıl olacağını, iyi şeyler mi, kötü şeyler mi getireceğini kestirebilir misin?

Arraki başını salladı:

— Ne sizden, ne de Rolf'tan fazla göremem şu zaman duvarının ötesini. Fakat bazen o duvarı teşkil eden taşların arasından, belki...

Sustu. Kelimeleri ararmış gibi bir an tereddüt etti.

— bazen biz de insanlar gibi bir rüya âlemine dalarız. Fakat bunun bir rüyadan başka bir şey olduğunu zannetmiyorum.

— Söyle bana Somsei! Söyle... Duvar taşlarının arasından, öte tarafta ne gördün?

— Bütün feza tutuşmuştu sanki... Her tarafımızı bir ateş çemberi almıştı... Göz alabildiğine...

— Bunun ne demek olduğunu anlayabiliyor musun Somsei?

— Hayır Hakanım! Fakat şüphesiz zamanın kendisi bunu bize öğretecek, tefsir edecek... Şimdi sizi kaptan köprüsünde bekliyorlar Hakanım...

Banning kaptan köprüsüne çıktığı zaman neşesizdi. Kaptan Behrent ve Rolf oradaydılar. Her ikisinin de halinde bir perişanlık vardı. Sanki bir haftadan beri uyku uyumamışlar gibi, her ikisinin de gözlerinin altı kararmıştı.

Banning'in girdiğini duyunca ikisi de döndüler. Rolf bir baş işaretiyle Banning'i yanma çağırdı.

Kaptanla Rolfun tetkik etmekte oldukları seyir penceresinin önüne gelince, Banning gördüklerine inanamadı. Geminin gittiği istikamette, bütün fezayı kaplayan ışıklı bir bulut süratle yaklaşıyordu.

Pırıl pırıl yanan muazzam güneşler, kızıl, altın rengi, şerare mavisi, erimiş zümrüt ve nar beyazı renklerin hepsine bürünmüş bu sayısız güneşlerin arasındaki feza boşluğunu dolduran parlak lifler halinde tutuşmuş ince gazlar; ötede beride korkunç ve karanlık lekeler yaratan kesif kozmik toz

bulutları ve bütün bu cehennem manzarasını çerçeveleyen zifiri nefti bir yokluk, sanki ışığı masseden, güneşi emen müthiş ve mutlak bir karanlık...

Rolf sakin bir sesle:

— Yanılmıyorsam, dedi, Arz üzerinde bu nebulayı, umumî şeklinin Amerika kıtasını hatırlatmasından ötürü Amerika Nebula'sı da diyorlardı. Bu isim burada insana ne kadar garip geliyor değil mi?

Banning kendi kendine:

— Burada, bu cehennemin ağzında olacağıma, keşke hâlâ orada, Amerika'da bulunsaydım, diye düşündü.

Behrent te gözlerini karşısındaki manzaradan ayıramıyordu. Fakat onun ruhunu dolduran hisler, doyulmaz güzelliğin, tahammül edilmez dehşetin karşısında duyulan hayret, küçüklük ve aciz değil, aşılması lâzım gelen bir mânianm karşısında duyulan hırsa yakındı...

Yalnız o, bu mâniayı aşamayacağını da biliyordu.

— Bir yıldız fırtınası, dedi. Kükreyerek birbirine hücum eden silâhşor güneşler,

çılgın dünyalar, zıvanadan çıkmış seyyareler... Hepsi birbirleriyle vuruşarak, çarpışarak, karmakarışık ve ebedî bir ana baba günü yaşıyorlar... Galaksinin en vahşî, en dehşetli Nebula'sı bu...

ValkarTar da, Varyoz'u saklayacak yer bulamamışlar...

Rolf da, Behrent ile aynı fikirdeydi:

— Başka saklayacak yer bulamamışlar da buraya saklamışlar...

Hedefin yakınlığı, hırsını arttırmış, sesini daha fazla sertleştirmiş bir çelik sertliği vermişti.

Halbuki bu manzara, Banning'in gözünde, ValkarTarm meçhul silâhını daha müthiş daha erişilmez yapıyordu. Bu kâbus dünyası içinde inşa edilerek saklanan bu muamma silâh ne olabilirdi?

Bütün Galaksi'nin ürkerek alçak sesle andığı ve doksan bin sene sonra bile dehşetinden kurtulamadığı bu amansız silâh, bu Varyoz dedikleri şey nelere muktedirdi acaba?

Somsei'nin:

«Bütün feza tutuşmuştu sanki... Bir alev çemberi almıştı etrafımızı...» dediğini hatırladı.

Sadık Arraki, son süratle üzerine atıldıkları bu korkunç kâbus bulutundan mı bahsetmek istemişti acaba?

Rolf, madenî bir sertlikle öten sesiyle devam ediyordu:

— Evet, burada Varyoz,.. Bu hengâmenin içinde. Ve gidip onu, saklandığı yerden alacağız. Bu işi Valkar sayesinde başaracağız.

Banning yüreği gittikçe yufkalaşarak:

— Gidip, Jommor'la bir kere daha görüşsek! dedi.

Her ikisi kaptan köşkünden uzaklaştılar. Fakat koridorlarda ilerlerken Banning bu işin mantıksızlığını düşünüyor, ister Nil Banning, ister Kayla Valkar olsun kendisinin bir feza gemisini bu kozmik dehşetin arasından geçirmesine asla imkân göremiyordu.

Jommor'un kamarasına girdikleri zaman herifi gene aynı kin, aynı hiddet içersinde buldular. Bununla beraber halinde ufak bir

değişiklik de vardı. Sanki Jommor nihayet durumun ümitsizliğini anlamağa başlıyor, yavaş yavaş boyun eğmeğe hazırlanıyordu.

Rolf, hiçbir şey söylemeden, kamaradaki seyir perdesinin düğmesine dokundu. Birdenbire aydınlanan perdede, fezanın galeyana gelmiş güneşleri kızgın rakslarına devam ettiler.

Jommor yumuşak bir sesle:

— Bu numaraları bırak artık Rolf! dedi. Biliyorum Nebula'ya yaklaştığımızı. Ben de gördüm.

— Numara filân yapmıyorum Jommor. Ben incelik filân bilmem. Kazık gibi adamımdır... Karşımda hedefimi gördüm mü, boğa gibi salarım üstüne... Tanırsın beni... Nebula'ya gireceğiz dedim mi, gireceğiz demektir. Bunun numarası filân yok. Sen bunu böylece kafanın içine yerleştir bakalım.

Jommor Banning'e döndü:

— İstediğinizi yaparsam, Taranya ile beni derhal serbest bırakacak mısınız?

— Yooo! Derhal değil tabii. Şu mel'un savaş gemileri peşimizde... Sizi salıverdik

mi, herifler serçenin üzerine çullanan atmaca gibi saldıracak üstümüze. Sizi ancak Nebula'dan çıktıktan sonra serbest bırakabiliriz.

Jommor hala dikkatle Banning'e bakıyordu:

— İstemiyor zaten! dedi. Korkuyor...

Banning'in bütün kanı tepesine fırladı:

— Kim korkuyor bet Haydi Sen çabuk işine bak! Vaktimiz kalmadı...

— Pekâlâ, Taranya'nın hatırı için yapacağım. Fakat işler aksi gider de büsbütün aklını kaybedersen karışmam.

Rolf, bir hamlede Jommor'un yakasına yapıştı. Olduğu gibi havaya kaldırarak, yüzünü yüzüne yaklaştırdı.

— Bana bak Jommor dedi. İnsanların beyinleriyle oynayıp birçok marifetler yaptığını herkes biliyor. Fakat dikkat et... Bugün yapacağın şey, öyle her zaman yaptığına benzemez. Sana yemin ederim, ya Valkar bütün hafızası ve bütün dimağ faaliyetleri sapasağlam olarak elinden çıkar, yahut ta yemin ederim ki seni de, Taranya'yı da canlı canlı tırnaklarımla parçalarım.

— Pekâlâ! Fakat bahsettiğin dimağ faaliyetleri hakkında benim bildiğimin binde birini bilmezsin. Ukalalık edersin. Bu iş tehlikelidir diyorum sana...

Sonra kalktı...

Hali tavrı değişmişti. Siyasî adam tamamıyla kaybolmuş, yerini o muvazeneli ve sakin bilgin âlim almıştı.

Gereken âletleri istedi. Makinelerin çalışması için muhtaç olduğu elektrik kuvvetini tespit etti.

Bu âletler oldukça basit görünüyordu. Asıl cihazın haricî görünüşüne bakılırsa insan binlerce senelik mesainin, bir sürü tecrübenin mahsulü olduğunu anlayamazdı.

Jommor makinenin başlığını tavanda bir koldan sarkıttı ve Banning'e işaret ederek bir koltuğa oturttu. Genç adam gösterilen yere oturur oturmaz, Jommor başlığı kafasına geçirdi. Banning kendisini göremiyordu. Eğer kendisini görse, herhalde bir kadın berberinde sanacağını düşündü. İçinden gülmek geldi, fakat gülemedi. O anda dehşetli bir darbeyle

sarsıldı. Bu darbe ne biçim bir şeydi? Anlatamazdı...

Fakat bu darbe ne olursa olsun... Meçhul bir kudret dimağını sessiz, fakat anî ve yıpratıcı bir sadmeyle istilâ etti.

Şuurunun sonsuz helezonlarda dönerek ebediyete yuvarlandığını hisseder gibi oldu.

Acı duymuyordu. Duyduğu acıdan da beter bir şeydi

Bu bir sürat... Bir deformasyon... Bir şuursuzluk... Bir şekilsizlik... Bir hedefsizlik işkencesiydi.

Bu, beyninin içine sığabilecek kadar küçük, fakat bütün kâinatı yutacak kadar genişleyebilen bir ruh anaforuydu.
Dönüyor... Dönüyor... Daima daha hızlı... Dana hızlı.. Kayarak... Yıkılarak dönüyor... Sessiz bir çığlıkla hep beraber hürriyete kavuşan, beyninin nöronlarını koparırcasına, yıkılmış bir barajın taş ve beton döküntüleri arasından saldıran tonlarca su gibi şuura fırlayan binlerce, on binlerce, yüz binlerce hatıranın anaforuyla dönüyordu

Somsei'nin kolları arasındaydı, küçücüktü, küçücüktü.

Somsei'nin kocaman yüzü sonsuz bir şefkatle süzüyordu onu... Ve bir kadın vardı orada. Taranya!

Yok be! Ne Taranya'sı?

Bu bambaşka, altın saçlı bir kadın

Anne!

Annem!

Bileği incinmişti.

Fakat Grinvil'de elma ağacından düştüğü zaman değil. O sahte hatıralardan biriydi. Hakiki hâtıraların şuura avdetiyle, ayaklarının altındaki zemin yok olmuş bir insan gibi göçüyor, nisyana yuvarlanıyordu...

Bileği incinmişti...

Hayır! Bileğini Algol Yıldızı seyyarelerinden birine düşen feza gemisinde incitmişti...

Harabeler... Harabeler...

Antares'in kıpkırmızı bakır güneşi.

Kayla, yarı çıplak bir delikanlı... Harabeler arasında yarış ediyor Arrakilerle... Heykellerin kollarına,

omuzlarına tırmanıyor... Başlarının üzerinde oturuyor

Ve uzun geceler, uzun günler...

Soğuk, sıcak... Yağmur, güneş...

Hastalık, iyilik...

Mükâfatlar, cezalar...

_ Valkar olduğunu unutma! Yakışır mı Valkar'a?

Valkar'sm sen!... Valkar'sm!... Tekrar başına geçeceksin İmparatorluğun.

Valkar!

Ve yirmi senelik hatıralar... Milyonlar ve Milyonlarca teferruat... Gökteki yıldızlar gibi...

Senin olacak o yıldızlar... Hepsi. Evet, hepsi.,. Senin olacak İmparatorluk... Valkar'sm sen!.. Taranya... Taranya genç kız!
Allah'ım ne kadar genç... Ne kadar güzel... Haşarı... Zehir gibi hazırcevap. Şımarık.

Sarayın bahçesindeler. Büyük Sarayın... Taranya elindeki kırmızı çiçekle yüzünü, gözünü gıdıklıyor. Alay ediyor...

Şuna bak! Valkar olmuşsun kime ne? Ha! Ha! Ha! Tahtsız Valkar olduktan sonra,

Valkar olmuşsun da ne olmuş?

Nasıl olsa tahta çıkamayacaksın... çıkamayacaksın., Çıkamayacaksın işte... Ha! Ha! Güzel Taranya...

Çapkın, şuh kahkahalarla güzel Taranya kollarının arasında. Onu öpüyor, öpüyor, öpüyor... Ne ateş, ne ateş var bu dudaklarda... — Taranya! Sen kor gibisin... Yakıyorsun insanı, Taranya! Güzel Taranya! Çılgın gibi buseler... Fakat bilmiyor ondan ne kadar nefret ettiğini... Şımarık genç kız kaprislerinin onun ruhunda ne derin yaralar açtığını bilmiyor.. Ve hele, hiç bilmiyor nasıl kati bir azimle tahta göz koyduğunu... Taranya.,. Gene Taranya...

Daha güzel, daha olgun, daha cazip... Gene kollarının arasında... Kollarının arasında ve çırılçıplak... Ve onun... Ona ait... Ne bilsin Taranya onun gizli arşivlerde ne aradığını... Gizli arşivlerde unutulmuş Valkarlarm ebedi sırrını aradığını nereden bilecek? hatıralar... Birbiri peşine hatıralar... Renkler... Sesler.,.

Ateşli kadın buseleri... Ve Taranya’nın kıvrak, sıcacık, çırılçıplak vücudunun

üzerinde dolaşan elleri...

Avuçlarının içinde Taranya'nın başı var... Hayır omuzları... Hayır memeleri...

Hayırrr!

Elinde sadece bir kitap var... Eskimiş, uzun asırların tahribatıyla pörsümeğe yüz tutmuş bir kitap var avuçlarının içinde... Plâstik bir kitap...

Haritalar var...

Ve karanlık bir gecede ihtiyar babası, bir yarı ilâh kadar vakur babası:

— Oğlum, Valkar'larm sırrı Signüs Nebula'smda...

Birdenbire basan bir karanlık!..

Hayır, önce Jommor'un laboratuvarı sonra karanlık...

Anlaşılmaz.., Derin... Mânâsız bir karanlık ...

Sonra hiçbir şey...

Ve Nil Banning iş arıyor Nevyork'ta...

Nil Banning adındaki genç iş arıyor... Trenden daha dün indi bu genç adam... Onu Grinvil'den getiren trenden daha dün indi...

İş arıyor...

— Hatırlıyorum! Hatırlıyorum! Hatırlıyorum! her şeyi, Varyoz'u ve her şeyi hatırlıyorum Allah'ım!..

X

VARYOZ

Gözlerini açtı...

Biliyordu artık kim olduğunu...

Kayla Valkar... Hayır sadece Kayla Valkar değil, aynı zamanda Nil Banning... Çünkü Nil Banning olarak yaşadığı on seneyi dolduran bir sürü hatıra da şimdi dimağmdaydı. Hattâ Kayla Valkar'ın hatıralarından daha açık, daha belirli,.. Son on senelik benliğini söküp atamazdı.

Hâlâ kendisini Nil Banning olarak daha hakikî, Kayla Valkar olarak daha müphem kabul ediyordu Kayla'nın hatıraları daha uzak, daha sisliydi.

— Kayla! Kayla!

Rolf un sesi, yapılan işin neticesi hakkındaki bütün şüphe ve endişeleri hülâsa edecek kadar soğuk ve heyecanlıydı. Makinenin başlığını başından çıkartmışlardı. Rolf eğilmiş, burnunun

dibine kadar sokulmuş onu süzüyordu. Jommor ise biraz geride kalmıştı Rolf:

— Kayla! dedi. Hatırlıyorsun değil mi? Hatırlıyorsun Varyoz'un nerede olduğunu. Oraya nasıl gidileceğini hatırlıyorsun değil mi?

Kayla, zihnini dehşetle ezen bir tesir altında düşünceye daldı.

Evet hatırlıyordu Bütün faciayı, bütün dehşetiyle hatırlıyordu...

Senelerce evvel babası, ihtiyar Valkar, kocaman bir feza haritasının üzerine eğilmiş, tekrar tekrar anlatmıştı:

— Karanlık bölgenin arka hududundan biraz ilerde bulunan üçüz yıldızın civarında turuncu bir güneş bulacaksın. Oraya ancak Zenit istikametinden sokulabilirsin. Yoksa kozmik bulutlar gemini tuzla buz ederler.,.» Evet, hatırlıyordu...

Hepsini, her şeyi hatırlıyordu. Varyoz'un, bütün Galaksi içinde yalnız onun vâkıf olduğu müthiş sırrını da hatırlıyordu. Ve bu bilgi, omuzlarına tahammül edilmez bir yük gibi çökmüştü.

Hatırlıyordu, ama keşke hatırlamasaydı...

Benliğinin Nil Banning olan kısmı, Kayla Valkar'ın vuzuhla hatırladığı bu manasız sırrın dehşeti karşısında irkiliyordu.

Hayır AllahTm! Kâinatta hiçbir insan böyle bir şey tasarlayamaz. Galaksi'yi yerinden oynatacak böyle bir iblis yaratamaz. Bir yıldızı...

Tasavvur etmek bile onu isyan ettiriyordu. Böyle şey olamazdı. Olmamalıydı. Kadim devirlerde ilâhlar gibi Galaksiyi kasıp kavuran, yıldızları ayaklan altında basamak diye kullanan eski Valkarlar bile böyle bir kudreti başı boş bırakmağa razı olamazdı.

Rolf, onu omuzlarından yakalamış sarsıyordu;

— Kayla! Kayla! Kendine gel, Kayla. Hortlak görmüş gibisin. Kendine gel Neredeyse Nebula'ya gireceğiz. Ancak birkaç dakikamız kaldı ve her şey sana bağlı. Söyle. Hatırlıyor musun?

Kayla'ran ağzından kelimeler âdeta zorla çıkıyordu:

— Evet... Hatırlıyorum. Hiç olmazsa gemiyi Nebula'dan çıkarabilecek kadar... Zannederim...

— Haydi, öyleyse kaptan köprüsüne. Orada sana ihtiyaç var.

Koltuklarından tutarak Valkar'ı kaldırdı. Kayla, rüya içindeymiş gibi dalgın bir tavırla Rolf'un yanı başında yürümeğe başladı. Fakat kaptan köprüsüne çıkıp ta seyir perdesinde fezanın halini görünce, tehlikenin yakınlığı ve dehşeti dalgınlığını derhal dağıttı. Bütün zekâ ve kabiliyetini kamçılayarak harekete geçirdi.

Onun, hafızasını yeniden kazanmak üzere, zamanın karanlık uçurumlarıyla boğuştuğu müddet zarfında Mor ateş son süratle Signüs Nebula'sma yaklaşmıştı. Hattâ Nebula'nın dış bölgelerine girmişlerdi bile...

Artık Nebula, eskisi gibi, feza içinde mahdut bir hacım işgal eden, harikulâde güzel, çok tehlikeli fakat uzak bir girdap değildi. Karşılarını, yanlarını, üstlerini, altlarını her taraflarını kaplayan, canavarca büyümüş bir cehennemdi...

Boy boy, milyonlarca güneşten müteşekkil ateş bulutu, yanan bir tufana tutulmuş bir ceviz kabuğu gibi, feza gemisini yakalamıştı... Bütün feza durmuş, dev kıvılcımlarla lime lime olmuştu. Yalnız karanlık bölgenin bulunduğu kısım bu cehennem şaşaasından mahrumdu.

Karanlık bölge!

Ve karanlık bölgenin arkasında bir üçüzlü yıldız var. Turuncu bir güneş dolaşır o civarlarda... O turuncu güneşin, tek ve cılız seyyaresinde öyle müthiş bir şey var ki...

Allah'ım...

Fakat şimdi bunları düşünmeğe vakit yok. Korkunun, merhametin pençesine düşüp yumruklarını ısırmanın sırası değil. Fırla Kayla, fırla! Burada seni bekleyen, sen olmadığın için ıstırapla inleyen âletler var. Onları kavrayacak, kullanacaksın. Babadan, dededen kalma eşsiz maharetinle yapacaksın bu işi...

Fırla! Fırla!

Bu kargaşalık duruldiktan sonra, eğer sağ kalırsan düşünürsün ötesini...

Haydi, ne duruyorsun be!

Fakat adaleleri iradesine itaat etmiyor. Omuzlarında, tonlarca çeken ağır bir yük taşır gibi... Düşünmeyi sonraya mı bırakacak? Ya artık daha sonrası kalmazsa? Ya arkası kapanmış, duvar dibine sıkıştırılmış bir kaçak gibi, kaçınılmaz hakikate göğüs germek mecburiyetinde kalırsa?

O zaman ne yapacaksın? Söyle ne yapacaksın Varyoz'un dizginini eline?

Behrent donmuş bakışlarla, onu seyrediyor.

Rolf gözlerini ondan ayırmıyor.

Kaptan köprüsünde bulunan herkes, subay, teknisyenler, ona bakıyor. Geminin içine kadar yayılan kızgın, kudurmuş aydınlığın akisleri var yüzlerinde.

Behrent'in sesi, ölüm ötesinde bir yerden geliyor:

— Gemi emrinizdedir, Valkar.

Kayla Valkar tek bir hareketle fırladı. Kumanda tablosunun başında oturan, sapsarı yüzünde ter damlaları birikmiş subaya:

- Kalk! dedi.

Ve kumandaların başına oturdu.

Kayla'nin sönmüş hafızasının kıvrımlarında gizlenen binlerce ve binlerce hüner dimağının aydınlıklarına bir sol gibi aktı, oradan parmaklarının ucuna kadar süzüldü. Şimdi bu parmaklar, sanki her birinin diğerlerinden ayrı ve müstakil bir hayatı varmış gibi konuşmağa başladılar. Düğmelerle, kollarla ve bütün makinelerle konuşmağa başladılar. Evet, konuşmağa başladılar, zira bu marifet ancak «konuşmak» kelimesiyle ifade edilebilirdi.

Bu ne hassas, ne dakik, ne inanılmayacak kadar mükemmel bir gemi idaresiydi. Elleri, sanki geminin ruhunu, fezanın kaprislerini ve ihtiraslarını kumanda kollarından okuyup nabzına göre şerbet verirmiş gibi bin bir maharetle oynaşıyordu. Bu iş, artık gemi idaresi olmaktan çıkmış, ulvî bir mahiyet kazanmış, senfonileşmişti.

Her an ne yapacağını düşünmeden biliyordu. Valkar bu! Çocuk musun be?

Eski Valkar bu! Herkül manzumesinin (sistem-dizge) vahşî yıldızları arasında

gemi koşturan... Orion Nebula'smda kızgın meteorlar, sönmüş dünyalarla omuz tokuşturan... Genç, atılgan, eşsiz Valkar!

Signüs Nebula'sı vız gelir ona.

Fakat...

Hayır! Bin kere hayır! Düşünme onu. Gemini kullanmağa bak. Bu dev kıvılcımlar curcunasından geçeceksin, artık bu yolun dönüşü yok. Ve ölüm hiçbir şeyi halletmez. Ölüm bugüne bir çare bulur, fakat yarınlara?

Yarının hesabını kime vereceksin? Valkar'lar başladı bu işe, bir Valkar'ın bitirmesi lâzım.

Kum gibi yıldızlarla ve meteorlarla dolu bölgeler yavaş yavaş yanlarından, altlarından üstlerinden akıp gitti. Nihayet Nebula'nın böğründe korkunç bir rahne gibi açılan karanlık bölge karşılarında belirdi.

Valkar, geminin rotasına burada vereceği koordinatları hatırladı. Bir düğmeye bastı, bir kolu çekti ve elektronik beyin yıldırım hızıyla harekete geçti. Bu elektronik beynin yapacağı çok mühim işler vardı. Bütün tespit noktaları, bütün koordinatlar doksan

bin sene evvelki ilmin icabı, üç buutlu feza mihverleri yaptı. Sonra da geminin sürat ve istikametini bu ölçülere göre ayarladı.

Mor ateş, Valkar'ın iradesinin çizdiği bu karışık ve dolambaçlı güzergâhtan dönerek, burkularak, daima Nebula'nın daha derinlerine, ta göbeğine doğru yol aldı.

Rolf heyecandan titreyen bir sesle:

— Tevekkeli değil, buraya kimse girememiş, diye mırıldandı, Nebula'nın bir ucundan burnunu sokmak bile intihar demek.Nerede bu kadar içlerine girmek...
Karanlık bölgenin hududu kımıldadı ve döndü,., Karanlığın etrafını kaplayan yıldızlar yeni bir tertiple dizildiler. Bu değişiklik, Mor ateş'in rotasının değişmesindendi.

Valkar, yıldızların arasında aradığını buldu. Üçüzlü yıldız... Biri kıpkırmızı dev yıldız... Diğerleri biri yeşil, biri mavi parıldayan daha küçük iki yıldız. Bu üçüzlü yıldızın arkasında kocaman turuncu bir güneş seçiliyordu.

«— Ancak Zenit (Zenith) istikametinden sokulabilirsin. Yoksa

kozmik akıntı gemini tuzla buz eder.»

Mor ateş, bu büyük turuncu güneşin tek seyyaresine doğru yöneldi.

Valkar, gemiye yeni istikametini verirken Varyoz'un dehşet verici sırrını saklayan bu yeşil seyyarenin arza ne kadar benzediğini düşündü... Turuncu güneş de arzın güneşini hatırlatmıyor muydu?

Seyyarenin atmosferine gelince Kayla önce Mor ateş'i süratle zemine yaklaştırdı, sonra seyyarenin etrafında dönmeğe başladı. İlk alçaldıkları nokta, Jeolojik kuruluşları nispeten yeni olan sarp dağlarla örtülüydü. Fakat aşağı yukarı seyyarenin etrafında bir yarım devir yaptıktan sonra dağlar gözden kayboldu. Gayet eski Jeolojik yapılı bir düzlük üzerine vardılar. Bu düzlüğün ortasında acayip bir yapı vardı.

Mor ateş inişe geçti, Kayla kendisini asırlarca yaşlı ve ölüm derecesinde yorgun hissediyordu. Gemi zemine oturup da hareketsiz kalır kalmaz yüzlerce ağızdan tek bir nefes halinde bir zafer narası yükseldi.

Behrent, Rolf, diğer başka subaylar ve kaptan köşkündeki teknisyenler Kayla’nın etrafına toplandılar. Hepsi ayrı ayrı hayranlığını ifade ediyor, onu methediyorlardı. Kalktı, Etrafındaki kalabalığı dağıttı.

Rolf, kulağına son derece şevkle birkaç tebrik sözü fısıldadı. Fakat Kayla’nın kendisine soğuk bir ifadeyle baktığını sezer sezmez, duraladı. Başladığı sözü bitiremedi.

Kayla:

— Jommor'la Taranya'yı getirin. Buraya kadar geldiler, bu işin sonunu da görmek haklarıdır.

Kalabalıktan ayrılarak tek başına koridora geçti ve esas kapıdaki hava kompartımanına vardı. Onu her yerde gölge gibi takip eden Arraki'ler de yanındaydı. Kapıyı açtırdı ve insanların hiçbir zaman esir edip kendi arzularına bende demedikleri bâkir seyyarenin temiz havasını ciğerlerine doldurdu.Evet, insan oğlu bu seyyareye ayak basmamıştı. Bir kere,yalnız bir kere, o da Varyoz inşa edilirken...

Çıplak zemin üzerinde ilerledi. Güneş tam tepedeydi Nebula'nın asıl bünyesinden uzak kalan seyyarenin keşfi atmosferi semayı masmavi gösteriyordu.

— O gün arz üzerinde, sevimli kasaba Grinvil de böyle mavi bir semanın altında yatıyordu, diye düşündü.

Birdenbire bir üşüme hissetti. Karşısında binlerce sene evvel insan eliyle inşa edilmiş acayip yapı bir hortlak gibi duruyordu.

Zihninden geçen fikirleri takip eden Somsei:

— Gayet tabii, insan eliyle yapıldı, dedi. Yaradana karşı bir küfürden başka hiçbir şey ifade etmeyen böyle bir yapıyı insan oğlundan başka kim meydana getirebilir?

— Somsei, «Bütün sema tutuştu» dediğin zaman ne kastettiğini şimdi anlıyorum.

Yüzü son derece solgundu. Omuzlarında dünyaların, hatta yıldızların, insanların, yarı insanların ve insandan gayri mahlûkların, hülâsa yaşayan, yaşamayan her şeyin ağırlığına hissediyordu.

Somsei başını yere eğdi:

— Sen ne yapılması icap ettiğini bilirsin Hakanım, dedi, Jommor ve Taranya Rolfun refakatinde gemiden indiler ve çıplak arazi üzerinde Kayla'ya doğru yürümeğe başladılar. Serin rüzgâr eteklerini uçuruyor, saçlarıyla oynuyordu.

Kayla, gayet geniş bir platform üzerine kurulmuş kocaman, acayip yapıya baktı. Bu, bir bakıma muazzam namlulu bir topa benziyor, bir bakıma da... Hayır, daha doğrusu hiçbir şeye benzemiyor, kendisinden başka hiçbir şeyi hatırlatmıyordu

Bütün kâinatta yalnız bir tane Varyoz vardı. Bu yapıldığı zaman sadece bir tecrübe olmak üzere fezanın, mahvedebileceği maddenin namütenahi bulunduğu bir noktasında yapılmıştı.

Bir merdivenle platforma çıktı. Merdiven seramik ve maden karışımı meçhul bir maddeden yapılmıştı. Üzerinde bulunduğu seyyareden bile daha uzun ömürlü, daha dayanıklı bir maddenin ne pas ne de aşınma izleri taşımadığını fark etti. Bu dairede, seyyarenin kendi manyetik

alanından istifade ederek çalışan dev cüsseli dinamolar vardı. Kulenin geri kalan kısmını da dinamoların kudretini cehennemi bir enerjiye çeviren makineler işgal ediyordu.

Sert bir sesle Somsei'ye:

—Kimseyi içeri sokma, dedi.

Arraki dik dik yüzüne baktı. Bu bakışta sevgi ve itimat mı, yoksa iğrenç bir korku mu vardı? Anlaşılamıyordu. Kayla’nın kendi bakışı da alabildiğine bulanık ve iradesi darmadağındı. Nefesi boğazından bir hırıltı halinde çıkıyor, elleri titriyordu.

Artık karar vermen lâzım. Ne yapacaksın? Eski İmparatorluğu kurup Valkarlarm tahtına kurulacak mısın, yoksa Taranya ve Jommor'a teslim mi olacaksın? Hem yalnız kendin değil, Rolf, Behrent, Horek ve daha bilmem kaç yüz asi..

Ellerini göğsüne götürdü. Gömleğinin üzerindeki, mücevher işlemeli Güneş sembolünü yokladı. Sonra birdenbire karar vererek levyelere koştu...

Asırlardan beri babadan oğula intikal ede gelen sırrın verdiği bilgiyle makineleri ayar etti ve ana şalterleri kapattı.

Kumanda dairesinden çıktı ve platformdaki merdivenden inerek Rolf, Jommor ve Taranya, iki Arraki ile beraber beklediği yere geldi.

Rolf, bir sual sormak üzere ağzını açtı.

Banning söz fırsatı vermedi.

- Bekle!

Başını kaldırdı.

Varyoz'un semalara bir dev parmağı gibi yükselen zirvesinden, koyu kırmızı bir şerare parladı. Bu şerare anide, semadaki turuncu güneşle birleşti Bir an, canlı bir ihtizazla titredi.

Ve kayboldu...

Hepsi o kadar...

Valkar, vücudundaki bütün kemiklerin yumuşayıp pelte gibi olduğunu hissetti. Kendini ağıza alınmaz bir günah işlemiş kadar kabahatli hissediyordu. Ondan evvel hiçbir insan elinin yapmadığı bir şey yapmıştı...

Korkuyordu.

Rolf, hayretle ona döndü. Diğerleri de şaşırmışlardı, adeta sukutu hayale uğramışlardı.

— Yoksa... Yoksa, bozuk filân olmasın? Hiçbir şey olmadı.

Valkar, bu sözleri söyleyen Rolf a bakmadı bile...

Gözlerini turuncu güneşin üzerinde beliren lekelere dikmiş, bu büyüyen lekelere bakıyordu. Kendisinden son derece nefret ettiği aşikardı.

— Bozuk değil, Rolf! dedi. Allah'ım, keşke bozuk olsaydı...

— Fakat, ne diyorsun Kayla? Neler saçmalıyorsun?

— Rolf, Varyoz yıldızları parçalamak yok etmek için yaratılmış bir silâhtır.

Bunun manasını birdenbire kavrayamadılar. idrakin alabileceği bir şey değildi bu... Onun, saatlerden beri kendi kendine bile itirafa cesaret edemediği bir sırrı onlar bir anda nasıl anlayabilirlerdi.

Fakat onları ikna etmesi lâzımdı. Bu hayatî bir meseleydi artık...

— Yıldızlar, dedi, bütün yıldızlar esas itibariyle muvazenesiz bir bünyeye sahiptir... Göbek kısmı muazzam çekirdek reaksiyonlarının vuku bulduğu çok büyük

fırın gibidir. Mevcut hidrojenin mühim bir kısmı bu reaksiyonlarla yok olmuştur. Bu göbeğin etrafında, hidrojen miktarı yüksek ve çok daha az hararetli bir masif kabuk kısmı vardır. Göbeğin dışarı saldırmağa mütemayil olan, ölçülemeyecek kadar yüksek enerjisi, dış kabuğun merkeze doğru göçme tazyikini karşılar bu suretle yıldız mukavemet muvazenesini kazanır.
Hepsi alâka ile dinliyorlardı. Fakat yönlerinde anlayıştan eser yoktu...

Valkar'ın onlara anlatması lâzımdı. Yoksa hep beraber bu münzevi seyyare üzerinde mahvolmağa mahkûmdular.

— Varyoz, delice bir portör huzme husule getirir. Bu enerji huzmesi, hedefi teşkil eden yıldızın kütlesine kıyasla bir iplik cesametinde kalır. Fakat yıldızın göbek enerjisinin, satıh kabuğundan dışarı kaçmasına imkân verir. Böyle, dış kabuğu muvazenede tutan dahilî tazyik azalmca...

Jommor'un yüzü bembeyaz oldu.

— Dış kabuk, boşalan merkeze doğru göçecek! diye bağırdı.

— Evet. Artık ondan sonrasını da tahmin edersiniz...

Jommor, dehşetten titreyen bir sesle devam etti:

— Hidrojen nispeti yüksek olan Dış kabuk, merkezin üzerine kapanınca... bir nüve doğacak.

Rolf, ilmî tarifini anlaması bile, bu tabire pekâlâ aşina idi. Kafasına sert bir şeyle vurulup afallamış gibi durakladı. Gözleri büyüdü.

— Ne diyorsun? dedi. Varyoz bir yıldızı bir nüve mi yapıyor?

— Evet, göçen masif kabuğun ihtiva ettiği külliyetli bir hidrojen, birdenbire muazzam bir çekirdek reaksiyonuna maruz kalacak ve husule gelen tazyiki durduracak bir dış kabuk kalmadığı için, bütün yıldız milyonlarca ve milyonlarca dev hidrojen bombaları gibi ani parlamalarla büyüyecek... Nihayet ilk hacminin milyonlarca misline çıkacak. O zaman karşısına ne çıkarsa yakıp kavuracak, erişebildiği her varlığı yok edecek...

Bir an bu buluşun tüyler ürpertici dehşeti karşısında Rolf un dili tutuldu. Gözlerini açabildiği kadar açmıştı. Gözbebekleri fırıl fırıl dönüyor fakat ağzından hiçbir söz çıkmıyordu. Nihayet kendine hâkim olabildi. Boğuk bir sesle:

— Ulu Tanrım! diye inledi. Bir yıldızı ve bütün dünyaları mahvedebilecek bir silâh ha!

Jommor daha ileri gitmiş, Rolf un henüz tahayyül etmekten bile aciz olduğu hakikatlere erişmişti. Heyecanla Valkar'a sokuldu:

— Varyoz'u bu yıldıza karşı kullandın. Şimdi bu yıldız bir nüve olacak değil mi?

— Evet. Dış kabuk çökmesi başlamıştır bile... Ancak birkaç saatimiz var. O zamana kadar uzaklaşmış olmamız lâzım.

Rolf da meselenin bütün hakikatini kavradı nihayet... Yüzü sapsarı kesildi ve sanki ilk defa görüyormuş gibi gözlerini Valkar'a dikti:

— Kayla!., diye kekeledi. Varyoz... Götüremeyiz onu... çok büyük... Bu seyyare mahvolunca o da mahvolacak mı?

— Fakat Kayla!.. Ne yaptın? Varyoz'u mahvettin...

— Evet Rolf. Birkaç saat sonra bu dünya mahvolacak ve onunla beraber Varyoz da ebediyete karışacak.

Rolfun kızmasını, bağırmasını, hattâ üzerine atılıp onu öldürmeğe kalkmasını bekliyordu. Çünkü bu hareketiyle Rolfun bütün hayatını, hayatının yegâna gayesini de mahvetmişti. Rolfun hayatının tek gayesi, Valkarlarm Varyoz'u ele geçirerek tekrar İmparatorluğun tahtına oturmaları değil miydi? Varyoz'un ortadan kalkmasıyla bütün hayatı boyunca boşu boşuna didinmiş, boşuna uğraşmış oluyordu. Uzun, yorucu, acı senelerin zahmetli, meşakkatli, mahrumiyeti boşuna, hep boşuna, hiçbir semere vermeden harcanmıştı...

Rolf'un omuzları çöktü. İri ve esmer yüzü sanki bir anda ihtiyarladı. Tavırlarına yorgun bir ifade geldi. Büsbütün boğuk tamamıyla değişmiş bir sesle:

— Haklısın Kayla, dedi, başka türlü hareket edemezdin.

— Beni anlayabildiğine çok seviniyorum Rolf!

— tabii anlıyorum Kayla! İhtiyar Valkarlar işi çok azıtmışlar. Tevekkeli değil, bütün Galaksi Eski İmparatorluğa karşı isyan etmiş. Bir yıldıza kıymak!.. Aman Allah'ım!.. Bu çok feci, çok halsiz, çok zalimane bir hareket!.. Bununla beraber insan bütün hayatını üzerine istinat ettirdiği bir rüyadan kolay kolay vazgeçmiyor.

Taranya bu olanları ve konuşulanları, gözleri hayretten lal taşı gibi açılarak seyretmiş ve dinlemişti Yine heyecandan sapsarı, Kayla'ya yaklaştı. İki kolundan tuttu

Jommor;

— Kayla Valkar, bu rüyasından vazgeçmedi, dedi. Fakat sen sadece Kayla Valkar değilsin. Sende, on sene müddetle arzda yaşadığın Nil Banning hüviyetinden de bir şeyler var. Hafızanı yerine getirdiğim zaman bu husus yegâna ümidimi teşkil ediyordu.

O anda etraf birdenbire kararır gibi oldu.

Kayla başını kaldırdı. Turuncu güneşin manzarası değişmeğe başlamıştı. Fırtınadan evvel olduğu gibi güneşin rengi hafif esmerleşmişti. Yanında bulunanların yüzleri de solmağa başlayan aydınlığa uyarak, beyazlaşmıştı.

Arrakilerin acayip vücutları bu acayip ışık altında büsbütün gayrı tabii bir hal alıyor, başlarının üzerinde bir ölüm ihtarı gibi dikilen Varyoz müphem gölgelere bürünüyordu.

— Çok az vaktimiz var, dedi. Belki de geçecek zaman hesap edildiğinden de az olabilir. Belki o zamandan beri değişen faktörler olmuştur. Bir an evvel burasını terk etmek daha iyi olacak.

Hep beraber Mor ateş'e doğru ilerlediler. Önce adımlan gayet sakindi. Fakat yavaş yavaş Kayla[7]nm yüreğini saran korku, diğerlerine de sirayet etti. Mor ateş'e yaklaştıkları zaman koşuyorlardı.

Yaptığı hareket bir orman tutuşturmak, bir şehri yakmak, berrak mavi sularıyla gözü okşayan bir gölü bataklığa çevirmek

gibi bir şeydi... Fakat çok daha geniş, çok daha vahim, çok daha zalimdi...

Feza gemisinin kontrolleri başına bu haleti ruhiye ile oturdu. Kumanda düğmelerine el attı. Ve gemiyi bir kâbustan kaçırırmış gibi son süratle havalandırdı. Ancak beşer üstü bir kuvvetle, vicdan azabını ruhunun derinliklerine sürerek, ellerinin titremesini, bakışının bulanıklığını ve beyninin perişanlığını önleyebildi. Kendini kadere terk edemezdi. Onun bir dalgınlığım bir yanlışlığı hayatlarıyla ödeyecek bin kişinin durumundan mesuldü. Feza gemisini kabil olduğu kadar süratle, sönen güneşten uzaklaştırdı. Arkalarında turuncu güneş gittikçe kararıyor, koyu bir portakal, kızıl bakır rengini alıyordu.

Yanında bulunan Jommor, vahşi bir telâşla kükredi:

— Bakmayın! Bakmayın! Bütün seyir perdelerinin süzgeçlerini kapayın, çabuk!.

Dev gibi ve kudurmuş bir enerji dalgası, feza gemisinin elektromanyetik seyir alanını üst üste birkaç kere tokatladı. Kayla, gemiyi zapt edemez oldu. Mor ateş

yenilmez bir korkuyla baş kaldıran sinirli bir küheylân gibi şaha kalktı. Kayla çılgın bir hayretle kumandalara saldırırken, süzgeçlenmiş seyir perdesinde fezayı dolduran sık yıldızların, hırsla yerlerinden oynadıklarını, hırçın hırçın gerildiklerini gördü.

Mor ateş, olduğu yerde birkaç kare döndü. Bir an bütün seyir perdeleri can çekişen turuncu güneşin son hiddet sahnesinin dehşetiyle doldu.

Biraz evvel yavaş yavaş kararak ufalan güneş, şimdi atomik infilâkların tesiriyle patlamış ve inanılmayacak bir süratle gelişerek fezaya saldıran bir ateş demeti, etrafındaki dünya ve yıldızları yutan kudurmuş bir cehennem olmuştu. Onun kör edici parlaklığı yanında, muhteşem Nebula[7]ran ışığı solmuş, hatta Karanlık Bölge bile onun aksettirdiği tanrılar meşalesinin ışığı ile beyazlaşmıştı.

Sanki bütün Galaksi, can çekişen yıldızın son narasıyla yerinden oynamıştı...

Onun vurduğu yıldız!

Kayla kendine geldi, dehşetten gözleri karararak yeniden kumandalara sarıldı.

Mor ateş sert bir baş vuruşuyla doğrulup, binicisinin emrettiği istikamete dönünce ölen güneşi gözden kaybettiler.

Enerji dalgası feza gemisini kızıl, yeşil ve mavi üçüz yıldızın üzerine doğru tepmişti. Üçüz güneş, üç parlak gözlü bir canavar gibi gemiyi cazibesine aldı. Kayla gemiyi bir yıldırım süratiyle kaldırdı. Fakat üçüz güneşin cazibesi gemiyi tekrar esir etti. Kayla tekrar denedi... Tekrar, tekrar denedi...

Allah'ım! Bu yıldızlar can çekişen arkadaşlarının intikamını mı almak istiyorlar ondan?

Hayır! Çıkacak... Çıkacak bu çıldıran yıldızların arasından... Bu üç gözlü ejderhanın hiddetini de yenecek...

Kayla bir intihar manevrasıyla, gemiyi, (boyu yönünde ekseni etrafında bir tur döndürdü.)tulani mihveri etrafında bir devir verdi. Elektromanyetik alanı mutlak tehlike teşkil eden bir kesafete çıkardı. Kontrol düğmelerine yüklendi. Bütün enerjisi, bütün

gayretiyle, bütün iradesiyle sanki geminin arkasından bedenen dayanırmış gibi anlatılmaz bir müşkülâtla Mor ateş'in başını kaldırdı.

Feza gemisi derinden gelen ihtizazlarla titredi. Kıvrandı. Fakat ipini koparmış bir boğa gibi saldırdı, şahlandı ve üçüz yıldızın cazibesini yenerek fırladı.

Biraz evvel terk ettikleri seyyare, ecel yazısını yazan VaryozTa birlikte çoktan fezadan silinmişti.

Kayla, bu şahlanmış geminin kontrolleriyle ne kadar zamandan beri boğuşuyordu? Hiç farkında değildi. Neler yaptığını bile, şuurla bilmiyordu.

Etrafında korkudan ve dehşetten bembeyaz olmuş çehreleri görmüyor, mihaniki hareketlerle kendisini tamamen kontrollere hasretmiş, onlardan başka her şeye bigâne uğraşıyor, sanki sadece Mor ateş'i bu cehennemden kurtarmak için yağıyordu.

Enerji dalgasının en tehlikeli taarruz bölgesinden çıkmışlardı. Patlayan güneşin erişemeyeceği mesafeler kat etmişlerdi.

Nihayet ruha işleyen bir ses onu kendine getirdi Çok eski, sönmüş bir maziden gelen, çocukluk günlerinin tamamını dolduran, bağırmadan sadece fısıldayarak ona ulaşan bir ses.

— Başardınız Hakanım! dedi. Gemi artık kurtuldu.

Kayla uykudan uyanmış gibi yavaşça döndü.

Karşısında Somsei'nin müşfik gözleri vardı. Başını çevirdi. Seyir perdesine baktı. Nebulanm en dış bölgelerindeydiler. Son süratle ilerliyorlardı. İlerde fezanın serbest sonsuzluğu görülüyordu. Kaptan Behrent telâşlı hareketlerle sokuldu, idareyi devir almak istedi. Kayla hepsinin onu hakikaten mecnun zannettiğini anladı.

Kalktı, yerini Behrent'e bıraktı.

İlk defa görüyormuş gibi etrafındaki çehrelere baktı. Hepsi bembeyazdı, hepsi dehşetle yıpranmıştı. Bu harap yüzlerde fezayı yırtan manzarayı tekrar görür gibi oldu. Kıydığı yıldızın can çekişini...

Rolf boğuk bir sesle:

— Kayla! dedi. Kayla dinle beni...

Dinlemedi.

Bir yıldız öldürmüştü Omuzları bu kozmik günahın yükünü çekemiyordu. Etrafındaki yüzlerin her birinde sanki bir lânet okur gibiydi. Aralarından geçti, koridorda sendeleyerek yürüdü. Dairesine vardı. Fezanın şaşkın halini görmemek için seyir perdesini kapattı.

Oturdu. Düşünmüyor, düşünmemeğe çalışıyordu. Bir oto mat gibiydi. Hemen arkasından açılan kapı, ona senelerce sonra açılmış gibi geldi. Zaman ölçüsünü kaybetmişti. Açılan kapıdan Taranya girdi... Yalnızdı.

— Kayla!

Cevap yok...

— Kayla!

Başını kaldırdı.

Taranya'nın yüzü bembeyaz, apaydınlıktı. Bütün kini bütün gayzı dağılmış, kaybolmuştu. Gözlerinde parlak habbecikler vardı. Ağlıyor muydu?

Taranya bir şey söylemek istediğini hatırladı. Ama, neydi söyleyeceği?

— Taranya! Rolf, Behrent, Horek ve ötekiler...

Durdu.

Evet, Kayla?

— Onlar bu işe benim peşimden girdiler. Fakat onlara ihanet ettim, yegâne ümitlerini mahvettim.

— Başka türlü hareket etmene onlar da razı olamazlardı Kayla.

Bu yaptığın hareket bütün Galaksinin iyiliği içindi.

— Biliyorum... Fakat liderleriyim. Onları mahva sürüklememeliydim. Şimdi sana bir teklifim var. Jommor'la seni, Nebula'ran dışında bekleyen Savaş Gücüne teslim edeyim. Ben de sizinle geleyim. Buna mukabil bütün arkadaşlarımı affet.

— Kabul Kayla!

— Bunu Rolf'a bildirir misin Taranya?

Taranya çıktı ve biraz sonra tekrar geldi. Bu sefer yanında Rolf, Jommor ve Somsei vardı. Rolf, Kayla’nın nispeten normal hale dönmüş olduğunu görünce, derin derin içini çekti:

— Kendine gelebildin mi, Kayla? diye sordu. Doğrusu bu âfetten sonra...

Eliyle mânidar bir işaret yaptı.

Taranya durumu Rolfa açtığı zaman, sadık asker kaşlarını çatarak:

— Asla! diye cevap verdi. Biz hepimiz serbest kalacağız Kayla ölüme gidecek öyle mi? Bunu hiçbirimiz kabul etmeyiz.

Somsei söze karıştı, müphem bir tebessümle:

— Valkar için ölüm düşünmüyor, dedi.

— Ölüm mü? Ne münasebet...

Kayla İmparatoriçenin yüzüne baktı. Sanki bu yüzü ilk defa görüyormuş gibi, bu yüzde inanılmaz duygular sezinledi.

— Maziye karışanlar geri döner mi Taranya?

İmparatoriçenin sesi sakindi fakat gözlerinde iri iri yaşlar vardı.

— Hayır!., dedi. Mazinin malı olan eski Kayla Valkar'ı istemiyorum. Onu tekrar sevmeme imkân yok... Fakat...

Tereddüt etti.

Jommor, Kayla'ya elini uzatarak:

Kayla Valkar'dan son derece nefret ederdim, dedi Fakat onun bugün yepyeni bir adam olmasından, herkesten fazla benim tesirim var galiba... Bu yeni adamla geçinebileceğiz, zannediyorum.

Rolf, gözleri dört açılmış, bir Banning'e bir Taranya'ya bakıyordu.

— Yahu ben de onu Arza göndereceksiniz sanıyordum,

— O da nereden aklına geldi? Valkar yıldızların malıdır Arz gibi küçücük bir seyyareye kapatılamaz. Hepiniz yıldızların malısınız. Eğer isterseniz İmparatorlukta...

Taranya, Banning'e döndü. Genç adamın elini avuçları arasına aldı. İki sevgili sayılamazlardı. Çünkü bu adam vaktiyle sevdiği ve sonra nefret ettiği adamdı.

Fakat Arz tecrübesi görmüş Banning, vaktiyle Valkar'ın sahip olup da istihfaf ettiği güzeli elde edebilirdi.

Kıymetini de bilirdi.

Arz, ne kadar uzak geliyordu şimdi ona... Sanki, arzda, geçirdiği on seneyi, binlerce sene evvel yaşamış gibiydi. O, on

sene onun yeni karakterini yoğurmuş ve bugünkü haline getirmişti.

Arz üzerinde geçirdiği seneler, onun yıldızlara daha olgun bir karakterle dönmesine imkân vermiş, fakat şahsiyetine son rötuşlar, kırmızı güneşi harap etmeğe karar verdiği zaman vurulmuştu.

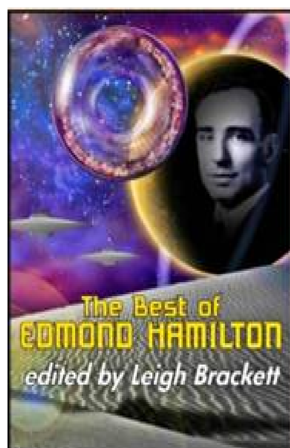
O, artık Nil Banning de değildi

Ne Valkar, ne Banning... Fakat her ikisinin mezcedilmesinden doğan yepyeni bir adam.

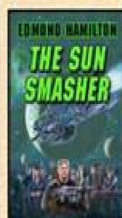
Doğduğu ve aralarında hora teptiği yıldız âlemlerine dönerek kendine yepyeni bir istikbal hazırlayan yıldız insanı...

Hoş geldin ataların yurduna…

SON

The Best of
EDMOND HAMILTON
edited by Leigh Brackett

SON

EDMOND HAMILTON
THE SUN
SMASHER

EDMOND HAMILTON